

Giới thiệu Khí Phi Hồ Sùng

Thủy - một trong những sát thủ Ngũ Hành, bên ngoài nhìn như ngọt ngào động lòng người, nhu nhược vô hại, thực tế lại làm cho người ta vừa nghe đã sợ mất mật.

Vô tình bị xuyên không vào làm vương phi của một vương gia nhưng bị thất sủng, nhưng vì yêu hấn mà nàng thay hấn giành thiên hạ, nhưng khi có được mọi chuyện thì hấn lại phụ bạc nàng đem nàng gả cho hoàng đế Huyền quốc.

Khi trái tim đã chết nàng sống không màng bất cứ chuyện gì ở nơi đó có biết bao chuyện đang chờ đợi nàng mời các bạn đón đọc truyện Khí Phi Hồ Sùng của tác giả Nhượng Thủy Lưu Ly

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Vương Phi bị vứt bỏ

Mở đầu

Trong một sơn động âm u tăm tối, một nam tử tuấn mỹ nhắm mắt lẳng lặng ngồi dựa vào tường, một đầu tóc bạc tùy ý xoã ở phía sau, khuôn mặt có góc cạnh rõ ràng, mày kiếm nhíu lên, sống mũi cao thẳng, môi mỏng tái nhợt, cái cằm cương nghị, hấn dường như là một tuyệt tác hoàn mỹ nhất do thượng đế tạo ra, nhưng mà tay chân lại bị xích sắt thô to khoá lại. Lúc này nam tử khẽ mím đôi môi tái nhợt, mi tâm nhíu chặt, rõ ràng là đang mất kiên nhẫn.

Đột nhiên trong hang động trống rỗng lại xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp trong trẻo như mặt nước, lông mày mảnh khảnh, đôi mắt sáng trong, lông mi dài đậm, cái mũi thẳng xinh xắn, môi trái tim đỏ thắm căng mọng, cằm nhọn nhỏ nhắn đáng yêu, da thịt sáng bóng trong suốt như nước, một thân hi phục* đồ thắm nổi bật càng làm cho người ta cảm thấy nàng có nước da trắng như tuyết.

Nam tử chợt mở cặp mắt hẹp dài ra, đôi mắt sâu sắc nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện, trên mặt lộ ra một chút dịu dàng, giọng nói trầm thấp dễ nghe, nhẹ giọng kêu: “Thủy Nhi...” Trong mắt ẩn giấu vẻ vui sướng.

Cô gái nhìn nam tử tuấn mỹ liền nở một nụ cười, giọng nói thanh thúy ngọt ngào như nước, làm cho người nghe cả người có cảm giác thoải mái, “Tà, hôm nay ta thành thân!”

Về mặt của nam tử liền trầm xuống, cặp mắt hẹp dài híp lại, nhìn bộ hi phục đồ thắm nàng của nàng liền trầm giọng nói, “Tới đây!” Hấn không tin là nàng sẽ phản bội hấn, nhưng mà quần áo nàng đang mặc quả thật rất chói mắt.

Thủy Nhi vẫn cười rất ngọt ngào như cũ, nghe lời đi đến bên cạnh hấn, một cánh tay của Ma Tà ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, một tay giữ chặt ót nàng, đôi môi tái nhợt hung hăng hôn lên đôi môi đỏ thắm của nàng, mấy ngày nay nàng không có tới, hấn nhớ nàng sắp điên rồi!

Nụ hôn của hấn tuy cuồng nhiệt nhưng lại mang theo một chút ôn nhu, làm cho nàng không tự chủ được mà trầm luân, đôi mắt sáng như nước mùa thu của nàng dần dần có một lớp sương mù.

Đột nhiên xích sắt lạnh như băng chạm vào da thịt nóng bỏng của nàng làm Thủy Nhi khẽ run một chút, cũng lấy lại tinh táo, bắt lấy bàn tay đang hướng về giữa hai chân nàng, thở hắt ra nói: “Tà, bây giờ không được!”

Đôi mắt Ma Tà mang theo dục vọng nặng nề nhìn nàng lộ nửa thân thể mềm mại, mày kiếm nhíu chặt, nàng lần đầu tiên cự tuyệt hấn!

Thủy Nhi nhẹ nhàng hôn khoé môi của hấn một cái, sau đó lấy ra một chuỗi chìa khoá, nhanh chóng cởi bỏ xiềng xích trên người hấn, lại đút một viên đan dược vào trong miệng hấn, nàng liền lôi kéo bàn tay to lớn chạy về phía cửa động, Ma Tà nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm yếu như không xương của nàng, trong lòng có một chút bất an.

Bước chân chợt dừng lại, trước mắt là Yêu Vương một thân áo cưới đỏ thắm giống nàng, dẫn theo người của Yêu Tộc lẳng lặng nhìn hai người, lớn tiếng nói: “Thủy Nhi, nàng để cho ta thất vọng quá rồi!”

Về mặt của Thủy Nhi rất lạnh lùng, không còn là vẻ mặt xinh đẹp đáng yêu như khi đối diện với Ma Tà, mà là lạnh lẽo như băng, nhìn Yêu Vương bình tĩnh hỏi: “Người vẫn luôn biết?”

Yêu Vương cười lạnh: “Thủy Nhi, nàng nghĩ Ly Mặc ta là đồ ngốc hay sao?”

Thủy Nhi nắm tay Ma Tà thật chặt, mà Ma Tà cảm giác được sự bất an trong lòng nàng liền đưa tay kéo nàng vào trong ngực, Ly Mặc nhìn thấy nữ nhân mình yêu mến bị nam nhân khác ôm vào trong ngực, mà nam nhân kia lại là kẻ thù không đội trời chung với hấn! Tâm mắt của Ly Mặc dừng ngay cần cổ của nàng, ở nơi đó có một vài chấm đỏ làm đôi mắt hấn nhói đau, trong mắt bị lửa ghen cùng lửa giận thiêu đốt, hấn lạnh giọng hạ lệnh, “Thủy Yêu cầu kết Ma Đế, giết không tha!”

Lúc trước Ma Tộc quá lớn mạnh làm cho Yêu Tộc và Tiên Tộc thấy bất an, vì thế hai tộc cấu kết, dùng hết thủ đoạn để tiện, chặn linh lực của Ma Tà lại, nhốt hẳn ở bên trong sơn động kia, cái xích sắt kia được đặc biệt chế tạo cho hẳn gọi là Trói Ma Liên.

Có thể khiến cho Yêu Tộc cùng Tiên tộc kiêng kỵ như vậy, năng lực của Ma Tà không thể nào khinh thường được, mặc dù lúc này linh lực của hắn vẫn còn chưa khôi phục nhưng để ứng phó đám người kia vẫn còn dư dả. Điều hắn lo lắng chính là Ly Mặc, nếu là lúc trước Ma Tà nhất định không sợ, nhưng hiện tại hắn biết mình không phải là đối thủ của Ly Mặc. Ma Tà lo lắng nhìn thoáng qua nữ tử lạnh lùng bên cạnh đang ra tay giết những người chung tộc với nàng, trong lòng Ma Tà dâng lên chút đau xót cùng với yêu thương.

Yêu Vương nhìn Thủy Nhi trong tay cầm băng kiếm toả ra ánh sáng lạnh lẽo không chút lưu tình chém giết, tay nắm chặt hai quả đấm, lạnh giọng nói: “Thủy Nhi, nài lại vì hắn mà sát hại người cùng tộc!”

Ánh mắt Thủy Nhi lạnh như băng nhìn nam nhân vừa cùng nàng bãi đường, âm thanh lạnh lùng nói: “Người nào đã thương hắn, đều là cừu nhân của ta!”

“Haha... Được lắm! Kẻ thù phải không?” Trong lòng của Ly Mặc dường như vừa bị cái gì xé rách cực kỳ đau đớn nhìn về phía Ma Tà, trong mắt nổi lên sự điên cuồng cùng sát ý nồng đậm.

Nhìn thấy một thanh kiếm sương mù màu đen bén nhọn bắn thẳng về phía Ma Tà, trong lòng Thủy Nhi hoảng hốt, kêu lên một tiếng, “Tà...” Theo bản năng phi thân đến chắn trước người của hắn.

Tay của Ly Mặc run rẩy liên hồi, trong mắt hắn tất cả đều là một vẻ khó tin, hắn vừa giết người mình yêu thương nhất! Haha... Tại sao lại như vậy? Tại sao nàng có thể vì Ma Tà mà phản bội tộc nhân, ngay cả việc chết vì Ma Tà mà nàng lại không hề nhìn thấy tâm lòng của hắn?

“Thủy Nhi...” Ma Tà bắt được thân hình yếu ớt của nàng, trong mắt có chút mờ mịt, không có cách nào chấp nhận được việc vừa xảy ra.

Thủy Nhi chỉ bị thương ở bả vai, nhưng mà đó chính là chiêu thức trí mạng vô cùng tàn nhẫn độc ác của Xà yêu - Yêu Vương, dù chỉ là chạm vào da một chút, cũng không có khả năng sống sót.

Thủy Nhi nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Ma Tà, thân thể từng trận lạnh run, làm cho nàng nhìn không được cũng run run, giọng nói cũng run theo, “Tà... Hôn ta... Được không...” Nàng không nghĩ mình sẽ phải rời bỏ hắn, thật sự chưa từng nghĩ qua!

Ma Tà gắt gao ôm chặt thân hình đang run rẩy của nàng vào lòng, môi mỏng nhẹ nhàng dán lên đôi môi của nàng, hết sức dịu dàng hôn lên đôi môi càng ngày càng lạnh kia, đột nhiên thân thể hắn cứng đờ, dừng một chút, sau đó chợt ngửa đầu rống lên một tiếng bi thương, vang vọng thiên địa, nhưng cũng không thể nào diễn tả hết sự bi thương cùng tuyệt vọng trong lòng Ma Tà. Hai tròng mắt của Ma Tà dần dần đầy máu cho đến khi cả hai đều là một mảnh màu đỏ, một giọt huyết lệ tràn ra hốc mắt, chảy dọc theo khuôn mặt tuấn mỹ trượt xuống đến trán của Thủy Nhi, bỗng nhiên một trận gió điên cuồng tiến đến tàn sát bừa bãi, từng cơn gió sắc bén lấy đi tánh mạng của tất cả Yêu tộc, Yêu Vương trong lúc đau khổ cũng bị một cơn gió lướt qua, phun ra một ngụm máu tươi.

Ly Mặc lấy tay ôm ngực, nhìn Thủy Nhi một cái thật sâu, rồi xoay người chạy đi, Ma Tà đã khôi phục linh lực, không phải là người mà hắn có thể đối phó! Nhưng hắn nhất định sẽ giết Ma Tà để báo thù cho Thủy Nhi! Nếu như không vì Ma Tà, thì Thủy Nhi bây giờ đã là Yêu Hậu tôn quý, chứ không phải là một thi thể lạnh lẽo.

Thật lâu sau, mọi thứ đều yên tĩnh lại, trên đất chỉ còn một đôi uyên ương đang ôm nhau giữa đồng thi thể không nguyên vẹn trên đất, Ma Tà ôm thật chặt thi thể lạnh như băng trong lòng, nhẹ giọng gọi: “Thủy Nhi... Thủy Nhi...” Đôi mắt màu đỏ mất đi tiêu cự, trên người hắn nồng đậm hơi thở đau thương làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Đột nhiên đôi mắt màu đỏ thoáng hiện lên một chút ánh sáng, chỉ nghe hắn lầm bầm nói “Thủy Nhi... Ta ở cùng người có được hay không... Vĩnh viễn phụng bồi người...” Dứt lời, một ngọn gió lưỡi dao xẹt qua cổ tay hắn, máu tươi không ngừng trào ra, nhìn máu tươi đang chảy đầm đìa ở cổ tay, môi mỏng khẽ mở: “Lấy máu của Ma Đế ta làm máu dẫn, phù chú đồng sinh cộng tử, xin ban cho ta cùng Thủy Yêu được tình duyên trọn đời, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn ở bên nhau!”

Trong nháy mắt, máu trên tay của Ma Tà sáng rực lên toả ra hào quang cực kỳ mạnh mẽ cùng chói mắt, chờ ánh sáng kia dần dần lui đi, thân thể Ma Tà dường như bị rút cạn hết sinh lực, cố gắng hết sức vươn bàn tay to lớn vuốt gương mặt tái nhợt của nàng, ôn nhu khẽ gọi, “Thủy Nhi...” Môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên đôi môi tái nhợt của nàng, thân thể hai người từ từ trong suốt cho đến khi biến mất, trên đất chỉ còn lại một giọt nước đỏ như máu.

Quyển 1: Vương Phủ Thiên.

Chương 1: Vương Phi bị vứt bỏ

Editor: zNguyệt Tiếu

Đêm, đã rất sâu, bóng đen dày đặc trải dài trên bầu trời, không có ánh trăng, cũng không tìm được một ngôi sao nào.

“Bịch” Thủy ngã người về phía giường lớn, thân thể nhỏ nhắn bị tung lên một cái sau đó liền không nhúc nhích.

Nhiệm vụ đêm nay làm cho nàng thiếu chút nữa thì không thể về được, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ánh đèn trong phòng ảm áp nhu hoà, chiếu một vầng sáng lên gương mặt xinh xắn của nàng, lông mày tinh tế khẽ nhíu lại, lông mi thật dài ở mí mắt, đường cong tuyệt đẹp ở sống mũi nhỏ nhắn, cánh môi đỏ thắm sáng bóng mê người, trên trán có nốt ruồi son nhỏ màu đỏ càng làm cho khuôn mặt ngày thơ có thêm vài phần quyến rũ. Mặc dù nốt ruồi nhỏ

nhưng nếu có người gặp qua gương mặt của nàng chắc chắn sẽ không quên nốt ruồi kia.

Thân thể nhỏ nhắn nằm trên giường rộng lớn nhìn có vẻ có chút mảnh mai, khiến cho người ta yêu mến, cho dù là người đã từng thấy nàng tàn nhẫn giết người, cũng sẽ làm cho người đó vô tình buông lỏng cảnh giác.

Hô hấp dần dần ổn định, lồng ngực vẫn nhúu lại như cũ, đột nhiên nốt ruồi ở trên trán của nàng càng lúc càng hồng cho đến khi phát ra ánh sáng chói mắt đỏ như máu, sau đó mọi thứ yên tĩnh trở lại, người trên giường dường như đã tiến vào mộng đẹp, lồng ngực nhúu lại đã lặng lẽ buông ra từ sớm, khoé môi tươi cười héch lên có chút ngọt ngào.

Mở mắt ra lần nữa, Thủy nhìn thấy màn che xám xịt làm nàng sùng sốt một chút, nàng đứng ra nên nhìn thấy trần nhà mới phải chứ? Thủy hết sức giật mình, trong đầu nàng dần dần hiện ra một đoạn trí nhớ của người khác, nhưng mà trí nhớ này không hề có chút vui vẻ nào, nhưng lại làm cho nàng hiểu hoàn cảnh hiện tại của mình, nàng xuyên không rồi! Thân phận của thân thể này là con thứ hai của thừa tướng đương triều, Thủy Nguyệt Linh. Trong một lần say rượu, mẹ của nàng được Thủy Thừa tướng sủng hạnh sau đó liền có nàng, nhưng mẹ nàng bị bệnh mất sớm, cha cũng không thích nàng, từ nhỏ đã bị người ta khi dễ, nhất gan yếu ớt.

Không hiểu vì sao, Thủy Thừa tướng chẳng bao giờ quan tâm đến nàng đột nhiên lại cầu xin hoàng thượng một thánh chỉ, gả nàng cho Lăng Vương - Vương gia Diệp quốc nổi danh lãnh khốc. Mặc dù gương mặt của Lăng Vương luôn rất lạnh lùng nhưng hẳn cũng là đệ nhất mỹ nam Diệp quốc, cho nên Thủy Nguyệt Linh nghĩ rằng cha nàng cuối cùng cũng để ý đến nàng, muốn bồi thường cho nàng, vì vậy vô cùng vui vẻ đi lấy chồng, nhưng nàng không ngờ rằng chờ đợi nàng là một con ác mộng.

Trong đêm tân hôn, nàng nhìn thấy nam tử tuấn mỹ xốc khăn voan* của nàng lên, tim liền đập nhanh, hai gò má đỏ ửng, nhưng mà hắn lại cười lạnh một tiếng, cởi áo cưới đỏ thắm trên người nàng ra, không đợi nàng phục hồi tinh thần từ trong khiếp sợ, đã dùng sức kéo hai chân của nàng ra, nửa thân dưới giống như bị xé rách truyền đến đau đớn, làm nàng thán thiết kêu lên, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Nam tử chỉ cười lạnh, trong cơ thể nàng thô bạo ra vào, nàng khóc thút thít, khổ sở van nài cũng không làm cho hắn có một chút thương tiếc nào, nhìn thấy trong mắt hắn tràn đầy hận ý, nàng kinh ngạc sợ hãi, cũng có nghi ngờ và khó hiểu, cuối cùng nàng liền hôn mê.

Sau khi tỉnh lại, nàng phát hiện mình đang ở trong một cái sân cũ nát, thậm chí so với chỗ của nàng ở phủ Thừa Tướng còn tàn tạ hơn, cả tiểu viện chỉ có mình nàng, quản gia cũng đã từng nói với nàng, là từ nay về sau nàng không được phép bước ra khỏi tiểu viện nữa bước, mỗi tháng sẽ có một tỷ nữ mang đồ đến cho nàng, nàng là do hoàng đế tự ý gả cho Lăng Vương, Lăng Vương dù có không vừa lòng, cũng không thể để cho nàng chết đói, nhưng mà mỗi lần tỷ nữ kia đến, một câu cũng không nói, chỉ để lại đồ cho nàng sau đó liền bỏ đi, hoặc là sẽ liếc nàng một cái, cho nên nàng cũng không biết ở đây là đâu.

Trùng hợp là nàng không cẩn thận bị bệnh ngay giữa tháng, cho nên không ai biết, đương nhiên, cũng không ai tìm đại phu giúp nàng, vốn là cảm lạnh một chút nhưng càng để lâu càng nghiêm trọng, lại thêm uất ức tích tụ trong lòng. Cứ như vậy, Thủy liền xuyên qua đến trên người nàng.

Khoé miệng Thủy gọi lên một nụ cười lạnh, bồi thường gì chứ? Chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ mà thôi! Nàng và tỷ tỷ được gả vào hoàng cung đều giống nhau, cho dù có được sủng ái đi nữa, cuối cùng cũng chỉ là một quân cờ!

Sắp xếp lại trí nhớ trong đầu, nàng phát hiện nơi này cũng không hẳn là cổ đại, mà là một thế giới hoàn toàn khác biệt, người ở đây tu tập là linh lực, thần kỳ hơn so với nội lực – đó là một loại năng lực.

Thủy nhíu mày, Thủy Nguyệt Linh từ nhỏ đã co đầu rút cổ tại tiểu viện cũ nát kia, cho nên đối với thế giới này cũng không có nhiều hiểu biết, có thể biết được linh lực cũng đã là kỳ tích rồi. Thủy xem lại trí nhớ của thân thể này một lần nữa, xác định là không còn tin tức nào hữu dụng nữa, mới bỏ dấy, ngồi vào trước bàn trang điểm, trên bàn trang điểm có một cái kính nho nhỏ, đã dính rất nhiều bụi bặm, tuy ý lau hai cái, nhìn thật kỹ dung mạo của nàng trong gương, Thủy Nguyệt Linh này, ngay cả dung mạo của mình cũng không nhớ rõ ràng.

Nhìn gương mặt xa lạ trong gương, trong lòng có chút không tự nhiên, nhưng mà hình dáng của Thủy Nguyệt Linh cũng không tệ cho lắm, tuy không tính là tuyệt sắc nhưng cũng là thanh tú đáng yêu, đáng đáp giống như Lâm muội muội yếu đuối làm cho người ta muốn thương yêu. Trùng hợp là trên trán cũng có một nốt ruồi son giống nàng, khoé miệng gương nhẹ, liền giống như đang tươi cười quyến rũ, gương mặt thanh tú liền trở nên xinh đẹp mê hoặc lòng người.

Tay Thủy vuốt ve gương mặt, lẩm bẩm nói, “Cũng không tệ lắm! Có thể mê hoặc cũng có thể hấp dẫn người khác!” Về sau nàng chính là Thủy Nguyệt Linh rồi, có điều nàng không phải là Thủy Nguyệt Linh mặc cho người khác ức hiếp!

Tuy ý xử lý một chút, làm cho bản thân không nhìn giống mấy tên ăn mày, sau đó sờ sờ cái bụng đang đói, nàng hướng đến phòng bếp nhỏ nhỏ, nàng chiên cơm trước để lấp đầy bụng, rồi đến phía sau viện xách hai thùng nước, từ từ đun nóng, đổ vào bồn tắm, nàng thoải mái ngâm mình trong bồn, Thủy Nguyệt Linh nhắm mắt suy nghĩ về cuộc sống sau này của nàng.

Đây chính là thế giới linh lực, mặc dù thân thủ của nàng linh hoạt nhưng cũng không đủ, hơn nữa thân thể này chắc chắn không thể phát huy trình độ lúc trước của nàng. Điều này làm trong lòng có chút buồn bực, nàng chán ghét nhất là cảm giác lực bất tòng tâm, nàng không thể nào là kẻ yếu được, mở mạnh mắt ra, trong mắt đều là kiên định, nàng nhất định phải tu tập linh lực!

Nhưng mà hiện tại cái gì nàng cũng không biết, muốn học cũng không biết phải làm như thế nào, cần phải suy nghĩ kỹ một chút!

Cho đến lúc nước trở nên lạnh, Thủy Nguyệt Linh mới đứng dậy tìm một bộ y phục cũ, có thể coi là sạch sẽ lấy ra mặc.

Mặc dù chỉ có một mình, nhưng nàng cũng không có cảm giác cô đơn, cũng không thấy khổ sở, từ đó đến giờ nàng cũng chỉ có một mình, điều đó đã trở

thành thói quen sống một mình của nàng, chỉ có điều trước kia ở biệt thự sang trọng, bây giờ thì ở tại một tiểu viện cũ nát mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hai nước hoà thân

Ở thế giới này cũng có rất nhiều quốc gia, nhưng đa số là các nước nhỏ, chỉ có duy nhất hai cường quốc có thể đối đầu với nhau, mặc dù đã mấy đời không có xảy ra chiến loạn, hiệp nghị không xâm phạm lẫn nhau vẫn tồn tại như cũ, nhưng tình hình hiện tại khiến cho đại thần của hai nước có chút khẩn trương.

Trong đại điện, sứ giả Diệp quốc không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh hành lễ, “Sứ giả Diệp quốc tham kiến Hiên Viên bệ hạ!”

Ngồi trên long ý*, nam tử tuấn mỹ có thân hình thon dài lười biếng tựa lưng vào ghế, một đầu tóc bạc không mang theo bất kỳ thứ gì trời buột, tùy ý xoã ở phía sau, đôi mắt thâm thúy làm cho người ta không nhìn ra cảm xúc, khoé miệng mang theo ý cười làm người ta không nắm bắt được, một thân y phục màu đen nửa mở, lộ ra một nửa lồng ngực săn chắc màu lúa mạch, trên người lộ ra vẻ phóng đảng không thể kiềm chế được, toàn thân toát ra hơi liêu lĩnh và tùy tiện.

Chúng thần Huyền quốc mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tâm tư của bệ hạ luôn luôn khó đoán, chỉ hơi sơ xuất nói không chừng sẽ tự chuốt lấy tai họa, ai cũng không muốn rước lấy xui xẻo vào người!

Thật lâu không có tiếng đáp lại, sứ giả Diệp quốc nhẹ nhúu mày, hai nước đều là cường quốc, Hiên Viên Đế không thể có thái độ khi dễ sứ giả như vậy!

Trong điện im lặng một lúc lâu, nam tử lười biếng ngồi ở trên cao cuối cùng cũng mở miệng, “Văn Đế muốn cùng ta liên minh hoà thân?” (Câu này mình thấy lung củng quá. Bạn nào có ý hay hơn giúp mình nhé! Nguyên văn là: “文帝想与我国联姻?”)

“Đúng vậy, công chúa Ngọc Dao là muội muội ruột của bệ hạ, là người mà bệ hạ yêu thương nhất, từ nhỏ danh tiếng tốt đã vang xa, cảm kỳ thi hoạ mọi thứ đều giỏi, lúc này nàng đang ở ngoài điện chờ Hiên Viên bệ hạ triệu kiến.”

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên tay cầm của long ý*, một cái rồi thêm một cái, trên vẻ mặt mang một vẻ cười như không cười, làm cho người ta không đoán được tâm tư của hắn, theo nhịp gõ của ngón tay, trong lòng mọi người tư duy cũng khẩn trương.

Gấp gáp như vậy, xem ra hành động của Thượng Quan Lăng làm cho Thượng Quan Văn cảm nhận được sự uy hiếp, cho nên mới vội vã đưa muội muội ruột của mình cho hắn, cho dù không thể cầu được sự ủng hộ của hắn, nhưng cũng hi vọng hắn không cản để ý và nghiêng về hướng của Thượng Quan Lăng.

Nụ cười trên khoé miệng mở rộng, “Tuyên!”

“Tuyên công chúa Ngọc Dao yết kiến!”

Thượng Quan Ngọc Dao tha thướt đi tới, thấy trên long ý là nam tử tuấn mỹ không kiềm chế được vẻ phóng đảng, mặt đỏ lên, trái tim liên tục đập nhanh, “Ngọc Dao tham kiến bệ hạ!”

Nữ tử quý trong đại điện, lụa mỏng che mặt, dáng người uyển chuyển, dung mạo tuyệt mỹ như ẩn như hiện mê hoặc lòng người, Hiên Viên Mị lại thần nhiên nhìn lướt qua một cái, giọng nói cũng bình thường: “Phong công chúa Ngọc Dao làm Dao Phi, ban thưởng Ngọc Dao Điện!”

Sứ giả Diệp quốc thờ dài nhẹ nhõm một hơi, đối mặt với vị Hiên Viên Đế này làm cho hắn có cảm giác thờ không nổi, có một áp lực vô hình làm cho hắn kinh sợ, may mắn là hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi!

Trong lòng Thượng Quan Ngọc Dao cực kỳ vui vẻ, “Tạ bệ hạ!” Lúc đầu hoàng đế ca bắt nàng đến Huyền quốc để cầu thân, nàng vô cùng không muốn, ngay cả nhìn ăn để kháng nghị, kết quả cuối cùng vẫn bị đưa đến Huyền quốc, nhưng mà hiện tại... Len lén liếc mắt nhìn nam tử tà mị kia một cái, nhịp tim nàng lại tăng nhanh thêm lần nữa, giống như muốn nhảy ra ngoài. (Nguyệt: thím này mê trai dữ :)))

Nữ tử tuyệt sắc ngồi ở góc giường, hai tay gặt gao nắm ống tay áo, lại len lén liếc mắt nhìn nam nhân của nàng (Nguyệt: thím này, chưa gì đã nhận là của mình rồi :))), nghĩ tới chuyện kế tiếp sẽ xảy ra, trong lòng Thượng Quan Ngọc Dao cực kỳ hồi hộp cũng thập phần mong đợi.

Hiên Viên Mị nhìn vẻ mặt thẹn thùng của nữ tử, trong lòng tràn đầy xem thường, hắn đã từng cho người điều tra, công chúa Ngọc Dao này nổi danh là đánh đá tùy hứng, thậm chí phải nói là độc ác, nhưng mà nữ nhân có thủ đoạn tương đối hợp ý với hắn.

“Bệ hạ...” Thấy Hiền Viên Mị hồi lâu không có bất kỳ động tác gì, cuối cùng Thượng Quan Ngọc Dao nhìn không được đã lên tiếng.

Khoé mệnh Hiền Viên Mị nhếch lên, “Cởi quần áo!”

Thượng Quan Ngọc Dao sững sốt một chút, mặt lập tức đỏ lên, nhìn hẩn một cái, thấy hẩn đang nhìn nàng, hai tay run run cởi quần áo trên người, sợ hãi nhìn hẩn, trong lòng ngượng ngùng, lại có chút lo lắng.

Đôi chân dài của Hiền Viên Mị bước đi đến bên giường, nhìn thấy thân thể trần truồng mềm mại của nàng, sắc mặt của hẩn không chút biến đổi.

Thượng Quan Ngọc Dao do dự trong chốc lát, liền vươn tay muốn giúp hẩn cởi y phục trên người, Hiền Viên Mị thản nhiên mở miệng, “Không cần!” Nghi ngờ thu hồi tay lại, lại thấy hẩn gỡ tay từ từ cởi quần áo trên người ra, mọi cử động đều lộ ra phong thái ưu nhã cao quý, nhìn thân hình thon dài cường tráng của hẩn, nàng liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nuốt một ngụm nước bọt, liền bị Hiền Viên Mị đẩy ngã trên giường, nhưng chỉ là nửa người nằm ở trên giường, chân trắng nõn còn đang roi giữa không trung, mui chân vừa chạm được mặt đất.

Nhìn vật to lớn giữa hai chân của hẩn, thân thể của Thượng Quan Ngọc Dao run lên, nghĩ đến nàng đã từng thấy hình ảnh cung nữ và thị vệ vụng trộm, bộ dạng của cung nữ kia dường như rất thoải mái, gương mặt hồng giống ri mầu, nhưng trong lòng không hề sợ hãi như vậy.

Hiền Viên Mị tách hai chân của nàng ra, đứng ở giữa hai chân nàng, liền cử động, “A...” Thượng Quan Ngọc Dao kêu lên một tiếng thảm thiết, hai tay nắm chặt khăn trải giường, sắc mặt tái nhợt, nước mắt giống như từng hạt trân châu chảy xuống không ngừng, dậm một phát vào bên trong, “Thật là đau...” Cặp mắt nàng cầu xin nhìn nam tử muốn hẩn động tâm.

Hiền Viên Mị nhú nhú mày, tựa hồ bất mãn với việc thân thể nàng cứng đờ, kéo hai chân của nàng rộng ra, dường như không thấy sự cầu xin trong mắt nàng, đang đưa eo ếch, lãnh khốc nói, “Trẫm không có thói quen hầu hạ nữ nhân!”

Hàm răng của nàng cắn môi dưới tái nhợt, hai mắt đăm lệ nhìn về mặt thờ ơ của nam nhân trước mắt, hẩn... Là ác ma sao? Vì sao lại muốn đối xử với nàng như vậy?

“Vương gia, người xem thử thế nào là tốt?” Nhiều năm chuẩn bị, Văn Đế đã không còn là mối đe dọa, nhưng nếu Hiền Viên Đế đột nhiên xía vào chuyện này...

Ngồi phía sau bàn đọc sách, đôi mắt sắc bén mà tàn nhẫn của Thượng Quan Lăng trong đêm đen lại càng trở nên thâm thúy, giọng nói lạnh như băng, “Người cho rằng Hiền Viên Đế sẽ bị ảnh hưởng bởi một nữ nhân hay sao? Từ khi bắt đầu đến giờ, hẩn chưa từng có dự định sẽ nhúng tay!” Nam nhân kia, hẩn cũng đoán không ra, nhưng Hiền Viên Mị tựa hồ đối không có hứng thú đối với việc thông nhất thiên hạ.

“Cốc, cốc... Vương gia, là ta!”

Thượng Quan Lăng thoáng nhìn cửa phòng đang đóng chặt, nói với nam tử có vẻ mặt tràn đầy sầu lo như cũ, “Người đi xuống trước đi!”

“Dạ!”

Lăng Mạn Điệp lướt nhìn thoáng qua người mới gặp, quay đầu nhìn về phía nam tử có vẻ mặt lạnh như băng, dịu dàng nói, “Biểu ca, đã trễ thế này sao còn chưa nghỉ ngơi, thân thể chắc cũng mệt mỏi muốn chết rồi sinh bệnh thì làm sao giờ?”

Thượng Quan Lăng kéo nàng vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Ủy khuất người!”

Ánh mắt Lăng Mạn Điệp loé sáng, khéo léo hiểu lòng người nói, “Đó là do bệ hạ ban hôn, biểu ca không thể từ chối, Điệp nhi không uỷ khuất, Điệp nhi chỉ cần ở bên cạnh biểu ca là hạnh phúc rồi!”

“Điệp nhi...” Thượng Quan Lăng trêu mếu hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, bây giờ còn chưa đến lúc, đợi tâm nguyện của hẩn hoàn thành, hẩn nhất định sẽ đền bù cho nàng!

Quần áo xốc xếch, trong lúc đang động tình, lại nghe thấy tiếng đập cửa, giọng nữ nũng nịu vang lên, “Vương gia...”

Thượng Quan Lăng nhú mày, lập tức buông ra, tùy ý sửa lại quần áo lộn xộn một chút, giọng nói vẫn lạnh như băng, “Vào đi!”

Triển Tuyết Ngạn lắc lắc vòng eo mảnh khảnh, chân thành đi đến chỗ hẩn, nũng nịu nói, “Vương gia, thần thiếp sợ người bận rộn không chú ý đến thân thể, nên đặc biệt hâm cách thủy thuốc bổ cho người, Vương gia ăn một chút đi!” May mắn là nàng đến kịp lúc, bằng không thì nữ nhân kia được như ý rồi!

Lăng Mạn Điệp cuối đầu, trong mắt tràn đầy tức giận, Triển Tuyết Ngạn này lúc nào cũng phá hoại chuyện tốt của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nhặt được hồ ly hảo sắc

Thừa dịp trời tối, Thủy Nguyệt Linh lặng lẽ đi ra khỏi tiểu viện, vốn dĩ “Thủy Nguyệt Linh” nhất gan yếu đuối, không cho phép nàng ra khỏi tiểu viện một bước, nàng liền nghe lời sống ở tiểu viện cũ rách đó, cho dù ngã bệnh, cũng thành thật ở trong tiểu viện, không dám đi ra ngoài cầu cứu, cho nên từ trước đến giờ tiểu viện này không hề có một bóng thù vệ nào, hoặc là Lăng Vương kia càng hi vọng nàng bị thích khách giết chết đi!

Tuy rằng năng lực ẩn nấp của Thủy Nguyệt Linh thuộc hạng nhất, nhưng thể giới này phổ biến sử dụng linh lực, nàng cũng không dám chủ quan, không có đi quá xa tiểu viện, chẳng qua là đi dạo ở xung quanh, sau đó liền trở về tiểu viện.

Nàng chưa từng nghĩ rằng tiểu viện này lại nằm ở trong Vương Phủ, đường đường là

Lăng Vương Phủ lại có thể tìm ra được một tiểu viện cũ nát như vậy, không thể không nói là một kỳ tích, cũng không biết có phải đặc biệt xây vì nàng hay không.

Vừa suy tư vừa đi về phía phòng mình, đi ngang qua một hòn non bộ sắp bị đổ thì thấy có một chút màu bạc thoáng qua, vừa đến gần nhìn, lại phát hiện thì ra là một tiểu hồ ly màu bạc.

Dường như phát hiện có người đến gần mình, lỗ tai nhỏ lông xù màu bạc giật giật, sau đó tiếp tục thờ to ngủ.

Hình như nàng đã bị mê hoặc, Thủy Nguyệt Linh đưa tay ôm nó vào trong ngực, nàng không có phát hiện khoe miệng của mình cong lên cùng với ánh mắt trở nên dịu dàng.

Đột nhiên có một thanh trường kiếm sắc bén đặt ở trên cổ nàng, trong mắt Thủy Nguyệt Linh lạnh lùng, trong lòng có chút chán nản, quyết tâm trở nên mạnh mẽ càng thêm kiên định, nàng tuyệt đối không phải là người mặt cho người ta chém giết, tiểu hồ ly trong ngực đột nhiên mở mắt nhìn về phía nàng, Thủy Nguyệt Linh có chút sùng sốt khi nhìn thấy đôi mắt đỏ như máu của nó, cười cười an ủi nó, nàng dịu dàng vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

Giọng nam vang lên sau lưng nàng, “Mang ta đi tìm Lăng Vương!”

Thủy Nguyệt Linh nhìn trường kiếm ở cần cổ, khoe miệng cong lên gọi lên chút thị huyết, nam tử phía sau không có nhìn thấy, mà nàng cũng không nhìn thấy ánh mắt nghiền ngẫm của tiểu hồ ly ở trong lòng.

“Đại ca... Đừng có giết ta... Người nhìn cái địa phương rách nát này xem, chán chán không có nhân vật lớn nào, ta làm sao biết Vương gia ở đâu...” Giọng nói yếu ớt run rẩy kịch liệt, thân thể cũng run run theo, làm cho người ta buồn lòng đề phòng.

Nhìn thấy mặt nàng không chút thay đổi lại nói ra những lời như vậy, sự nghiền ngẫm trong mắt của tiểu hồ ly lại càng tăng thêm, nhưng lại che giấu rất khéo, không làm cho Thủy Nguyệt Linh phát hiện.

Nam tử mặc đồ đen phía sau nàng nhìn hết một vòng quanh tiểu viện cũ nát, có chút do dự, ngay lúc này, Thủy Nguyệt Linh liền lấy một thanh đoản kiếm có chút rỉ sét từ trong tay áo, đẩy trường kiếm ở trên cổ ra, bàn tay nhỏ bé trắng nõn bóp cổ người phía sau, rắc rắc một tiếng, nam tử từ từ từ ngã xuống đất, đôi mắt tròn to tràn đầy vẻ không dám tin.

“Muốn giết người nhưng ngay cả mục tiêu cũng tìm không được, thế nào cũng thất bại!” Cát thanh đoản kiếm không dễ dàng gì tìm được vào tay áo, tao nhã vỗ vỗ tay, nhặt tiểu hồ ly bị nàng ném vào trong lồng cũi lên, nhìn người nó toàn đầy rơm rạ, bộ dạng chật vật, không khỏi cười khẽ một tiếng, “Thật có lỗi, ta sợ làm người bị thương!”

Trong mắt của tiểu hồ ly tràn đầy tức giận, chân nhỏ đạp một cái nhảy lên vai của nàng, Thủy Nguyệt Linh cười quay đầu nhìn nó, chột nụ cười liền cứng đờ, liền trở nên thần thờ.

Thấy nàng chưa lấy lại tinh thần, trong mắt tiểu hồ ly loé lên một vẻ tà ác, đầu lưỡi nhẹ nhàng dùng lực đẩy cánh môi của nàng ra, đưa vào trong miệng nàng.

Thủy Nguyệt Linh chột lấy lại tinh thần, một phát bắt được da lông sau cổ cảm nó lên, hí mắt nhìn nó với vẻ mặt nguy hiểm, hồ ly hảo sắc chết tiệt, đây chính là nụ hôn đầu tiên của nàng!

Về mặt tiểu hồ ly vô tội, đôi mắt như hồng bảo thạch* đáng thương nhìn nàng, Thủy Nguyệt Linh hừ lạnh một tiếng, ôm nó vào trong ngực, dạy dỗ nói, “Nhớ! Người là hồ ly, chỉ có thể lấy vợ là hồ ly biết không? Đừng rồi, còn chưa biết người là đực hay cái đây?” Nói xong liền cảm hai chân sau của nó lên, nhìn vào giữ hai chân nó, lẩm bầm nói, “Quả nhiên là đực! Hèn gì hảo sắc như vậy!”

Đôi mắt màu đỏ của tiểu hồ ly hiện lên sát ý kinh khủng, hí hí mắt, sau đó liền biến mất, dường như sát ý khi nãy chỉ là ảo giác mà thôi!

Thủy Nguyệt Linh hình như cảm giác được tâm trạng tiểu hồ ly có chút khó chịu, ôm nó để ở trước mắt, “Thế nào?” Nhìn xem mặt tiểu hồ ly, giống như... Đang tức giận! Nhìn một hồi lâu, kéo nó vào trong ngực lần nữa, lẩm bầm nói, “Người không phải là hồ ly tinh chứ!” Tuy rằng nói như vậy nhưng trong lòng cũng không nghĩ nhiều lắm, có rất ít người biết trên đời này còn có những chủng tộc khác tồn tại! Mà “Thủy Nguyệt Linh” chắc chắn không

biết.

Giữa đêm, trên môi Thủy Nguyệt Linh có chút ngửa liền mở mắt ra, nhìn thấy một cái mặt hồ ly đang phóng đại, cặp mắt nàng nhú lại, không chờ nàng tức giận, trông mắt tiểu hồ ly chuyển động, đáng thương nhìn nàng, móng vuốt nhỏ xoa xoa bụng.

Giận dữ của Thủy Nguyệt Linh liền biến mất, ôn nhu nói, “Đói bụng?” Nhìn tiểu hồ ly gật gật đầu, bắt đầu đi lấy đầu một cái, đứng dậy mặc áo khoát, ôm nó vào trong bếp.

Chỉ một chốc lát sau, nàng mang lên bàn vài món ăn ngon miệng, nhìn vẻ mặt hạnh phúc khi được ăn của tiểu hồ ly, trên mặt Thủy Nguyệt Linh lộ ra một nụ cười, có lẽ... Nàng cô đơn quá lâu rồi!

Tiểu hồ ly lười biếng nằm xuống bàn, thấy nàng hồi lâu không có phản ứng, vươn móng vuốt vỗ vỗ tay nàng, chỉ chỉ cái cánh gà chiên, Thủy Nguyệt Linh lắc đầu một cái, nàng trở thành bà vú rồi sao?

Gỡ sạch sẽ cánh gà trên tay của nàng, đầu lưỡi liếm ngón tay của nàng, Thủy Nguyệt Linh buồn cười nói, “Đó là ngón tay của ta, không phải cánh gà, không thể ăn!”

Chờ tiểu hồ ly ăn uống no nê, trời cũng đã gần sáng, dời xích đu ở trong phòng ra ngoài sân, Thủy Nguyệt Linh ôm tiểu hồ ly dựa vào xích đu, nhẹ nhàng chuyển động, nàng cũng không để ý những âm thanh cọt kẹt chói tai kia.

Lông mày nhẹ chau lại, đến giờ nàng vẫn chưa tìm được cách tu tập linh lực, một tay khẽ vuốt bộ lông mềm mại của tiểu hồ ly, thờ dài nói, “Lúc nào thì có thể tìm thấy lão nhân gia đầu bạc đây?”

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của tiểu hồ ly, khẽ cười nói, “Tiểu hồ ly, nếu ngươi thật sự là hồ ly tinh thì tốt! Vậy thì người có thể dạy ta linh lực rồi!” Tuy rằng thể giới linh lực cùng với yếu pháp trong truyền thuyết cũng không quá giống nhau, nhưng mà... Cũng... Có thể chứ!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Sư phụ

“Tiểu hồ ly..” Chạy đi đâu mất rồi? Nó không phải rất thích bám theo nàng sao? Chẳng lẽ mới mười mấy ngày, nàng liền bị bỏ rơi? “Tiểu..”

Chợt dừng bước chân lại, ngẩng đầu nhìn lên, một nam nhân đang đứng trên hòn non bộ có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, đúng lúc này một ngọn gió đêm lướt nhẹ qua, một thân quần áo trắng như tuyết nhẹ nhàng lay động, tóc đen tung bay, khuôn mặt tuấn mỹ dường như bị bịt kín bởi một tầng sương trắng, như ẩn như hiện, hần lảng lảng đứng ở đó, phiêu dật xuất trần đến nỗi không nói nên lời, giống như đang hoà cùng với bầu trời.

Thủy Nguyệt Linh híп mắt nhìn hần, lạnh lùng nói, “Ngươi là ai?”

Nam tử giương môi cười, rõ ràng rất giống với thần tiên, nhưng nụ cười này lại mang theo mấy phần tà nịnh, phảng phất giống như thần tiên đột nhiên hoá thành yêu ma.

Nam tử nhẹ nhàng hạ xuống trước người của nàng, đưa tay vén một sợi tóc bên má của nàng, đầu ngón tay lưu luyến quấn quanh sợi tóc, tầm mắt không có ý tứ nhìn từ đầu đến chân của nàng, giọng nói mang theo chút từ tính, “Cần cốt không tậ! Ta liền mở lòng từ bi thu nhận ngươi làm đồ đệ, thế nào?”

Thủy Nguyệt Linh lẳng lặng nhìn hần, mặt không thay đổi cảm xúc hỏi, “Mục đích?” Nàng đúng là rất hi vọng có một vị sư phụ từ trên trời rớt xuống, nhưng mà cho tới bây giờ nàng chưa từng tin bầu trời sẽ rơi một cái bánh bao có nhân, cho dù thật sự có rơi xuống phần lớn cũng là dè chết người ta!

Trông mặt của nam tử hơi động, mở hồ lộ ra một vẻ thương thức, mập mờ tới gần nàng, hơi thở ấm áp như có như không lướt nhẹ qua lỗ tai nhạy cảm của nàng, “Theo giúp ta một đêm được không?” zNguyệt Tiêu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hai trông mắt của Thủy Nguyệt Linh khép hờ, kéo nhẹ khoe miệng, giọng nói trong trẻo nhưng có chút lạnh lùng, “Có thể?”

“Ngươi nói, có thể?” Âm thanh có chút cất cao, mang theo tức giận nhưng không dễ dàng phát giác, đầu ngón tay căng thẳng, da đầu truyền tới đau đớn khiến Thủy Nguyệt Linh nhẹ cau mày.

Hai trông mắt nhìn thẳng con ngươi thâm thúy của hần, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng nói lại lần thứ hai, “Có thể!”

Đôi mắt hẹp dài của nam tử híп lại, khoe miệng cong lên có một chút mỉa mai, đưa tay ấn người nàng vào trong lòng, âm thanh lạnh đi vài phần, “Như

vậy, ta mong chờ biểu hiện của ngươi!”zNguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Mặt Thủy Nguyệt Linh không chút thay đổi đầy hấn ra, “Chờ ngươi hoàn thành trách nhiệm của sư phụ rồi nói sau!”

Trong đôi mắt hẹp dài tràn đầy cân nhắc, tức giận không rõ ràng cũng biến mất, bàn tay mập mờ vuốt nhẹ thắt lưng nàng, “Nếu lỡ đến lúc đó ngươi không chịu trả nợ thì tính sao giờ?”

Thủy Nguyệt Linh nhàn nhạt liếc hấn một cái, khóe miệng cong lên, tựa như chế giễu tựa như không, “Ta không phải là đối thủ của ngươi, không đứng sao?”

“Vậy cũng chưa chắc, chưa từng nghe qua trò giỏi hơn thầy sao, lỡ mà thắng thì làm sao?”

Thủy Nguyệt Linh ngửa đầu nhìn hấn, đột nhiên lộ ra nụ cười quyến rũ, “Như vậy ta phải cảm ơn sư phụ đã hết lòng chỉ dạy!”

Trông mặt nam tử khề chớp, nhếch miệng lên, giao cho nàng một quyển sách nhỏ, “Đây là tâm pháp, trước tiên học thuộc lòng, đêm mai ta lại đến!”

Sau khi Thủy Nguyệt Linh nhìn hấn biến mất, mới hiện ra một vẻ kích động, lật quyển sách nhỏ xem tỉ mỉ một lần, rồi cất vào trong lòng, lúc này nàng mới nhớ tới nàng đang đi tìm tiểu hồ ly.

Nhìn thấy nó từ trong một đồng rom rạ chui ra, dường như tiểu hồ ly còn đang choáng váng, Thủy Nguyệt Linh khề cười ôm nó vào lòng, con tiểu hồ ly này ngoại trừ hay ra ngoài háo sắc, còn tham ăn tham ngủ, nhất định chính là heo!

Những ngày tiếp theo, đối với Thủy Nguyệt Linh mà nói, thật sự khổ cực vô cùng, nàng vô cùng nghi ngờ tên nam nhân kia có ý chinh nàng, nhưng mà, bất kể như thế nào, nàng nhất định phải mạnh mẽ!zNguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Chỉ thấy dưới bầu trời đêm đen kịt, nam tử khi thì giống thần tiên lúc thì giống yêu nghiệt đang ngồi trên xích đu, tiếng cọt két liên tục vang lên, mà Thủy Nguyệt Linh trên đầu đầy mồ hôi, mà trên người lúc này đang có hơn một, hai vết thương, toàn bộ y phục trên người đã nhuộm máu.

Có trời mới biết, sư phụ của nàng nói cái này chẳng qua chỉ là truyền một chút linh lực vào người nàng, dẫn đường nàng, để cho nàng nhớ kỹ cách vận hành linh lực mà thôi.

“Ta dạy cho ngươi tâm pháp mà trên đời này chưa ai sở hữu, điểm trân quý của nó về sau ngươi mới hiểu được, chỉ cần tu tập qua lần thứ nhất, linh lực tích lũy trong cơ thể của ngươi sẽ tự vận chuyển, cho nên linh lực này phải dựa vào thời gian, cái mà ta muốn dạy cho ngươi là làm thế nào để chống địch!”

Sau đó liền phi thân đánh tới, hấn chẳng qua miễn cưỡng giật giật ngón tay, lại làm cho nàng phải cố hết sức nhiều hơn so với những thứ phải đối mặt trước kia, điều này cũng kích thích ý chí chiến đấu của nàng.

Thủy Nguyệt Linh chuyên tâm né tránh từng ngọn gió sắc bén, nên không nhìn thấy ánh mắt thương thức của nam tử trước mặt, hấn vốn có suy nghĩ ác độc, muốn dạy dỗ nàng một chút, ban đầu tưởng rằng nàng sẽ lùi bước, nhưng không có nghĩ tới nàng càng đánh càng hăng rồi!

Hấn chưa từng thấy qua nữ nhân như vậy, nhìn nàng cả người đầm máu, bất giác nhú mày, nắm ngón tay lại cử động nhanh hơn!

Tới lúc hấn thu tay lại, Thủy Nguyệt Linh tính di động nữa người nhưng lại mất hết sức lực, nam tử đứng dậy đi tới trước người của nàng, xoay người đem nàng ôm lấy, cũng không để đến quần áo trắng của hấn đã nhiễm máu thành đỏ tươi.zNguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cảm giác được hấn đã dừng lại, Thủy Nguyệt Linh cố sức mở mắt ra, nhìn thác nước suối không ngừng chảy xuống, Ôn Tuyền* (suối nước nóng)? Không phải chứ!zNguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nam tử trực tiếp ôm nàng đi vào trong nước suối, Thủy Nguyệt Linh dường như cảm giác được có một lực lượng không ngừng tràn vào trong cơ thể của nàng, đau đớn trên người nhanh chóng biến mất, nhìn vết thương khép lại trong nháy mắt, Thủy Nguyệt Linh nhú mày, nhắm mắt lại vận hành linh lực trong cơ thể, quả nhiên nàng đoán không sai, đúng là làm chơi mà ăn thật, tu luyện ở chỗ này tuyệt đối tốt!

Những ngày kế tiếp vẫn như vậy, Thủy Nguyệt Linh càng ngày càng có thói quen với sự huấn luyện mà quý mỗi đêm, ứng phó càng thêm tự nhiên, nhưng nàng biết là nàng vừa mới bắt đầu mà thôi, so sánh với sư phụ đúng là một trời một vực.

Nhưng mà nàng thật sự muốn cảm tạ Lăng Vương ném nàng ở chỗ này không thèm quan tâm, giúp nàng giảm đi rất nhiều phiền toái!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thành Công

Trong hẻm nhỏ tối đen như mực, có thể thấp thoáng nhìn thấy hai bóng đen.

“Chuyện gì?” Tiếng nói trầm thấp mang theo từ tính dễ nghe.

Ngay sau đó một âm thanh dễ nghe khác vang lên, mang theo một chút đùa cợt, “Người sẽ không yêu nàng chứ?” Quan sát nam nhân giống như tiên ở trước mặt quan sát một phen, vuốt cằm cười đùa nói, “Thầy trò yêu nhau cũng không tệ!”

Nhờ ánh trăng nhân nhật, có thể mơ hồ thấy được nam tử trước mặt chính là sư phụ của Thủy Nguyệt Linh, đúng là gương mặt kết hợp giữa thần tiên và yêu ma.

Nam tử cười nhạo một tiếng, “Yêu? Làm sao có thể?”

“Vậy vì sao người lại đối xử đặc biệt với người ta như vậy, nói một chút cho ta nghe?” Thậm chí ngay cả lãnh thổ cá nhân của mình cũng cho nàng vào, ngay cả hân cũng chưa được vào tuổi Địa Tâm!

Nam tử nhếch miệng lên, “Người không cảm thấy nàng rất thú vị hay sao? Nàng là nữ nhân duy nhất mà ta cảm thấy hứng thú!”

Trên mặt của nam tử đối diện hân vẫn là nụ cười quái dị, tựa hồ không nói gì, dường như có chút vui sướng khi người khác gặp họa, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm trọng, có chút nghiêm túc nói, “Có một số việc cần người trở về xử lý!”

Nghe vậy, cặp mắt hẹp dài của nam tử híp lại, khoé miệng giờ lên một nụ cười khát máu, khí chất như tiên liền biến mất trong nháy mắt, còn dư lại là một yêu ma khát máu, “Xem ra bọn tôn quá nhân từ!”

Nam tử đối diện thấy hân cười như vậy, khoa trương run người lên, trên mặt tràn đầy vẻ mong đợi, thấy hân đột nhiên cau mày không nói, lại cười đùa trêu chọc nói, “Thế nào? Người không bỏ được tiểu đồ đệ bảo bối à?”

Nam tử nhân nhật nhìn hân, lắc mình một cái liền biến mất. Nguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Một hồi lâu, trong hẻm nhỏ truyền ra một câu nói mang theo chút đùa cợt, “Thật muốn nhìn xem tình hình đặc biệt lúc người yêu nữ nhân đó là cảnh tượng gì!” Ngay sau đó truyền đến một trận cười gian vui sướng lúc người ta gặp họa, tiếng cười truyền ra thật xa, người nào không cẩn thận nghe thấy, trong lòng liền tràn đầy sợ hãi.

“Thủy nhi...” Thủy Nguyệt Linh mở mắt thấy một nam tử tựa thần tiên ngồi ở mép giường, sừng sốt một chút, “Sư phụ...” Không phải hân chỉ xuất hiện buổi tối thôi sao?

Đợi chút, hân vừa kêu nàng là gì? Hân biết thân phận của nàng đương nhiên không hề khó hiểu, nhưng mà đó là họ của nàng? Nhưng mà nàng không có sửa lại cho đúng, trên thực tế vốn chỉ có một chữ đó là thuộc về nàng. (Mọi người đọc tới khúc này rồi ngẫm lại cái mở đầu có đoán ra được sư phụ này là ai không? :)) :))).

Nam tử dịu dàng vuốt vuốt sợi tóc lộn xộn của nàng, “Ta có việc phải xử lý, về sau không thể tới nơi này, ta đã để lại lối vào tuổi Địa Tâm cho người, người lúc nào cũng có thể vào đó tu luyện!”

Thủy Nguyệt Linh im lặng hồi lâu, đột nhiên vươn cánh tay ôm lấy hân, “Sư phụ, bảo trọng!” Nguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Mặc dù cho đến bây giờ nàng cũng không biết hân là ai, hơn nữa luôn bị hân chinh vô cùng thâm, nhưng mà hơn nữa năm làm bạn, hân và tiểu hồ ly đối với nàng mà nói thì giống như người thân rồi!

Nam tử lặng đi một chút, vươn cánh tay ôm thân hình nhỏ nhắn của nàng, trong lòng dường như có chút cảm xúc kỳ lạ đang lên men.

Nhìn thấy bóng lưng nam tử rời đi, Thủy Nguyệt Linh vẫn ngây ngốc ngồi đó, cho đến khi tiểu hồ ly nhảy vào trong ngực nàng mới lấy lại tinh thần, xoa xoa bộ lông mềm mại của nó, đứng dậy làm đồ ăn cho nó ăn.

Không ngừng lăn lộn sôi nổi trong suối nước, Thủy Nguyệt Linh mở mắt ra, trong mắt loé lên một vẻ vui mừng, cuối cùng nàng đã đột phá tầng thứ hai! Sư phụ truyền thụ loại tâm pháp này cho nàng, uy lực mạnh vô cùng, nhưng cũng không dễ tu luyện, Cửu Huyền Thiên bí pháp, tổng cộng có chín tầng, mà khi luyện xong một tầng thì khó khăn lại gia tăng gấp mấy lần.

Đứng dậy đi ra ngoài, nhưng mà...

“Bịch...” lại thêm một tiếng, Thủy Nguyệt Linh đứng lên, khoé miệng co rút, chắc sư phụ sẽ không quên để lại lối ra cho nàng chứ! (Chính xác là chị bị nhốt ah~~~~=)))

Thủy Nguyệt Linh cau mày, nàng không lo lắng những thứ khác, ở tuổi Địa Tâm sẽ không bị đối, nhưng mà nàng có chút lo lắng cho tiểu hồ ly, thử lại vài lần, đều là thất bại, nàng bắt đầu dĩ phải ở lại trong tuổi Địa Tâm tiếp tục tu luyện, trước mắt chỉ có thể chờ sư phụ trở về hoặc là luyện thành Cửu Huyền Thiên, phá vỡ tầng kết giới kia, ai... Hi vọng tiểu hồ ly sẽ không bị đối chết! Nguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Có điều tiểu hồ ly khôn ngoan như vậy, chỉ cần nó đi ra ngoài, nhất định sẽ có người nhặt nó về cung cấp đồ ăn ngon cho nó, chắc...Không có sao đâu...

Bên ngoài suối Địa Tâm, bạch y nam tử thấy nàng bắt đầu tu luyện, vươn tay, mười ngón tay thon dài tung bay, bày một Tụ linh trận, nhìn nữ tử trong suối một cái, mới xoay người rời đi. (ta biết ngay là bị nhốt mà =)))

Đôi mắt sáng ngời như nước mở ra, dù là Thủy Nguyệt Linh cũng không nhận được kích động trong lòng, trên mặt lộ một nụ cười thật tươi, nàng cuối cùng cũng thành công! Nàng tưởng rằng phải tốn mấy chục năm mới có thể luyện xong Cửu Huyền Thiên bí pháp, ai ngờ luyện xong nhanh như vậy, làm sao mà không kích động?

Nhưng mà nàng phát hiện được Cửu Huyền Thiên còn có thể tu luyện thêm nữa, nhưng mà mặt sau đã không còn công pháp*(chiêu thức chỉ dẫn luyện linh lực), chỉ có thể tự mình nghiên cứu.

Lần này, Thủy Nguyệt Linh thử dò xét đi ra ngoài, lại dễ dàng đi qua tầng kết giới kia, nàng căn bản không cần động võ, trên mặt có mấy vạch hắc tuyến -_-||| , sự phụ cơ bản là cố ý nhốt nàng ở bên trong!zNguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Mũi chân điểm nhẹ, nàng lao nhanh về phía vương phủ, nàng thật sự rất lo lắng cho tiểu hồ ly.

Vừa mới vào trong viện, ánh sáng màu bạc chột lóe, trong ngực liền có một sinh vật ấm áp, “Tiểu hồ ly...”

Tiểu hồ ly uất ức nhìn nàng, trong đôi mắt màu đỏ đều là tố cáo, Thủy Nguyệt Linh liền đau lòng một hồi, đem nó ôm trước mắt, hôn lên cái mắt đầy lông của tiểu hồ ly, “Thực xin lỗi...” Sau đó nghĩ tới một vấn đề: “Người vẫn luôn ở đây sao?”

Tiểu hồ ly linh ngoan ngoãn gật đầu, Thủy Nguyệt Linh nhíu mày hỏi, “Vậy người ăn cái gì?” Nhìn nó vô tội chớp mắt, mày nhíu càng chặt hơn, cẩn thận quan sát nó một phen, thấy nó không có việc gì, mới buông mày đang nhíu chặt ra.

Nàng ngày người ở suối Địa Tâm hơn một năm, cũng không biết ở Vương phủ có ai phát hiện nàng mất tích không?

Vì bồi thường cho tiểu hồ ly nên nàng làm một đại tiệc, ra ngoài lại phát hiện trong viện có nhiều hơn một cái giỏ đồ lớn, lúc này mới nhớ ra hình như đã tới cuối tháng, cũng khó trách tiểu nha đầu kia mỗi lần tới đều là một sắc mặt không tốt, một cô gái lúc nào cũng bị bắt mạng đồ nặng, khó trách nàng khó chịu! Không biết tông quân này muốn thế nào, cũng không chịu phải thị vệ đưa tới, không lẽ sợ nàng ở đây một mình cho nên quá cô đơn, không chịu được sự hấp dẫn của nam nhân, làm ra chuyện gì đó khó coi?

Nếu còn tiếp tục mạng đồ ăn tới, khẳng định là không biết nàng mất tích, nhưng mà tại sao ở đây lại đặt mười mấy cái giỏ? Suy nghĩ một chút, nghĩ không ra, liền vứt vấn đề qua một bên.zNguyệt Tiểu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nhìn đồng hồ kia một chút, vật liệu một tháng chỉ có nhiều đây, không thể không nói rằng Lăng Vương đối với “Thủy Nguyệt Linh” thật sự rất hà khắc, hơn nữa nàng lại nuôi một tiểu hồ ly tham ăn, cuộc sống thật sự rất khó khăn! Xem ra đã đến lúc cải thiện cuộc sống của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thu hoạch ngoài ý muốn

Editor: zNguyệt Tiểu

Trên đường lớn ồn ào, một thiếu nữ hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, từ từ đi, bước chân thỉnh thoảng gần lại, dường như là đang suy nghĩ, trên người thiếu nữ là bộ đồ cũ vải thô, nhưng lại không thể che được khí chất tươi mát như nước của nàng, gương mặt cũng chỉ được coi là xinh xắn thanh tú nhưng bởi vì nốt ruồi màu đỏ nho nhỏ liền tăng thêm vài phần quyến rũ.

Cô gái ôm tiểu hồ ly màu bạc trong lòng, toàn thân lông xù, nhìn rất đáng yêu, đôi mắt đỏ như máu giống như Hồng bảo thạch, xinh đẹp vô cùng.

Thủy Nguyệt Linh đang tự hỏi cách nào kiếm tiền nhanh mà ít tốn sức lực nhất, bước chân đột nhiên dừng một chút, khoé miệng giơ lên một nụ cười lạnh, ôm tiểu hồ ly đi về phía con hẻm yên tĩnh.

“Haha...Tiểu mỹ nhân, cùng ca ca chơi đùa một chút được không? Ca ca đảm bảo sẽ cho nàng dục tiên dục tử!” Tên côn đồ mang theo nụ cười bi ối từng bước một đi đến gần Thủy Nguyệt Linh.

Sát khí trong mắt tiểu hồ ly chột lóe rồi biến mất, không ai để ý tới, đôi mắt màu đỏ đang nhìn nam nhân kia, giống như đang nhìn một người chết.

Thủy Nguyệt Linh khoé miệng giơ lên chút tươi cười quyến rũ, đôi mắt sáng ngời then thùng ẩn tình nhìn hắn, nũng nịu nói, “Nhưng mà... Ta đói bụng... Có thể cho ta ăn no hay không?”zNguyệt Tiểu - ĐDLQĐ

Nam nhân cười dâm dăng, “Không thành vấn đề, tiểu mỹ nhân biết điều như vậy, ca ca như ta sao lại keo kiệt chứ? Đi thôi! Ca ca mang ngươi đi ăn cơm!”

Đột nhiên mu bàn tay đau xót, Thủy Nguyệt Linh cúi đầu nhìn, phát hiện trên mu bàn tay đã bị tiểu hồ ly cào thành 3 đường máu, nhìn cặp mắt màu đỏ điên cuồng tức giận,

Thủy Nguyệt Linh sùng sốt, cau mày hỏi, “Tiểu hồ ly, ngươi bị gì vậy?” Nàng chưa từng thấy qua bộ dáng này của tiểu hồ ly!

Tiểu hồ ly nhìn viết thương trên mu bàn tay của nàng, trong mắt dường như có chút ảo não, nhìn nàng một cái, sau đó nhắm mắt không thèm để ý tới nàng. (Tiểu hồ ly ghen dễ thương quá nhỉ :))

Ách... Làm sao vậy? Ánh mắt đó là sao? Giống như rất tức giận, dường như có chút phức tạp khó hiểu, đó thật sự là ánh mắt có ở một tiểu hồ ly sao? Cau mày nhìn tiểu hồ ly dường như đang giận dữ ở trong ngực, trong lòng Thủy Nguyệt Linh có chút nghi ngờ.

Chắc có lẽ là do thể giới thần kỳ này! Nhẹ nhàng vuốt đầu nhỏ đang xù lông của tiểu hồ ly, cho dù có như thế nào, thì nó cũng chỉ là một tiểu hồ ly!zNguyệt Tiểu - ĐDLQĐ

Ăn no nê một bữa, đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, tên háo sắc liền hôn mê bất tỉnh, cũng thuận tay lấy túi tiền trên người hắn, ước chừng một tỷ, rất nặng, đúng lúc nàng đang thiếu tiền, nhìn số bạc trên tay, nàng tạm thời tha cho hắn một mạng!

Nhìn tiểu hồ ly vẫn tức giận như cũ, Thủy Nguyệt Linh đưa tay kéo kéo lỗ tai nhỏ của nó, “Sao vậy? Không gặp một năm, tính tình trở nên nóng nảy à?”

Tiểu hồ ly vẫn vậy vậy đầu, né ngón tay của nàng, chân nhí đạp một cái, nhảy lên vai của nàng, nhắm mắt ngủ.

Thủy Nguyệt Linh sờ sờ lỗ mũi, tức giận đến vậy sao? Nàng có làm chuyện gì có lỗi với nó sao?

Trong gian phòng trang nhã ở tửu lâu, nam nhân từ từ tỉnh lại, đột nhiên nhớ tới chuyện gì, nhanh chóng bò dậy, ánh mắt quét hết bốn phía, không có phát hiện bất kỳ ai, chỉ có hắn trong gian phòng rộng lớn, đưa tay sờ sờ bên hông, trống rỗng “Tiện nhân chết tiệt! Dám đùa giỡn ta, nếu để ta bắt được ngươi, ta nhất định...Ngươi...Ngươi là ai?”zNguyệt Tiểu - ĐDLQĐ

Nhìn nam tử tóc bạch kim một thân màu đen, hắn theo bản năng liền cảm thấy nguy hiểm, thân thể run rẩy không ngừng lui về phía sau.

Hai chân nam tử tuấn mỹ tóc bạch kim di chuyển, từng bước từ từ đến gần, nhếch miệng lên, lãnh khốc khát máu, “Ngay cả món đồ chơi mà ta coi trọng cũng dám động đến, lá gan của ngươi cũng lớn lắm!”

“Ngươi...Món đồ chơi của ngươi?” Nữ nhân kia sao? Sao hắn lại xui xẻo vậy chứ?

Nữ nhân kia mặc bộ đồ thô cũ nát, hắn cho rằng nàng chẳng qua là một người bình thường không có thân phận mà thôi!

Hừ lạnh một tiếng, khoé miệng từ từ cong lên một nụ cười khát máu, sau đó chỉ nghe một tiếng hét thảm thiết, nam tử về mặt tái nhợt vừa che quần vừa lăn lộn trên đất, máu từ tràn ra ngày càng nhiều, chảy tràn ra trên mặt đất.

Qua một hồi lâu, cho đến khi nam nhân kia yên lặng, nam tử tóc bạch kim mới lạnh lùng nói, “Đáng chết!”zNguyệt Tiểu - ĐDLQĐ

Ngay lúc đó, trông mắt nam nhân trên đất chớp một cái, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, nơi cổ họng vang lên hai tiếng ú ớ liền tắt thở.

Nam tử tóc bạch kim liếc mắt, chán ghét nhìn thi thể một cái, vừa tính bước đi, đột nhiên bóng đen chợt loé lên, một người áo đen xuất hiện, tướng mạo bình thường cho dù trộn lẫn vào đám người cũng không phát hiện, quý gối xuống trước mặt hắn, “Chủ tử, trong cung có chuyện, xin chủ tử lập tức về cung!”

Nam tử tóc bạch kim do dự một lát, lướt qua người hắn, mặt không thay đổi đi ra ngoài.

Thủy Nguyệt Linh chậm rãi dạo chơi ở trên đường, tuy rằng nàng đã ở thế giới này hai năm, cũng tiếp thu một chút trí nhớ của khối thân thể này nhưng mà thực tế nàng một chút cũng không hề biết về thế giới này.

Chợt dừng bước, mùi máu tươi? Đó là mùi vị quen thuộc của nàng, nhất định sẽ không sai! Do dự một chút, liền đi dọc theo hướng có mùi máu tươi.

Trong một hẻm nhỏ không người, một nam tử cả người đầy máu đang dựa vào tường, nghe động tĩnh, nam tử ngẩng đầu nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh, ánh mắt sắc bén lạnh lùng như băng.zNguyệt Tiểu - ĐDLQĐ

Thủy Nguyệt Linh quan sát hắn, ngũ quan thâm thúy, hình dáng hào phóng, má phải có một vết sẹo mờ mờ do đao chém, chẳng những không làm cho người ta thấy đáng sợ, ngược lại còn cho hắn rất nam tính tăng thêm sự hấp dẫn.

“Cần ta giúp không?”

Nam tử thận trọng nhìn nàng, không nói gì, cũng đứng! Bình thường cô gái nhìn thấy cảnh tượng này đều bị dọa sợ đến hét chói tai, đáng lý ra nên xoay người bỏ chạy, làm sao giống như nàng, cười híp mắt hỏi người ta cần giúp không? Hơn nữa nàng còn cười đến như vậy, giống như là không có ý tốt!

Không để ý tới sự đề phòng của nam tử, Thủy Nguyệt Linh từng bước từng bước đến gần hắn, nhìn hắn người đầy máu tươi, nàng cười cười, vẻ mặt không có ác ý, dịu dàng nói, “Nếu cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa ngươi sẽ chết!”

“Ta cứu mạng ngươi! Nhưng mà...” Thủy Nguyệt Linh quan sát hắn một lần nữa, tiếp tục nói, “Về sau ngươi chính là người của ta, vĩnh viễn trung thành với ta, ta cho ngươi thời gian suy nghĩ cho kỹ!” zNguyệt Tiểu - ĐBLQĐ

Nam tử nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, nhẹ giọng nói, “Được!” Giọng nói có chút khàn khàn, nhưng cũng rất dễ nghe.

Trời gần tối, Thủy Nguyệt Linh mới trở về tiểu viện cũ rách kia, tâm trạng rất là vui vẻ, không ngờ tới sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn như vậy!

Vừa định vào nhà, đột nhiên cứng đờ, sờ sờ bả vai, trống trơn! Nàng vứt bỏ tiểu hồ ly rồi!

Đang tính xoay người ra ngoài tìm, màu bạc chợt thoáng qua, định thần nhìn kỹ lại, chính là tiểu hồ ly! Đưa tay xoa xoa đầu nó, trách móc nói, “Tiểu hồ ly, sao ngươi lại tự mình trở về?”

Tiểu hồ ly nhắm mắt, không thèm để ý tới nàng, dường như vẫn còn tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Lăng Vương

Editor: zNguyệt Tiểu

Nửa đêm, toàn bộ thế giới dường như chìm trong yên tĩnh, tiểu viện cũ rách không có một tiếng động, lại càng yên tĩnh.

Trên giường gỗ chật hẹp, thiếu nữ lẳng lặng ngủ say, tiểu hồ ly màu bạc đang yên ổn vùi đầu vào một bên cổ của nàng, đột nhiên, tiểu hồ ly mở mắt ra, đôi mắt đỏ như máu chăm chú nhìn gương mặt thanh tú quyến rũ của thiếu nữ, một hồ lâu, một chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Tiểu hồ ly đột nhiên mở miệng nói chuyện! “Ngươi biết không? Không có bất kỳ nữ nhân nào lại có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của ta!” Giọng nói trầm thấp dễ nghe, móng vuốt nhỏ nhỏ vuốt ve cổ của nữ chính, mềm mại nhưng nguy hiểm, “Ngươi nói xem, ta nên giữ ngươi lại sao?” Đôi mắt hẹp dài của tiểu hồ ly híp lại, móng vuốt từ từ dùng sức.

Cần cổ đau đớn, làm cho Thủy Nguyệt Linh nhíu mày, lẩm bẩm nói, “Tiểu hồ ly, ngoan ngoãn ngủ đi!”

Tiểu hồ ly dừng một chút, trong đôi mắt màu đỏ hiện lên vẻ giãy dụa, nhắm mắt lại, thu hồi móng vuốt, ánh mắt phức tạp nhìn nàng một cái, một ánh sáng màu bạc chợt loé lên, tiểu hồ ly đã biến mất.

Trời còn chưa sáng, trong viện liền truyền đến một vài tiếng ồn, Thủy Nguyệt Linh nhíu mày, ai lại đến thăm tiểu viện của nàng? Nhắm hai mắt ngồi dậy, nhưng đợi thật lâu không thấy tiểu hồ ly nhảy vào trong ngực nàng, lật chăn tìm kiếm, không có!

Sưng sốt một chút, đứng dậy mặc quần áo tử tế, chậm rãi tìm khắp phòng, nhưng không có thấy được bóng dáng của tiểu hồ ly, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột, nghĩ đến hôm qua tiểu hồ ly có hơi khác lạ, nàng có chút hối hận vì không để việc đó trong lòng.

Vội vàng chạy ra ngoài sân, lại đụng phải một bức tường thịt ngay cửa, ngẩng đầu nhìn lên, chính là một nam tử tuấn lãng.

Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng lại có chút lạnh lùng, sống mũi cao thẳng, đôi môi thật mỏng, một vài sợi tóc mai màu đen rơi xuống mày kiếm cùng với lông mi, ánh mắt sắc sảo thâm thúy, vẻ mặt lạnh như băng, giống như núi băng ngàn năm không thay đổi.

Dường như có chút ấn tượng, híp mắt nghĩ nghĩ, nàng mới nhớ được đây chính là vị phu quân của “Thủy Nguyệt Linh”, Vương gia nổi danh lãnh khốc, Lăng Vương!

Về mặt của nàng khẽ động, nơm nớp lo sợ hành lễ, “Ra mắt Vương gia!” Khoé mắt liền thấy đôi mắt đen của hắn tràn đầy chán ghét cùng khinh bỉ, trong đầu liền suy nghĩ, nếu như thân thể này đã là của nàng, có một số việc nàng phải điều tra kỹ càng rồi!

“Buổi tối tiến cung cùng với bốn vương!” Giọng nói rét lạnh không hề có chút tình cảm, ánh mắt ghét bỏ nhìn trang phục trên người nàng, tiếp tục nói, “Ngươi nên nhớ kỹ thân phận của mình! Nếu làm sai chuyện gì, bốn vương sẽ hỏi tội ngươi!”

Nếu không phải hoàng huynh của hắn bắt hắn nhất định phải đem Vương phi tham gia đại diện phong Hậu, nói là muốn cho hai tỷ muội của nàng gặp mặt, thì hắn nhất định sẽ không mang nàng theo. Bây giờ là thời điểm mấu chốt, không thể có quyết định sai lầm nào, nếu không sẽ thất bại trong gang

tắc.

“Dạ...”

Nhìn nàng như kẻ hèn nhát, bộ dáng dè dặt, Thượng Quan Lăng hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi, giống như ở lại một chút sẽ bị xui xẻo đeo bám, nhìn bóng lưng hần rời đi, Thủy Nguyệt Linh không kiên nhẫn nhú mày, “Phiền phức...”

“Tiểu hồ ly...” Trong lòng Thủy Nguyệt Linh lo lắng, nàng đi khắp nơi tìm kiếm, tiểu hồ ly dường như đột nhiên bốc hơi, tìm bằng cách nào cũng không thấy.

“Vương phi, xin cho chúng nô tỳ trang điểm cho người!” Thái độ của mấy tiểu nha hoàn này không phải là cung kính, trong vương phủ này ai cũng biết Vương gia sủng ái nhất là Diệp sùng phi, tiếp theo là Nhận sùng phi, Vương phi căn bản chỉ để trang trí.

Thủy Nguyệt Linh liếc các nàng một cái, đè nén tức giận trong lòng, bây giờ chưa phải là lúc để trở mặt, mặc dù lần ban hôn này nàng không rõ nội tình cho lắm, nhưng nàng khẳng định là có rất nhiều người liên quan, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nếu không rõ sự tình mà tự tiện hành động thì chính là không có lý trí.

Thật ra thì bình thường nàng cũng không vì chuyện nhỏ này mà tức giận nhưng mà hiện tại không tìm được tiểu hồ ly, nàng rất lo lắng.

Xoay người đi vào trong nhà, cuối cùng nàng cũng không nhịn được mở miệng nói, “Các người chọn ra hai người ra ngoài sân tìm giúp ta một con tiểu hồ ly màu bạc.”

“Dạ!”

Hai nha hoàn ra khỏi cửa, không hề che giấu thần sắc bất mãn cùng khinh miệt trên mặt, một nha đầu hừ lạnh nói, “Hừ, lúc này mà đi tìm tiểu hồ ly làm gì?”

Một nha đầu khác tiếp lời, “Ta nghĩ nàng ta từ lúc đến đây chưa có sai bảo được ai, cho nên hiện tại liền muốn thể hiện!” Vừa nói vừa khinh miệt nhìn bên trong nhà một cái.

Thủy Nguyệt Linh đã đột phá tầng thứ chín Cửu Huyền Thiên, đã sớm tai thính mắt tinh, những lời nói của các nàng, nàng đều nghe không sót một chữ, trong lòng cười nhạo một tiếng, không còn từ gì để nói.

Bên ngoài Vương phủ, “Vương gia...” Thủy Nguyệt Linh sợ hãi cúi đầu thi lễ đối với Thượng Quan Lăng.

Thượng Quan Lăng liếc nàng một cái, lạnh lùng nói, “Lên xe!”

Thủy Nguyệt Linh nhìn Thượng Quan Lăng đỡ hai vị sùng phi lên xe ngựa trước, nhú mày, tự giác đi vào xe ngựa phía sau.

Ngồi dựa vào xe ngựa, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, mày lại nhíu lại, tiểu hồ ly bình thường rất ngoan ngoãn, chưa bao giờ chạy lung tung, tại sao có thể đột nhiên mất tích? Nhìn đáng vẻ ngày hôm qua của nó, giống như đang giận nàng, chẳng lẽ tự nó bỏ đi?

Không ngờ nó dám giận đối nàng, bỏ nhà trốn đi, chờ nó quay về, nàng nhất định sẽ đánh cho nó một trận!

Xe ngựa đột nhiên động một cái, Thủy Nguyệt Linh mở mắt ra, vừa đúng lúc nhìn thấy Thượng Quan Lăng chui vào xe, không chút dấu vết nhú mày* (nghĩa là nhú mày mà không để người khác phát hiện được), Lăng Vương chẳng phải nên chăm sóc hai nữ nhân kia sao, chạy đến chỗ nàng làm cái gì? Hiện tại nàng cũng không có tâm tình để ứng phó hần.

Xe ngựa từ từ khởi hành, đợi một lát, Thủy Nguyệt Linh thấy hần không phản đối, cũng lười để ý đến hần, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, việc như vậy chắc chắn sẽ có người kìm chuyện với nàng, trước tiên nên dưỡng cho tinh thần tốt một chút rồi hãy tính.

Thượng Quan Lăng nhìn cô gái đang nhắm mắt dưỡng thần, ánh mắt loé loé, không phải nàng sợ hần sao? Nhìn bộ dạng lúc này của nàng rất nhàn nhả!

Thâm tàng bất lộ sao? Vốn hần không nghĩ ra vì sao trước kia Thủy Hằng đem con cò vô dụng để ở bên cạnh hần, hiện giờ xem ra, Thủy Hằng chưa bao giờ xem thường hần!

Trong xe ngựa chỉ có im lặng, cho tới khi xe ngựa dừng lại, Thượng Quan Lăng mới mở miệng, giọng nói lạnh giá khiến người nghe cảm thấy lạnh lẽo, “Ta không cần biết người có mục đích gì? Tới nay tốt nhất người nên an phận một chút!” Tầm mắt sắc bén nhìn về phía nàng, hừ lạnh một tiếng, dẫn đầu đi xuống xe ngựa.

Khoé miệng Thủy Nguyệt Linh giương nhẹ, chỉ như vậy liền nghi ngờ nàng, Lăng Vương này thật đúng là một người không đơn giản! Nhưng mà, như vậy thì sao chứ? Nghi ngờ thì nghi ngờ đi! Dù sao nàng cũng sẽ sớm rời khỏi, còn khi nào rời đi, thì phải xem Độc Cô Hân! (ai biết anh Hân này là ai không?)

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đại điển phong Hậu

Editor: zNguyệt Tiểu

Ngự Hoa viên buổi tối có ngàn vạn đèn cung đình chiếu sáng như ban ngày, các loài hoa kỳ lạ hoà với ánh đèn và ánh trăng toả ra ánh sáng hết sức mê người, nhóm đàn sáo trong cung cũng đứng lên biểu diễn.

Bọn cung nữ thái giám đã chuẩn bị xong thức ăn, tất cả phi tần cùng các vị đại thần dẫn theo phu nhân của mình cũng từ từ ngồi xuống, cực kỳ náo nhiệt.

“Hoàng thượng giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!” Tiếng nói đặc biệt chói tai của thái giám kéo dài, chờ giọng nói ngưng, trong ngự hoa viên đã có một đồng người rậm rạp quỳ xuống.

“Tham kiến bệ hạ! Tham kiến Hoàng Hậu nương nương!”

Hoàng đế Thượng Quan Văn dặt tay Hoàng Hậu đi tới ghế rồng, đứng lại, phất tay nói,

“Miễn lễ!”

“Tạ bệ hạ!”

Thủy Nguyệt Linh không để lại dấu vết quan sát hoàng đế Diệp quốc, dáng dấp rất tuấn lãng, có ba phần tương tự với Thượng Quan Lăng, nhưng giữa lông mày có chút tà khí ác độc làm cho người ta rất khó chịu.

Thấy rõ người bên cạnh hẳn, Thủy Nguyệt Linh mới biết, thì ra tân hoàng hậu lại là tỷ tỷ của nàng! Dường như phát giác được ánh mắt của Thủy Nguyệt Linh, Thủy Doanh Doanh nhẹ nhàng nhìn nàng, kiều căng hất cằm, ánh mắt của nàng mang theo chút khiêu khích.

Thủy Nguyệt Linh cúi đầu, khoe miệng lộ ra một nửa nụ cười châm chọc, chẳng qua chỉ là một quân cờ mà thôi, cho dù là ngồi ở vị trí hoàng hậu, cũng chỉ là một quân cờ có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào, thân phận như vậy cũng đáng khoe sao?

Cũng không biết có phải do tập tục Diệp quốc là vậy, hay là có gì mờ ám đằng sau việc phong Hậu, không ngờ chỉ đọc một chiếu chỉ sắc phong đơn giản thì có thể thành hoàng hậu.

Thủy Nguyệt Linh sợ hãi cúi đầu ăn uống dâng hoàng, khoe mắt cũng không ngừng quan sát, nàng phát hiện các đại thần dường như chia làm ba phe, nàng liếc nhìn Thượng Quan Lăng như có điều suy nghĩ, lại nhìn về phía hoàng đế, ngược lại nàng cảm thấy Thượng Quan Lăng thích hợp làm hoàng đế hơn.

Khoe miệng giương nhẹ, dù sao nàng cũng không liên quan, nàng cũng không muốn bị cuốn vào trong đó, rất phiền phức! Xem ra phải kêu Độc Cô Hàn đây nhanh tốc độ!

Lúc này nàng không hề nghĩ đến không lâu sau, nàng cam tâm tình nguyện ra tay giúp hắn, chỉ vì...

Đang suy nghĩ, cảm giác có người đánh úp về phía nàng, theo bản năng muốn phản kích, đột nhiên nghĩ tới đây là trường hợp gì, nên vội vã dừng lại, “Xoảng” một tiếng, cái chén rơi trên mặt đất, vỡ vụn ra từng mảnh, trong khoảng thời gian ngắn, cả ngự hoa viên đều im lặng, tất cả tầm mắt đều tập trung trên người nàng, khoe mắt đảo đến nữ nhân đang có biểu tình vui sướng khi người ta gặp họa, nàng hung ác híp mắt lại, sợ hãi quỳ xuống “Bệ hạ tha mạng...”

Thủy Doanh Doanh nhìn nàng một cách khinh miệt, không vui nói, “Muội muội, mặc dù tình cảm tỷ muội của chúng ta không tốt lắm, nhưng ngươi cũng không cần trù ta xui xẻo như vậy!” (tại vì ở đại điển phong hậu mà làm vỡ đồ là điếm xấu)

“Ta...ta không phải cố ý...” Giọng nói run run mang theo chút nghẹn ngào, nghe thấy rất đáng thương, nhưng ở trong lòng Thủy Nguyệt Linh hết sức không vui, nàng đã không quý bao lâu rồi? Ngay cả nàng cũng không nhớ rõ, vậy mà hôm nay nàng lại phải quỳ.

“Hoàng huynh, có thể Linh Nhi quá mệt mỏi, xin Hoàng huynh tha cho nàng lần này!” Không ngờ Thượng Quan Lăng ra mặt cầu xin dùm nàng.

Trong lòng liền suy nghĩ, Thượng Quan Lăng kêu thân thiết như vậy, rõ ràng là muốn cho người ngoài thấy bọn họ rất ân ái, nhẹ nhàng nâng cằm mắt lên, nhìn thần sắc không rõ của Thượng Quan Lăng, chẳng lẽ nàng thật sự là con cờ của hoàng đế?

Im lặng trong chốc lát, Thượng Quan Văn đột nhiên cười nói, “Hoàng đệ không cần nghiêm túc như vậy, bất quá chỉ là lỡ tay, trẫm sao lại có thể hẹp hòi như vậy?” Nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh, đùa giỡn nói, “Vương phi mau đứng lên đi! Nếu không hoàng đệ sẽ đau lòng!” Nghe được lời ấy, tất cả đại thần đều phụng họa trêu đùa.

“Tạ bệ hạ!” Thủy Nguyệt Linh cúi đầu đứng dậy về lại chỗ ngồi, khoe mắt lướt qua Thượng Quan Lăng, vẻ mặt của hắn vẫn không thay đổi như cũ, nhưng ánh mắt nhìn nàng lại mang theo vẻ cảnh cáo.

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh chế nhạo, cười cợt nhiều nữ nhân thì càng có thêm nhiều thể lực, nhưng mà nếu nội bộ mâu thuẫn, nói không chừng cả cửa lớn của phủ cũng đốt, nhất là nếu gặp được một nữ nhân ngu xuẩn không biết nặng nhẹ, chỉ sợ mất nhiều hơn được.

Cung nữ nhanh trí đã sớm dọn dẹp xong, thay cái chén mới cho nàng, yến hội lại náo nhiệt như cũ, coi như chuyện vừa nãy chưa từng xảy ra.

Trong lúc nàng vô tình ngẩng đầu, nhìn thấy một lão đầu không ngừng nháy mắt với nàng, sừng sốt một chút mới phản ứng được, hình dáng vị lão đầu này trong đầu “Thủy Nguyệt Linh” cũng không rõ ràng lắm, cũng chỉ gấp gấp qua một lần thôi, nhưng nhìn chỗ ngồi của hắn nàng có thể đoán được hắn nhất định là Thừa tướng, là phụ thân của “Thủy Nguyệt Linh”!

Thấy hắn đứng dậy bỏ đi, Thủy Nguyệt Linh do dự một chút, nhìn về phía Thượng Quan Lăng mở miệng nói, “Vương gia, nô tỳ muốn đi hóng mát một chút!”

Thượng Quan Lăng nhìn nàng thật sâu một cái, nhân nhật gật đầu, nhìn bóng lưng nàng rời khỏi, thần sắc trong mắt khó phân biệt, tay để ở bên hông làm một động tác kỳ quái, sau đó mặt không chút thay đổi tự rót tự uống.

Thủy Nguyệt Linh không hề dừng bước chân lại, khoé miệng nhẹ nhàng giơ lên, Thượng Quan Lăng này đúng là rất cẩn thận! Đối với một cô gái “nhát gan nhu nhược” “yếu đuối” cũng phải đề phòng kỹ như vậy, chưa từng lơ là cảnh giác, xem ra Thượng Quan Văn ngồi lên ngôi vị hoàng đế cũng không được thoải mái cho lắm!

Nhìn lão đầu phúc hậu ở trước mặt, Thủy Nguyệt Linh tiến lại gần, yếu ớt kêu lên một tiếng, “Phụ thân...”

Thủy Hằng nhíu mày nhìn nàng, hỏi, “Ồ Vương phủ có khoẻ không?” Rõ ràng là lời nói quan tâm nhưng nghe lại không có tình cảm trong đó.

Nàng ngẩng đầu lên sợ hãi nhìn một cái, sau đó nhanh chóng cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Con...khỏe lắm...”

Thủy Hằng nhìn bộ dạng nhát gan hèn nhát của nàng, mày càng nhíu chặt hơn, không kiên nhẫn nói, “Người phải hầu hạ Vương gia thật tốt, biết không?”

Hầu hạ vương gia thật tốt? “Dạ biết...”

“Được rồi, quay về đi...”

Khoé mắt Thủy Nguyệt Linh nhìn đến bộ dạng gét bỏ của hắn, nhíu mày, thi lễ với hắn một cái, rồi trở về yến hội.

Thủy Hằng kêu nàng ra đây chỉ để dặn nàng phải hầu hạ Thượng Quan Lăng thật tốt? Xem ra có một số việc phải sớm điều tra cho rõ, chuyện không rõ ràng như vậy, cảm giác không nắm chắc mọi việc trong tay thật khó chịu!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thù Hận

Editor: zNguyệt Tiểu

Sau đại điển phong Hậu, Thủy Nguyệt Linh vẫn sinh hoạt bình thường ở tiểu viện cũ rách kia, khác biệt duy nhất là ở ngoài viện có thêm một vài người giám sát nàng, mà cũng không hề thấy bóng dáng của tiểu hồ ly.

Trong bầu trời đêm, ánh trăng sáng lẳng lẳng ở trên cao, ánh sáng của trăng đổ bóng xuống, xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong nhà, trên gương mặt thanh tú nhỏ nhắn của thiếu nữ đang ngủ say có một vệt sáng nhân nhật.

Đột nhiên thiếu nữ mở mắt ra, ngồi dậy nhẹ giọng kêu, “Hàn!”

Bên trong phòng đột nhiên xuất hiện một nam nhân áo đen bộ dạng phóng khoáng, chỉ thấy hắn cung kính hành lễ, “Chủ tử!” Nhìn thấy thiếu nữ trên giường chỉ mặc nội y, cổ áo rộng mở, lộ ra xương quai hàm tinh xảo, áo ngực màu hồng lúc ẩn lúc hiện, trên mặt nam nhân có vẻ đồ ửng, vội vàng cúi đầu không dám nhìn nữa, đưa cho thiếu nữ một xấp giấy tờ, giọng nói có chút khàn khàn, “Đây là thứ mà chủ tử muốn!”

Thủy Nguyệt Linh cầm lấy, cẩn thận lật xem sau đó trả cho hắn, “Hệ thống tình báo của Diêm La Điện cũng không tệ lắm!”

“Dạ tạ chủ tử khích lệ!”

Thủy Nguyệt Linh khẽ cười một tiếng, nói, “Người nên trở về trước đi!”

Nhìn nam nhân lắc mình liền biến mất, Thủy Nguyệt Linh nằm lại trên giường lần nữa, vận khí của nàng đúng là không tệ, vốn dĩ lúc trước cứu Độc Cô Hân bởi vì nhìn thấy hần hợp ý nàng, cũng chưa từng nghĩ rằng hần chính là Điện chủ Diêm La Điện nổi danh trong chốn giang hồ, nàng có được một thể lực lớn, nhưng chưa đủ, muốn thoát khỏi cái nhà tù này nàng nhất định phải có thực lực có thể chống lại triều đình, nàng không muốn rời đi mà còn để lại nỗi lo về sau.

Tình báo của Diêm La Điện quả thật rất xuất sắc, ngay cả hậu cung tranh đấu ở triều đình nhiều năm trước cũng được điều tra rõ ràng.

Năm đó tiền hoàng sủng ái Ngọc phi nương nương – mẫu thân của Thượng Quan Lăng, hơn nữa tài năng của Thượng Quan Lăng giữa đám hoàng tử cũng được truyền ra, tiền hoàng cố ý lập Thượng Quan Lăng làm thái tử, mà em ruột của Thủy Thừa Tướng –

Thủy Như Yên cũng là phi tử của tiền hoàng, hơn nữa cũng có một đứa con trai, chính là đương kim hoàng thượng Thượng Quan Văn. Thủy Như Yên ý thức được Thượng Quan Lăng có thể uy hiếp địa vị của hai mẹ con nàng, liền hợp tác với ca ca ruột Thủy Thừa tướng độc hại Ngọc phi nương nương, mà độc được đổ lại là do chính tay Thượng Quan Lăng bưng cho Ngọc Phi!

Tuy rằng Thượng Quan Lăng không hề biết rõ sự tình, nhưng cũng bởi vì vậy mà tiền đế không thêm ngờ đến hần một lần nào nữa, cuối cùng lập Thượng Quan Văn làm thái tử.

Nghĩ đến nam tử lạnh như băng đó, trong lòng nàng xẹt qua một chút thương tiếc, còn nhỏ như vậy, nhìn thấy mẫu thân chết trước mặt mình, mà được đó cũng do chính tay mình dâng, đau khổ trong lòng của hần chỉ sợ là tới bây giờ vẫn còn đó! Hèn gì hần lại có thái độ đó với “Thủy Nguyệt Linh”.

Nàng tự cười chê chính mình, nàng từ lúc nào đã biết thương tiếc người khác?

Không cần nghĩ cũng biết, Thượng Quan Lăng chuẩn bị nhiều năm như vậy, chắc chắn là vị đoạt lại ngôi vị hoàng đế, báo thù cho Ngọc phi! Mà hai vị sủng phi của hần, Lăng Mạn Điệp là con gái của đại tướng quân Lăng Thiên và muội muội ruột của tiền hoàng là Tĩnh Nhiên công chúa, Thượng Quan Tĩnh Nhiên là tỷ muội tốt của Ngọc phi, cho nên sau khi Ngọc phi mất, nàng liền đặc biệt chăm sóc Thượng Quan Lăng. Mà Thượng Quan Lăng cùng với Lăng Mạn Điệp là thanh mai trúc mã, tình cảm rất tốt, vốn là muốn cưới nàng làm vợ, nhưng mà hoàng đế lại đột nhiên ban hôn làm hại Lăng Mạn Điệp chỉ có thể là sủng phi.

Còn một vị khác là nữ nhi của Triền Ứng – Vương gia khác họ, trên tay của Triền Ứng đang nắm binh quyền, cũng là trợ thủ đắc lực của Thượng Quan Lăng, hèn gì Triền Tuyệt Nhận được sủng ái!

Hiện tại, một nửa binh quyền đã rơi vào tay Thượng Quan Lăng mà hần còn chậm chạp chưa có hành động gì, rõ ràng là đang chờ một lý do có thể danh chính ngôn thuận lên ngôi.

Về phần phụ thân của nàng, chỉ sợ ngoài mặt là người của hoàng thượng, thuyết phục hoàng thượng ban hôn, đem quân cờ là nàng để ở bên cạnh Thượng Quan Lăng, mà trên thực tế cũng là muốn mượn sức Thượng Quan Lăng, làm qua nhiều năm, hần chắc chắn cũng đã nhìn ra, Thượng Quan Lăng có năng lực hơn Thượng Quan Văn, hai phe ai cũng không thể đắc tội, mặc kệ cuối cùng ai thắng ai thua, hần cũng có một đường lui! Nhưng mà hần nghĩ rằng chuyện hần hạ độc Ngọc phi có thể che giấu được sao?

Thở dài một cái, chuyện của hoàng gia thật sự rất phiền phức! Bây giờ Thượng Quan Lăng lại còn hoài nghi nàng, xem ra cuộc sống sau này sẽ không còn thanh tịnh như lúc trước!

“Chủ tử, Vương phi không có hành động khả nghi!” Hắc y nhân quỳ một chân trên đất, cung kính bẩm báo.

“Không có hành động? Thủy Hằng không phải đã kêu nàng phải phục vụ ta thật tốt sao?” Môi mòng của Thượng Quan Lăng ním chặt lại, lạnh lùng mỉa mai, trong mắt tràn đầy hận ý, kẻ thù giết mẹ, hần sẽ nhanh chóng làm cho Thủy gia trả giá thật lớn!

Trong đầu xẹt qua một gương mặt thanh tú, tròn mắt mờ mịt khó hiểu, phản phó,

“Cho Vương phi dời đến Mộng U Các!” Nếu như người ta muốn hầu hạ hần cho tốt, hần đương nhiên phải cho nàng một cơ hội chứ?

“Bang bang...”

“Người nào?” Ánh mắt bén nhọn của Thượng Quan Lăng nhìn về phía cánh cửa, giọng nói cũng mang theo sát ý.

“Biểu ca...”

Điệp nhi? Nhíu nhíu mày, phát tay một cái để cho hắc y nhân đi xuống, nói với người bên ngoài, “Điệp nhi, vào đi!”

Lăng Mạn Điệp đi tới bên cạnh hần, cúi đầu trầm mặc, Thượng Quan Lăng kéo nàng vào trong ngực, quan tâm hỏi, “Sao vậy?”

“Biểu ca, người... Có phải người thích Vương phi hay không?”

Nghe giọng nói nghẹn ngào của nàng, Thượng Quan Lăng cau mày nâng mặt của nàng lên, nhìn nước mắt trong mắt nàng, đau lòng nói, “Điệp nhi, người biết ta chỉ yêu người mà, Thủy Nguyệt Linh là con gái của Thủy Hằng, ta sao có thể yêu nàng?”

“Biểu ca...” Lăng Mạn Điệp tiến sát vào lòng ngực của hần, ánh mắt rù xuồng có một chút đau thương lướt qua, biểu ca, người yêu ta thật sao?

“Biểu ca, ta yêu người...” Đôi môi đỏ mọng hôn lên đôi môi đang mím chặt của hắn, hai tay mảnh khảnh cời thắt lưng của hắn ra, tay trượt lên lồng ngực rắn chắc của hắn.

Đôi mắt của Thượng Quan Lăng tối sầm lại, nhanh chóng cời đồ của hai người ra, động thân tiến vào, Lăng Mạn Điệp vịn bả vai chắc nịch của hắn, chân mày nhíu chặt, “Biểu ca...Chậm một chút...Đau...”

Thượng Quan Lăng nhíu mày, vùi mặt sâu vào ngực nàng mà gặm cắn, bàn tay to cực lực sờ soạng khắp người nàng, nhưng động tác phía dưới chân chưa từng dừng lại.

Trong mắt Lăng Mạn Điệp loé lên chút thất vọng, nhưng rất nhanh bị hắn khơi mào lửa tình, ý loạn tình mê ngân nga thờ gáp.

Ngoài cửa, Triển Tuyết Nhạn oán hận lôi kéo nha hoàn rời đi, móng tay bấm trên người nha hoàn một cái cho hả giận, “Tại người đó! Động tác chậm chạp như vậy, làm cho nữ nhân kia thực hiện được ý đồ!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Đột nhiên dịu dàng.

Mới sáng sớm đã bị tiếng vang ở bên ngoài viện đánh thức, Thủy Nguyệt Linh cực kỳ không vui.

Nhìn bộ dạng khúm núm của quản gia Vương phủ, Thủy Nguyệt Linh mỉa mai cười một tiếng, nàng nhớ không lầm thì lúc đầu hắn cực kỳ hống hách đến đây truyền lời nói rằng không cho nàng bước ra khỏi tiểu viện nữa bước!

“Chúc mừng Vương phi! Kể từ hôm nay, ngài không phải ở chỗ này nữa, Vương gia đã căn dặn tiểu nhân sau khi dọn dẹp Mộng U Các xong, sẽ mời Vương phi vào đó ở!” Quản gia cười cười lấy lòng, bộ dạng cực kỳ chân chó, trong lòng hắn lo lắng Thủy Nguyệt Linh sẽ trả thù, nếu hắn sớm biết nữ nhân này có sẽ có ngày trở mình được, thì ban đầu hắn đã đối xử với nàng tốt hơn một chút!

Thủy Nguyệt Linh hí hí mắt, Thượng Quan Lăng muốn làm gì? Trầm ngâm một lát, liếc nhìn gương mặt bất an của quản gia, nhà nhạ gật đầu một cái.

Ngược lại quản gia thấy nàng không hề có chút vui vẻ nào, có chút kinh ngạc, chẳng lẽ nàng vui mừng quá mức cho nên không phản ứng kịp? Liếc nhìn một thân vải thô nghèo túng của Thủy Nguyệt Linh, hắn nghĩ không ra tại sao vương gia lại có hứng thú với nàng.

Nhìn căn phòng xinh đẹp tao nhã, đưa tay xoa nhẹ gỗ bình phong bằng gỗ trầm hương, nghe từng trận hương thơm, khoe miệng của Thủy Nguyệt Linh giờ nhẹ, chuyện này xem như là nàng đang lợi ngược dòng hay sao?

“Thích không?” Vẫn là âm thanh lạnh như băng như cũ, nhưng mà so sánh với thái độ lúc trước thì bây giờ có vẻ dịu dàng hơn!

Ánh mắt Thủy Nguyệt Linh loé lên một cái, Thượng Quan Lăng, rốt cuộc ngươi muốn làm gì đây? Chẳng lẽ muốn dùng mỹ nam kế sao? Ánh mắt nàng có một chút đùa cợt, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy nữa, xoay người nhìn bằng son nam tử, trong mắt có chút nghi ngờ, có chút hoảng sợ, có chút yếu ớt nói, “Dạ...Thích!”

Ánh mắt Thượng Quan Lăng loé lên một cái, không đợi Thủy Nguyệt Linh thấy rõ, liền trở về bộ dạng bình thường, trông mắt đen thâm thúy không gọn sáng, làm cho người ta không nhìn thấy cảm xúc bên trong, giọng nói cũng không mang theo chút tình cảm, “Thích là được rồi!”

Trong thư phòng yên tĩnh, trên giường êm, Thủy Nguyệt Linh chống cằm, tỉ mỉ quan sát vẻ mặt nghiêm túc của nam nhân ngồi sau bàn đọc sách, nghĩ hoài cũng không hiểu trong khoảng thời gian này hắn trở nên khác thường là có mục đích gì, nếu nói là mỹ nam kế, vậy thì hắn chưa có chút thất trách rồi!

Tuy rằng mỗi ngày hắn đều dẫn nàng đến thư phòng với hắn nhưng mà hắn chỉ làm việc của mình, rất ít nói chuyện với nàng, nếu như mỹ nam kế thì hắn phải lấy lòng nàng chứ? Hơn nữa, nếu như hắn có điều hoài nghi đối với nàng, vậy cũng không cần thiết phải bỏ ra cái giá cao như vậy chứ! Huống chi tính tình của hắn lạnh như băng...

Hơn nữa, theo lý mà nói, hắn cưng chiều nàng như vậy, chắc chắn đám nữ nhân ở hậu viện sẽ tìm nàng để gây phiền toái mới đúng, nhưng kỳ lạ là trong khoảng thời gian này nàng rất là bình yên, giống như những nữ nhân đó điều biến mất, chỉ còn lại có hai người họ.

Nóng nảy nhíu mày, nàng không rõ đây có phải là ảo giác của nàng hay không, hay là do hắn cố ý tạo ra cảnh tượng giả.

Đột nhiên bị người khác ôm vào lòng, Thủy Nguyệt Linh chấn động, thiếu chút nữa là đập một chưởng vào ngực hắn, hèn là nàng kịp thời bình tĩnh lại.

“Sao vậy?” Âm thanh không có nhiều cảm xúc, nhưng không hề khiến cho người khác cảm thấy lạnh lẽo, dường như hàn khí trên người hắn đã giảm bớt.

Thân thể nàng cứng ngắt một chút, mới từ từ thả lỏng, nhẹ giọng nói, “Không có gì!” đôi mày đang có nếp nhăn lại càng nhăn thêm, nàng không nên nóng lòng như vậy!

Đôi môi lạnh dán lên giữa lông mày của nàng, làm cho nàng lại cứng ngắt, thần sắc trong mắt của Thượng Quan Lăng khó phân biệt, môi mỏng đang dính trên trán của nàng cũng chưa có rời đi, hần cũng không có động tác khác.

Thủy Nguyệt Linh không nhúc nhích, cặp mắt rũ xuống, nhìn y phục thẳng tắp trước ngực hần, cảm giác hơi lạnh trên trán dường như theo máu truyền đến trái tim, đề tâm của nàng cũng cảm thấy lạnh lạnh.

Chờ cho đến khi nàng hoàn toàn thả lỏng, Thượng Quan Lăng mới buông nàng ra, kéo tay nàng, thản nhiên nói, “Đi thôi, tới giờ ăn trưa rồi!”

Thủy Nguyệt Linh để hần tùy y lời kéo, lặng lẽ theo sau hần, tầm mắt nàng dừng ở đôi tay đang nắm lấy nhau, ánh mắt có chút hoảng hốt, trong trí nhớ, dường như chưa từng có người dắt tay nàng dẫn nàng đi.

Đã từng khao khát qua, hoặc là có một ngày kia sẽ có một đôi vợ chồng xuất hiện ở trước mặt nàng, nói với nàng, bọn họ là cha mẹ của nàng, đưa nàng trở về, nhưng hi vọng xa vời chính là hi vọng xa vời! Dần dần nàng cũng không còn khát vọng tình thân nữa, cũng không khát vọng có người để nàng dựa vào, bởi vì cái thế giới tàn khốc ngoài kia nói cho nàng biết, chỉ có chính mình mới không phản bội mình.

Mà bây giờ nàng đã có sư phụ cùng với tiểu hồ ly đã đủ rồi! Làm người không thể quá tham lam.

Nhẹ nhàng tránh khỏi bàn tay to đầy hơi lạnh, người này đúng là núi băng, toàn thân đều lạnh! Cảm giác được tầm mắt trên đỉnh đầu, Thủy Nguyệt Linh không ngẩng đầu nhìn hần, đi thẳng về phía trước.

Đột nhiên, khoé mắt dường như thấy một màu bạc xẹt qua, trong mắt vui mừng, chạy tới hòn non bộ phía trong viện.

Thượng Quan Lăng cũng nhíu mày đi tới, lại thấy nàng sững sờ nhìn thái bạch trên đất, vẻ mặt có chút không vui, không khỏi hỏi, “Sao vậy?” Cho dù hiện tại nàng không thiếu tiền, nhưng mà cũng không đến nỗi đối với bạc có thâm cừ đại hận.

“Không có gì!” Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong mắt là mắt mát không cách nào che dấu sẽ không thể lừa người được.

“Có cái gì khó nói sao?” Giọng nói có chút không vui, giọng nói cũng lộ ra từng đợt hàn khí lạnh thấu xương.

Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu nhìn hần một cái, nhíu mày, lạnh nhạt nói, “Chỉ là một tiểu hồ ly!” Đột nhiên nàng không có tâm trạng để nguy trang nữa.

Trong mắt Thượng Quan Lăng khẽ dao động, khoé miệng giờ lên một độ cong khó phát hiện, đây mới chính là con người thật của nàng sao?

Đêm thật yên tĩnh, ánh trăng lọt vào trong phòng, chiếu lên cái bóng thật dài trên đất, Thủy Nguyệt Linh mở mạnh mắt ra, tầm mắt sắc bén bắn về phía người xuất hiện trong phòng.

Nhờ ánh trăng nàng liền thấy rõ hình dáng của người vừa tới, rất nhanh rũ mắt xuống, trong lòng thầm kêu một tiếng hồng bét.

Về mặt Thượng Quan Lăng đen tối không rõ, từng bước đi đến bên giường, trong lòng Thủy Nguyệt Linh lạnh run, linh lực từ từ tụ ở bàn tay. “Người...” Nhìn Thượng Quan Lăng cởi quần áo trên người, Thủy Nguyệt Linh sững sờ, hần tới phòng nàng trẻ như vậy, đừng nói là muốn...

Về mặt Thượng Quan Lăng không chút thay đổi giờ chần lén nằm vào, bàn tay ôm lấy Thủy Nguyệt Linh vào lòng, cảm giác được thân thể nàng cứng ngắt, nhẹ giọng nói, “Yên tâm, ta sẽ không ép buộc người!”

Sẽ không ép buộc nàng? Vậy đêm tân hôn là ai hành hung “Thủy Nguyệt Linh”?

Dường như biết được suy nghĩ trong lòng nàng, Thượng Quan Lăng nhẹ nhàng vuốt mặt của nàng, “Về sau sẽ không...” Trên mặt hần xuất hiện một chút dịu dàng.

Nhìn vẻ mặt dịu dàng của hần, trong lòng Thủy Nguyệt Linh có chút rung động, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tự nói với mình, đó là giả dối, hần có mục đích khác!

Cảm giác được có một thứ nóng rực ở trên đùi, trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy chán ghét, nam nhân đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, không phải hần yêu Lăng Mạn Diệp sao? Tình yêu như vậy đúng là quá rẻ mạt!

Nghe tiếng hít thở càng ngày càng nhẹ, Thượng Quan Lăng nhắm mắt lại, đem cảm xúc che giấu thật sâu trong mắt, dần dần đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tâm Loạn

Sắc trời dần sáng, Thượng Quan Lăng mở mắt ra, sững sốt một chút, nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh đang bị hấn ôm vào trong ngực, ánh mắt có chút phức tạp, hấn lại có thể ở bên cạnh nàng mà ngủ sâu như vậy, nếu như nàng muốn ám sát hấn...

Đứng dậy mặc quần áo tử tế, liền đi ra ngoài không thèm quay đầu lại, bóng lưng của hấn có chút hỗn loạn, nhìn giống như là đang chạy trốn chết.

Chờ tới khi Thượng Quan Lăng đi khỏi, Thủy Nguyệt Linh mới mở hai mắt, trong mắt nàng rất tỉnh táo, bị Thượng Quan Lăng ôm như vậy nàng vốn không thể ngủ được, ngay người nhìn trên đỉnh của màn treo, ngay cả nàng cũng không biết nàng suy nghĩ cái gì.

Qua một lúc lâu sau, mới ngồi dậy, vuốt vuốt cặp mắt đang bị xót.

“Chúc mừng vương phi!”

Thủy Nguyệt Linh đảo mắt nhìn về mặt vui mừng của Nhạc Nhi, cũng hiểu nàng đang nghĩ gì, cũng lười phải giải thích, hơn nữa nàng ta là người của Thượng Quan Lăng, không tin được!

Chậm rãi ăn đồ ăn sáng, thiết kế một cái kết giới ở trong phòng, nhắm mắt ngồi thiền, đêm qua Thượng Quan Lăng ở đây, nàng không thể vào suối Địa Tâm, bây giờ phải bù lại một chút.

Lần nữa mở mắt ra, phát hiện đã tới giờ cơm trưa, hôm nay Thượng Quan Lăng không gọi nàng đến thư phòng, nhủ nhủ mảy, đưa tay hủy bỏ kết giới, đi ra ngoài.

“Nhạc Nhi, ta tự đi dạo một chút, ngươi đừng theo ta!”

“Nhưng mà...” Nhạc Nhi nhìn thấy trong mắt nàng có chút không vui, do dự một chút, liền gật đầu, đứng yên một chỗ.

Nàng suy nghĩ miên man, bước chân cũng đi theo quán tính, nàng trở mình được ở Vương phủ cũng có một lợi ích duy nhất đó là có thể tự do đi lại, chợt ngửi thấy mùi hương hoa, ngẩng đầu nhìn lên, nàng lại đi tới một tiểu viện nở đầy hoa đào.

Nhìn hoa đào tươi đẹp đang nở rộ, ánh mắt của Thủy Nguyệt Linh có chút mờ lung, đưa tay tiếp được một mảnh hoa đào đang bay xuống, cuộc sống như vậy cũng có thể coi như là nhân nhâ! Nhưng nàng lại có cảm giác, cảm thấy thiếu một thứ gì đó, tự giễu cười một tiếng, nàng có phải là không biết “đủ” hay không!

Cảm giác có người tới gần, Thủy Nguyệt Linh ngừng suy nghĩ, nhưng không xoay người lại, hai ngón tay cọ xát cánh hoa vừa lấy được, cho đến khi nó cực kỳ tàn úa.

Chờ đến lúc người vừa tới dừng bước, Thủy Nguyệt Linh xoay người lại, không nghĩ tới sẽ gặp một nam tử khôi ngô, nàng còn tưởng rằng đây là một chỗ ở của thị thiếp nào đó của Thượng Quan Lăng!

Thận trọng đánh giá người trước mặt, một đầu tóc đen vén lên thật cao, mày kiếm nối tiếp với đôi mắt hoa đào hẹp dài, tràn đầy đa tình, thỉnh thoảng lại toát lên một vẻ trong lành, phía dưới sống mũi cao thẳng là đôi môi mỏng đỏ mọng, nụ cười khiến người khác chói mắt, chính là một bộ dáng phong lưu đa tình.

Trong lòng nàng thờ dài một tiếng, lại là một nhân vật không đơn giản, hơn nữa lại ở tại Vương phủ, như vậy không tránh khỏi việc liên quan đến Thượng Quan Lăng.

“Mỹ nhân đến tìm ta sao?” Nam tử đi mấy bước đến gần nàng, dường như dính vào người nàng, quạt giấy trong tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, vẻ mặt ngả ngón tươi cười.

Mỹ nhân? Dung mạo hiện tại của nàng còn chưa tới mức thay đổi như vậy mới đúng! Cười quyến rũ, sóng ngầm trong mắt chuyển động, cười duyên nói, “Công tử nghĩ vậy thật sao?” Chợt nụ cười cứng đờ, đáng chết! Biết rõ người này cùng với Thượng Quan Lăng có dính dáng tới nhau, vậy mà nàng lại lộ tính tình thật ở trước mặt hấn, chẳng lẽ do nàng đề nén quá lâu!

Nụ cười quyến rũ của nàng làm cho Âu Dương Mặc thất thần một chút, thì ra nàng thật sự là một mỹ nhân! Thấy sắc mặt của nàng đột nhiên thay đổi, Âu Dương Mặc đưa cột kéo nàng vào lòng, ở bên tai nàng nói nhỏ, “Sao vậy?”

Hơi thở ấm áp phả vào trong lỗ tai, vẻ mặt Thủy Nguyệt Linh không đổi, thản nhiên nói, “Ta nhắc nhở ngươi một câu, trên đầu chữ sắc có một cây đao!” Tuy nói như vậy, nhưng nàng cũng không xuất thủ, nàng không muốn bị bại lộ quá nhiều!

“Mặc!” Giọng nói lạnh băng dường như mang theo chút tức giận.

Âu Dương Mặc cảm giác được thân thể của người trong ngực cứng đờ, nhủ mảy, buông nàng ra, quay đầu nhìn về hướng người đang đi tới, trong mắt hiện lên chút kinh ngạc, dường như đây là lần đầu tiên hấn thấy cái tên núi băng này tức giận! Lại đưa mắt nhìn Thủy Nguyệt Linh, chẳng lẽ...

Thân hình thon dài đứng ở cửa viện, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn về phía nàng, còn có tràn đầy tức giận, Thủy Nguyệt Linh mấp máy môi, nhưng cũng không nói gì cả, dù sao hắn cũng chỉ là phu quân trên danh nghĩa của nàng mà thôi!

Thấy Thủy Nguyệt Linh không giải thích, lửa giận trong ngực Thượng Quan Lăng càng tăng cao, ánh mắt dò đến chỗ của Âu Dương Mặc, lạnh lùng nói, “Thế nào? Nhìn trúng nàng?” Khoé mắt liếc tới vẻ mặt không chút thay đổi của Thủy Nguyệt Linh, hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói, “Dù sao nàng cũng là Vương phi do hoàng huynh tứ hôn cho ta, các người muốn làm gì cũng không nên trắng trợn như vậy!”

Ách... Âu Dương Mặc liếc nhìn vẻ mặt không chút biểu cảm của Thủy Nguyệt Linh, đoán không ra nàng nghĩ gì, nàng lại là vị Vương phi kia của Lăng? Lại nhìn về phía Thượng Quan Lăng trở nên bất thường, chẳng lẽ Lăng động tâm đối với nàng? Nữ nhân này thật sự có chút đặc biệt, nhưng mà...

“Lăng, người hiểu lầm! Chúng ta...” Vợ của bạn không thể đứng, hắn dĩ nhiên biết đạo lý này!

Thượng Quan Lăng ngắt lời của hắn, không mặn không nhạt nói, “Phải vậy không?” Lửa giận trong mắt vẫn chưa dập tắt.

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh có chút phiền loạn, nhàn nhạt mở miệng nói, “Ta đi về trước!” Cũng không chờ Thượng Quan Lăng mở miệng liền đi về hướng cửa viện.

Thượng Quan Lăng nhìn thấy bóng lưng của nàng rời khỏi, gân xanh trên trán nổi lên, nàng dám đi như vậy! Hồng hạnh xuất tường* (ngoại tình) bị hắn bắt được, không ngờ một câu giải thích cũng không có, còn rời đi giống như là cây ngay không sợ chết đứng!

Âu Dương Mặc nhìn vẻ mặt có chút hung dữ của hắn, dè dặt hỏi, “Lăng, người có phải hay không... Yêu nàng?”

Thân thể Thượng Quan Lăng đột nhiên chấn động, xoay qua quát hắn, “Người nói tầm bậy cái gì đó?” Sau đó liền xoay người bối rối chạy đi.

Nhìn bóng lưng hoảng hốt của hắn, trong mắt Âu Dương Mặc tràn đầy lo lắng, Lăng cuối cùng cũng không có cách nào bỏ thù hận xuống, lại vẫn cứ động tâm với nữ nhi của Thủy Hằng, nếu hắn cố chấp như vậy, sợ rằng cuối cùng bản thân hắn sẽ bị tổn thương! (hử...còn lâu nhé!).

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Âm thầm giúp đỡ.

Ánh Trăng lơ mờ, một bóng đen chợt loé lên, nhẹ nhàng đáp xuống nóc nhà, bàn tay trắng nõn nhỏ bé cẩn thận lấy một mảnh ngói trên nóc nhà ra, nhìn xuống dưới.

Trong phòng chỉ có ba người, trừ người ngồi phía sau bàn đọc sách là Thượng Quan Lăng, còn có một người mà ban ngày nàng đã gặp – Âu Dương Mặc và một nam tử khác.

“Vương gia, thời cơ đã chín muồi, là lúc chúng ta hành động!” Thật ra thì cả Diệp Quốc vốn đã nằm trong tay của Thượng Quan Lăng, chỉ còn việc phế hoàng đế, danh chính ngôn thuận lên ngôi.

Âu Dương Mặc mở miệng nói, “Nhưng mà phải xử lý do gì?” Tên hoàng đế bên kia vẫn nhìn chăm chăm vào bọn họ, nếu lộ ra bất cứ nhược điểm gì, sợ rằng không thể dễ dàng giải quyết.

Tiếp theo cả thư phòng chìm trong im lặng, dường như cũng đang suy nghĩ, Âu Dương Mặc nghiêm túc được một chút, liền trở lại vẻ mặt cười đùa, “Tốt nhất là hoàng đế đột nhiên chết bất đắc kỳ tử!”

Thượng Quan Lăng liếc hắn một cái, lạnh lùng nói, “Đừng quên, hắn còn có hai hoàng tử!” Cho dù hoàng đế chết, cũng chưa tới phiên hắn lên ngôi!

“Ách... Hay là bắt hắn để lại chiếu thư truyền ngôi?”

“Mặc!” Ánh mắt lạnh lẽo của Thượng Quan Lăng quét về phía hắn, “Ta không ngờ rằng người lại ngu ngốc như vậy!” Hoàng đế đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, lại còn để lại chiếu thư truyền ngôi cho hắn, hơn nữa vị hoàng đế này còn có hai hoàng tử, lại là một hoàng đế trẻ tuổi, ai nhìn cũng biết là hắn ra tay!

Âu Dương Mặc cười hi hi, “Chỉ đùa một chút thôi! Sao lại nghiêm túc như vậy!” Không ngờ tên núi băng này nóng giận lại phiền như vậy!

Thượng Quan Lăng xoa xoa trán, “Hôm nay cứ như vậy trước đi!”

Nam tử kia chào một cái, lẳng lặng lui ra ngoài, Âu Dương Mặc cũng nằm xuống giường êm, bày ra một bộ dáng cả lơ phất phơ, quan sát Thượng Quan

Lăng hồi lâu, đột nhiên mở miệng nói, “Lăng, ngươi hình như cũng không muốn gấp gáp!”

Thượng Quan Lăng nhắm mắt nghĩ ngợi, không để ý tới lời nói của hắn, tinh quang trong mắt Âu Dương Lăng chợt loé lên, gắt gao nhìn chăm chăm về mặt của hắn, tiếp tục mở miệng, “Bởi vì Thủy Nguyệt Linh?” Trong nháy mắt liền nhìn thấy thân hình hắn cứng ngắc, trong lòng hiểu rõ, “Ngươi đang trốn tránh!”

Trên nóc nhà, Thủy Nguyệt Linh nhìn về mặt không chút cảm xúc của người kia, trong lòng cũng nghĩ, một khi lên ngôi, hắn chắc chắn sẽ tiêu diệt Thủy gia, vậy thì nàng...

Ánh mắt của nàng trở nên phức tạp, mũi chân nhún nhẹ, lách mình một cái liền biến mất...

Đột nhiên Thượng Quan Lăng mở mắt ra, ánh mắt bén nhọn nhìn về phía Âu Dương Mặc, “Ta nhất định sẽ diệt trừ Thủy gia, Thủy Nguyệt Linh cũng không ngoại lệ!” Mỗi một người ở Thủy gia đều đáng chết, bởi vì bọn họ thiếu nợ hắn!

Âu Dương Mặc cau mày, trong lòng thở dài, nói cho cùng Thủy Nguyệt Linh cũng là vô tội!

“Chủ tử!” Độc Cô Hàn lo lắng nhìn Thủy Nguyệt Linh, đêm nay nàng luôn ngẩn ngơ, hắn rất nghi ngờ những gì hắn nói này giờ nàng đều không nghe thấy.

Thủy Nguyệt Linh hoàn hồn, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, im lặng một chút, dường như vừa mới quyết định chuyện gì, nhìn về phía hắn, mở miệng nói, “Hàn, ta muốn có bản đồ của hoàng cung Diệp Quốc!”

Trong triều đình, Thượng Quan Văn ngồi trên ghế rồng, sắc mặt có chút tái nhợt, hô hấp khó khăn, ánh mắt có chút ngây dại, giống như người bị bệnh nặng.

Sắc mặt của chúng đại thần đều không đồng nhất, trong lòng cũng rối rít suy đoán, không ít người không biết vô tình hay cố ý nhìn về phía Thượng Quan Lăng, hiển nhiên là có chút hoài nghi đối với hắn.

Về mặt của Thượng Quan Lăng vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng có chút nghi ngờ, đúng lúc này Thượng Quan Văn lại lên tiếng, “Trẫm đột nhiên bệnh nặng, thái y cũng không có biện pháp chữa trị, sợ rằng sống không được lâu nữa!”

Lời này vừa nói ra, giống như quả bom nổ, khiến thần sợ hãi quỳ xuống, Thượng Quan Văn phát tay một cái, ý bảo bọn họ không nên cắt đứt lời của hắn, thờ đốc một chút, tiếp tục nói, “Hai vị còn nhỏ không hiểu chuyện, nếu lỡ trẫm có chuyện gì bất trắc, ngôi vị hoàng đế sẽ truyền cho Lăng Vương!”

Mọi người liên kinh ngạc, tầm mắt tới tập roi vào người của Thượng Quan Lăng, có hoài nghi, có kính sợ, có sợ hãi.

Về mặt Thượng Quan Lăng vẫn như cũ, nhưng trong lòng kinh ngạc không dứt, huynh đệ bọn họ vẫn như nước với lửa, cho dù đột nhiên bệnh nặng, thật sự sắp qua đời, đúng lý ra Thượng Quan Văn cũng bao giờ truyền ngôi vị hoàng đế cho hắn, huống chi hắn còn có hai vị hoàng tử, tuy rằng còn nhỏ, nhưng Đại hoàng tử thông minh hơn người, đào tạo thêm một chút, sau này chắc chắn sẽ là một vị minh quân* (vua tốt).

“Xin bệ hạ nghĩ lại!” Thượng Quan Lăng dĩ nhiên rất vui vẻ, nhưng mà trong lòng những người của phe phái Thượng Quan Văn sẽ nghi ngờ, nhất trí cho rằng, nhất định là do Thượng Quan Lăng đã làm gì đó.

Trên long sàng*(giường của vua), Thượng Quan Văn lẳng lặng nằm đó, có vẻ rất là suy yếu, Thủy Doanh Doanh lo lắng hỏi, “Thái y, bệ hạ sao rồi?”

Thái y thở dài một tiếng, lắc đầu một cái, “Vi thần cũng không nhìn ra được bệ hạ bệnh gì, nhưng theo thể trạng của bệ hạ cho thấy, cũng chỉ có thể sống tới đa ba tháng!”

“Ngươi nói gì?” Thủy Doanh Doanh tức giận nhìn chăm chăm thái y quát.

Thái y “bịch” một tiếng quỳ xuống, “Hoàng hậu nương nương tha mạng, vi thần chẳng qua là nói thật! Bệ hạ hắn...”

“Cút!” Thủy Doanh Doanh đã quên duy trì dáng vẻ đoan trang, đá một cước vào người thái y, nhìn thái y vội vàng chạy ra ngoài, Thủy Doanh Doanh ngồi ngã trên mặt đất, tại sao lại như vậy? Nàng mới vừa lên làm hoàng hậu, sao bệ hạ lại chết?

“Khụ Khụ...” Thượng Quan Văn ho khan một cái.

“Bệ hạ...” Thủy Doanh Doanh vội vàng bò lên trên giường, khóc lóc nói, “Bệ hạ... Bệ hạ ngươi không thể có chuyện gì nha! Nếu không có ngươi ở đây, ta với hai vị phải làm sao giờ?” Vừa nói, vừa kéo tay Thượng Quan Văn đặt lên bụng băng phảng của mình.

Nhưng mà Thượng Quan Văn chỉ ngây ngốc nhìn nàng, dường như hoàn toàn không nghe rõ nàng đang nói cái gì!

“Bệ hạ...” Nhìn Thượng Quan Văn cả người mệt mỏi, hai mắt lại từ từ nhắm nghiền, trong mắt Thủy Doanh Doanh loé lên một vẻ kiên định, nàng rất vất vả mới có thể ngồi lên được ngôi vị hoàng hậu này, nàng không thể buông ra dễ dàng như vậy!

“Lăng, ngươi nói Thượng Quan Văn sắp chết? Hơn nữa còn chính miệng nói muốn truyền ngôi cho ngươi?” Về mặt của Âu Dương Mặc giống như gặp quỷ, lắp bắp nói, “Lời của ta linh như vậy sao?”

“Xem ra là có người âm thầm trợ giúp Vương gia!” Một nam tử khác mở miệng.

Thượng Quan Văn gật đầu một cái, nhìn về phía hần hỏi, “Mặc Thành, ngươi có thấy nghi ngờ ai không?”

Tô Mặc Thành cau mày suy nghĩ một lát, lắc đầu một cái, “Vi thần cũng đoán không ra, nhưng mà nhìn tình hình hiện tại của Thượng Quan Văn, có thể là bị trúng thuốc, mặc dù vi thần chưa từng nghe qua dược vật thần kỳ như vậy, nhưng dị sĩ tài giỏi trong chốn giang hồ rất nhiều, có lẽ là một nhân vật thần bí trong giang hồ tạo ra!”

“Người trong giang hồ? Tại sao hần muốn giúp Lăng?”

Không ai thèm để ý đến hần, nếu bọn họ biết, còn ở chỗ này suy đoán lung tung sao? Âu Dương Mặc sờ sờ lỗ mũi, cũng biết bản thân hần hơi bị nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nhịp tim

Thượng Quan Lăng lẳng lặng ngồi ở bàn đọc sách, hai mắt nhắm lại, giống như là đang ngủ thiếp đi.

“Biểu ca...” Dịu dàng khẽ gọi, Lăng Mạn Diệp đưa tay xoa nhẹ vai hần, “Sao còn chưa nghỉ ngơi?”

Thượng Quan Lăng mở mắt ra, kéo nàng vào trong ngực, “Biểu ca...” Môi đỏ mọng chủ động hôn lên đôi môi mỏng của hần, nhưng mà đợi hồi lâu cũng không thấy đáp lại, “Biểu ca?”

Thượng Quan Lăng dường như mới hồi hồn, nhìn nàng một chút, “Diệp nhi, nàng trở về phòng nghỉ ngơi trước, ta còn một số việc phải giải quyết!”

“Ta...” Lăng Mạn Diệp mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn nghe lời gật đầu, “Được, nhưng chàng cũng đừng làm việc quá sức!”

Thượng Quan Lăng không yên lòng gật gật đầu, Lăng Mạn Diệp cúi đầu đi ra khỏi thư phòng, trong lòng dâng lên một chút bất an, trong khoảng thời gian này biểu ca và nữ nhân kia quá gần gũi, mặc dù biểu ca nói là chỉ dò xét mục đích của nàng ta, nhưng mà gần đây thái độ của biểu ca đối với nàng ngày càng lạnh nhạt, làm cho nàng nhìn không được mà lo lắng!

Trông mắt thâm thúy nhìn về phía cửa đang đóng chặt, không nhìn ra được hần đang suy nghĩ gì, im lặng hồi lâu, Thượng Quan Lăng đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài.

“Hàn, gần đây cần phải chú ý nhiều đến động tĩnh của triều đình!”

“Dạ!”

“Chuyện ta kêu ngươi làm, thế nào rồi!”

“Rất thuận lợi, có Diêm La Điện giúp đỡ, muốn phát triển một thế lực cũng không gặp nhiều khó khăn...”

Thủy Nguyệt Linh đột nhiên ngồi thẳng người, cắt đứt lời của hần, “Có người tới, ngươi trở về trước đi!”

Độc Cô Hàn có một chút nghi ngờ, hần chưa nghe được có người đến gần nha! Nhưng mà vẫn gật đầu một cái, từ cửa sổ bay ra ngoài.

Thủy Nguyệt Linh thông thả ung dung nằm trên giường, một lát sau, tiếng bước chân nhẹ dừng lại, Thượng Quan Lăng đứng cách giường mấy bước nhìn người đang ngủ say trên giường, tâm trạng rối hồn loạn, nếu người không phải là nữ nhi của Thủy Hằng, có lẽ...

Từ từ đến gần người nằm trên giường, đưa tay xoa nhẹ gương mặt xinh đẹp của nàng, hần khì trên người dần dần giảm xuống, trên mặt lộ một vẻ dịu dàng, bản thân hần cũng chưa từng phát hiện.

Ngón tay xoa xoa trên mặt nàng, mang theo chút dịu dàng, êm ái làm lòng của nàng vốn bình tĩnh như nước hồ thu, lơ đãng xuất hiện một tia rung động, Thượng Quan Lăng nhẹ nhàng vén chăn nằm vào, đưa tay kéo nàng vào trong ngực, nhắm mắt lại.

Nhiệt độ trên người hần có chút thấp, lạnh lạnh như băng, nghe thấy hơi thở vững vàng của hần, Thủy Nguyệt Linh mới mở mắt ra, tầm mắt rơi trên khuôn mặt anh tuấn, duỗi ngón tay nhẹ nhàng vuốt cặp lông mày đang nhíu lại của hần, ánh mắt có chút phức tạp, lầm bầm nói, “Thượng Quan Lăng...” Nàng... Cuối cùng cũng động tâm rồi!

Thủy Nguyệt Linh lẳng lẳng nhắm mắt đến trời sáng, nàng không có thói quen ngủ bên cạnh một người khác, cảm giác được người bên cạnh có động tĩnh, nàng vẫn không mở mắt ra như cũ, cho đến khi Thượng Quan Lăng đi khỏi, nàng mới miễn cưỡng ngồi dậy.

Nhìn bức rèm treo đang đung đưa dường như đang suy nghĩ gì đó, nếu không có xảy ra điều gì ngoài ý muốn, Thượng Quan Lăng chỉ cần chờ ba tháng sau là có thể lên ngôi, hoàng đế...

Kéo miệng cong nhẹ, nụ cười nhẹ lại mang theo chút mỉa mai, nàng trở nên đa sầu đa cảm từ lúc nào vậy?

“Mỹ nhân, nhớ ta không?” Âu Dương Mặc lần thứ hai xuất hiện dưới tàng cây hoa đào, trêu chọc hỏi nàng.

Thủy Nguyệt Linh nhàn nhạt liếc hắn một cái, khẽ vuốt ve hoa đào xinh đẹp đang nở rộ, nàng biết bọn họ đang điều tra người thần bí, có điều nàng không hề lo lắng bọn họ sẽ điều tra ra được bất cứ gì.

“Âu Dương Mặc, cẩn thận Thủy Hằng một chút!” Thủy Hằng gần đây có vài hành động, nhưng mà nàng không đoán ra hắn muốn làm gì, cái lão hồ ly đó, dường như nàng đã xem thường hắn rồi!

Trong lòng Âu Dương Mặc cả kinh, tinh quang trong mắt chợt loé lên, “Tại sao ngươi không nói với Lăng?”

Thủy Nguyệt Linh khẽ cười nhìn về phía hắn, “Ngươi nghĩ hắn sẽ tin ta sao?” Cặp mắt của nàng híp lại một cái, tiếp tục nói, “Ta không phủ nhận Thượng Quan Lăng khôn khéo cơ trí, nhưng mà những chuyện liên quan đến Thủy Hằng, hắn vĩnh viễn không bao giờ phán đoán bằng lý trí được!”

Âu Dương Mặc đùa giỡn cười nói, “Ngươi dường như rất hiểu hắn!” Cẩn thận quan sát nàng, hỏi, “Ngươi yêu hắn?”

Lấy một đoá hoa đào xuống, đưa tới chóp mũi ngửi nhẹ, Thủy Nguyệt Linh nhàn nhạt trả lời, “Cứ xem như là vậy đi!”

Âu Dương Mặc nhú mi, “Cái gì gọi là cứ xem như?”

Bóp nát đoá hoa trên tay, trong mắt Thủy Nguyệt Linh chợt loé lên ánh sáng không rõ, “Ta thừa nhận có động tâm đối với hắn, nhưng cũng không phải là không phải hắn thì không thể!” Ý thức tự chủ phòng vệ của nàng quá mạnh mẽ, không thể hoàn toàn mở rộng cánh cửa lòng, biết rằng duy trì thích hắn sẽ bị tổn thương nhưng cũng không tới nỗi không thể không có hắn, do lúc trước nàng là sát thủ nên đó ảnh hưởng còn lưu lại, có thể bị thương, nhưng tuyệt đối không thể để mất đi mạng sống!

“Phải không?” Dĩ nhiên Âu Dương Mặc cũng không quá tin tưởng những gì nàng nói, lấy kinh nghiệm của hắn, nữ nhân một khi gặp được người đàn ông mình yêu sẽ vì họ mà phần đầu quên mình, bây giờ lập trường của nàng rõ ràng là đứng ở phe của Lăng, ngay cả cha ruột nàng cũng bán đứng, nàng còn muốn chứng minh bản thân không yêu thương Lăng quá nhiều hay sao?

Thủy Nguyệt Linh chỉ cười không trả lời, nàng không cần thiết phải giải thích cho hắn nhiều như vậy.

Ra khỏi Đào viện, lại gặp Triển Tuyết Nhạn nhìn nàng bằng ánh mắt không có ý tốt, Thủy Nguyệt Linh nhú mày, dựa vào tính tình của nữ nhân này, không thể nào không chờ cơ hội dễ khi dễ nàng.

Trong mắt xẹt qua một nụ cười, nàng dạy dỗ nữ nhân này một chút, để cho nàng ta từ nay về sau không dám quấy rầy nàng!

Triển Tuyết Nhạn tức giận đi tới, bước chân không ngừng, hung hăng đụng vào người Thủy Nguyệt Linh, ánh mắt Thủy Nguyệt Linh chợt loé lên, khoé mắt liếc về phía cánh cổng vòm trong cách đó không xa, nàng lão đảo lui về sau hai bước rồi ngã trên đất, hôm nay coi như nữ nhân này tránh được một kiếp!

“Ngươi đi đứng kiêu gì vậy, nói! Có phải ngươi cố ý đụng trúng ta hay không?” Triển Tuyết Nhạn hung hăng chỉ vào Thủy Nguyệt Linh đang ngồi trên đất mà quát.

Thủy Nguyệt Linh cảm thấy có chút buồn cười, hiện tại bộ dạng của nàng như vậy ai sẽ tin tưởng nàng cố ý đụng Triển Tuyết Nhạn chứ, ngay cả hãm hại người ta như thế nào nữ nhân này cũng không biết?

“Tuyết Nhạn muội muội...”

Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu nhìn cô gái xinh đẹp đang đi tới, mắt to mũi cao, da trắng tóc đen, dáng người hoạt bát, trên người tản ra một loại khí chất phong tình khó tả.

Lăng Mạn Điệp...Hèn gì Thượng Quan Lăng lại cưng chiều nàng đến vậy! Mi mắt buông xuống, làm cho người ta không thấy rõ cảm xúc trong mắt nàng.

Lăng Mạn Điệp nhìn về phía cô gái trên đất, ánh mắt chợt loé lên, dịu dàng đỡ nàng dậy, quan tâm hỏi, “Vương Phi sao rồi, có bị thương không?”

Thủy Nguyệt Linh sợ hãi tránh né bàn tay của nàng, nhỏ giọng nói, “Ta...không sao!”

Triển Tuyết Nhạn hừ lạnh một tiếng, xinh đẹp cười nói, “Mạn Điệp tỷ tỷ...” Nụ cười kia đầy giả tạo vậy mà Lăng Mạn Điệp dường như không có phát hiện, dịu dàng gật đầu một cái.

“Nếu không có gì... Ta đi về trước...” Lăng Mạn Diệp nhìn đáng vẻ yếu đuối của nàng, dường như có điều gì đó suy nghĩ, Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu lên dè dặt nhìn nàng một cái, xoay người rồi đi.

Xem ra người có lòng dạ khó lường phải là Lăng Mạn Diệp mới đúng, Triển Tuyết Nhạn không thể nào là đối thủ của nàng được, nếu không phải Triển Ứng cầm binh quyền trong tay, sợ rằng Lăng Mạn Diệp ở trong Vương phủ này cũng sẽ không tha cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cái gọi là phản bội

Thủy Nguyệt Linh đang nhắm mắt ngồi thiền, đột nhiên nàng mở mắt ra, phát tay bỏ kết giới, chỉ chốc lát sau, Thượng Quan Lăng liền đi vào, nhìn nàng một cái, nhàn nhạt hỏi, “Người vừa đến đào viện?”

“Ừ.”

Giọng nói không mặn không nhạt làm trong lòng Thượng Quan Lăng sinh ra một chút lửa giận, “Người lại đến đó làm gì?” Bởi vì Mặc sao? Hắn biết Mặc luôn luôn được nữ nhân yêu mến, nàng cũng không ngoại lệ sao?

“Hoa đào ở đó rất đẹp!” Giọng nói vẫn bình thản như cũ, tròng mắt đen thâm thúy của Thượng Quan Lăng dính chặt trên người nàng, nhưng mà vẫn nhìn không rõ lời của nàng nói là thật hay là giả, trong lòng không khỏi có chút phiền não.

Thủy Nguyệt Linh nhìn hắn, đột nhiên cười nói, “Người ở đây tức chuyện gì?”

Thượng Quan Lăng có chút hốt hoảng khi nhìn thấy nụ cười của nàng, trong trí nhớ hắn chưa từng nhìn thấy nụ cười của nàng, giống như bị mê hoặc, từ từ đến gần nàng, mắt thấy hắn sắp hôn vào môi nàng, Thủy Nguyệt Linh đột nhiên nghiêng đầu né tránh. Thủy Nguyệt Tiểu - Diễn Đan Lê Quý Đôn.

Mi mắt của Thượng Quan Lăng sụp xuống, vẻ mặt có chút lạnh lùng.

“Lăng...” Âu Dương Mặc đột nhiên xông vào, thấy tư thế mập mờ của bọn họ, không khỏi sùng sốt một chút, sau đó lo lắng nói, “Đã có chuyện xảy ra!”

Thượng Quan Lăng thấy vẻ mặt nghiêm trọng của hắn, không khỏi cau mày, vừa đi ra ngoài vừa nói, “Đi tới thư phòng nói chuyện!”

Thủy Nguyệt Linh nhìn bóng lưng đang rời đi của hắn, ánh mắt có chút phức tạp, hắn sẽ nhanh chóng đăng cơ làm hoàng đế, coi như nàng yêu hắn, cũng sẽ dễ bán thân phải chịu ủy khuất mà phải chia xẻ một người đàn ông với một đám nữ nhân, mà nàng cũng thừa biết, Thượng Quan Lăng không thể giải tán hậu cung của hắn vì nàng, mặc dù nhìn bề ngoài là hắn vì báo thù, nhưng trọng lượng của một nữ nhân ở trong lòng hắn hoàn toàn không thể so sánh với giang sơn này, sau lưng của phi tử ở hậu cung là thế lực triều đình, một vị hoàng đế giỏi, sao có thể vì một nữ nhân mà để mất thế lực ở triều đình, hơn nữa còn có Lăng Mạn Diệp, cười khổ một tiếng, bởi vì thấy quá rõ ràng, cho nên nàng biết đoạn tình cảm này sẽ không có kết quả, giúp hắn bước lên ngôi vua sau đó nàng liền rời đi!

“Chủ tử!”

“Hàn!” Thủy Nguyệt Linh biến sắc, “Chuyện gì xảy ra?” Nếu không có chuyện gì nghiêm trọng, hắn sẽ không đến tìm nàng vào ban ngày!

“Thủy Hằng ăn cắp binh phù của Lăng vương!”

Binh phù*(lệnh bài để điều khiển quân lính)? Một nửa quân số ở Diệp Quốc là ở trên tay của Thượng Quan Lăng, mà một nửa binh lực này là của Lăng Thiên, Triển Ứng, Thượng Quan Lăng mỗi người giữ một phần, hiện tại Binh phù của Thượng Quan Lăng rơi vào tay của Thủy Hằng, Thượng Quan Lăng dĩ nhiên nằm ở thế yếu hơn, mặc dù chính miệng Thượng Quan Văn nói là truyền ngôi lại cho Thượng Quan Lăng, nhưng nếu Thủy Hằng có hành động thuyết phục Thượng Quan Văn tạo phản thì...

Cặp mắt của Thủy Nguyệt Linh híp lại, mặc dù không thể khinh thường Thủy Hằng, nhưng Thượng Quan Lăng cũng không ngu ngốc đến nỗi để Thủy Hằng ăn cắp vật quan trọng như vậy, chẳng lẽ có nội gián?

“Hàn...” Khẽ vuốt mu bàn tay của mình, Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu nhìn hắn, “Muốn đem binh phù trả về vị trí cũ, đối với người mà nói thì cũng không có khó đúng không?” Mặc dù võ công của Độc Cô Hàn không bằng nàng, nhưng cũng đứng nhất nhì trên giang hồ, còn tại sao lúc đầu hắn bị thương nặng như vậy, hắn không nói, Thủy Nguyệt Linh cũng không hỏi.

Thủy Nguyệt Linh đối với Độc Cô Hàn là sự tin tưởng, đó là một loại trực giác, trực giác cho nàng biết hắn sẽ không phản bội nàng, mặc dù nàng cũng

không hiểu lắm vì sao lúc đầu hắn lại dễ dàng đồng ý trở thành thuộc hạ của nàng.

“Dạ!”

Thủy Nguyệt Linh ngồi một lát, sau đó nằm xuống giường, không ngừng suy nghĩ, chỉ một lát sau, tiếng hít thở nhẹ nhàng kéo dài, rõ ràng là đang ngủ, ai bảo buổi tối nàng ngủ không đủ!

Bên trong căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, giống như chỉ còn lại tiếng hít thở, âm thanh gì cũng biến mất, Thủy Nguyệt Linh dường như ngủ không được yên ổn, lông mày nhíu lại, ngay cả trong giấc mơ cũng có vẻ ưu buồn, nốt ruồi son trên trán loé loé, dường như chỉ là ảo giác, nhưng mà nhìn kỹ lại, liền thấy lông mày của nàng từ từ thả lỏng, khoé miệng giờ lên một độ cong rõ ràng.

“Người nói cái gì?” Thượng Quan Lăng giận dữ quát, hàn khí trên người toả ra bốn phía, ánh mắt mang theo sát ý đi ra ngoài.

“Lăng! Người bình tĩnh một chút!” Âu Dương Mặc liền vội vàng kéo hắn lại, hắn biết chắc chắn Thượng Quan Lăng sẽ nghi ngờ Thủy Nguyệt Linh, nhưng mà theo quan sát của hắn, sẽ không thể xảy ra chuyện Thủy Nguyệt Linh phản bội Lăng.

Thượng Quan Lăng hất tay của hắn ra, một thân sát khí đi về phía Mộng U Các, chân mày của Âu Dương Mặc nhíu chặt, Thủy Nguyệt Linh nói không sai, bất cứ chuyện gì liên quan tới Thủy Hằng, Lăng sẽ mất đi lý trí, chuyện năm đó vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng hắn!

Thượng Quan Lăng nhìn người đang ngủ trên giường, trong lòng tràn ngập tức giận, hắn lại muốn giữ nàng lại, thật là buồn cười, thiếu chút nữa thì hắn quên mất, nàng là con gái của Thủy Hằng, là thù nhân của hắn!

“Xẹt...rẹt!” Xé rách quần áo của người ở trên giường, giống như sư tử giận dữ, đè lên trên người nàng, hung hăng gặm cắn da thịt trắng như tuyết của nàng.

Thủy Nguyệt Linh bị hắn làm cho giật mình tỉnh giấc, lại thấy rõ ràng tình cảnh trước mắt, thân thể run run, trong mắt ngưng tụ nước mắt, “Vương...Vương gia...”

Thượng Quan Lăng nhìn đáng sợ hãi của nàng, mím môi cười, “Sao nào? Còn giả bộ?” Kéo hai chân của nàng ra.

“Không muốn!” Thủy Nguyệt Linh hét chói tai, trong mắt đều là sự hoảng sợ, Thượng Quan Lăng hừ lạnh một tiếng, eo ếch động một cái, “A...Đau quá...Đi ra ngoài...” Nhìn đáng sợ đau khổ của nàng, trong mắt Thượng Quan Lăng tràn đầy vẻ lạnh giá, điên cuồng va chạm vào bên dưới của nàng, một tay kéo tóc nàng, giọng nói đầy căm hận mắng, “Tiện nhân...dám phản bội ta!”

Thủy Nguyệt Linh khóc thút thít, “Không có...Ta không có...”

“Không có?” Cúi đầu cắn dùng hết sức lực cắn ngực trắng nõn của nàng, trong miệng liền có mùi máu tươi, trên mặt Thượng Quan Lăng càng thêm điên cuồng, trong mắt của hắn tràn đầy tia máu, “Vậy người nói ta nghe xem, tại sao bình phù của ta lại nằm trong tay Thủy Hằng?”

“Không biết...Ta không biết... Thật đau quá! Cầu xin người... Tha cho ta đi...”

“Tha cho người? Có can đảm phản bội ta thì không nên cầu xin tha thứ!” Thượng Quan Lăng thô bạo lật người nàng lại, từ phía sau đâm vào, bởi vì nhìn gương mặt xinh xắn đầm nước mắt của nàng, hắn sẽ đau lòng! Cũng bởi vì vậy, mà hắn lại càng tức giận hơn, lửa giận trong lòng tiếp tục cháy, cũng không biết là vì nàng hay vì bản thân hắn, động tác càng thêm thô bạo, dường như muốn xé rách người ở dưới thân mới cam tâm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hồn rời khỏi xác

Cảm giác khó tả khiến cho Thủy Nguyệt Linh nhìn không được mà cọ cọ, ầm ầm, thật thoải mái, lông mi cong vút nhẹ nhàng rung động vài cái, đôi mắt mở ra mang theo một chút sương mù.

Thấy trước mắt là lồng ngực màu lúa mạch, Thủy Nguyệt Linh kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lại, một nam tử có dung mạo xuất sắc làm nàng hơi giật mình, gương mặt của Thượng Quan Lăng và sư phụ đã vô cùng xuất chúng*(hơn người), nhưng người đàn ông này lại xuất sắc hơn họ gấp mấy lần, ngũ quan tuấn mỹ không thể tìm ra được khuyết điểm, từng sợi tóc màu bạc bay tán loạn ở trên giường lớn màu đen, có chút hỗn loạn, mặc dù lúc này hắn đang ngủ say, nhưng trên người vẫn toả ra một sức hấp dẫn mà không bất cứ người nào cưỡng lại được.

Chỉ một lát sau, Thủy Nguyệt Linh phục hồi tinh thần, ánh mắt bén nhọn nhìn về phía người bên cạnh, hắn bò lên trên giường của nàng từ lúc nào, nàng cứ nhiên không biết!

Nhưng rất nhanh nàng đã phát hiện có chỗ không đúng, quan sát bốn phía, căn phòng này cực kỳ lộng lẫy, đây không phải là phòng của nàng!

Thu hồi tầm mắt, lúc này nàng mới phát hiện nàng đang nằm trên người nam nhân này, hơn nữa toàn thân hắn còn không mặc đồ, nhìn quần áo trên người nàng vẫn còn đầy đủ, chắc là không có chuyện gì xảy ra!

Chẳng lẽ nàng lại xuyên không? Cau mày bò xuống giường rộng mau đen, nhìn tấm gương lớn cách giường không xa, Thủy Nguyệt Linh đi đến, người trong kính có chút ngậy thơ ngọt ngào lại thêm mấy phần quyến rũ, nhìn gương mặt quen thuộc, nàng càng thêm nghi ngờ, đây là gương mặt cũ của nàng, nhưng từ căn phòng này cho thấy đây không phải là thế giới cũ của nàng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Đang suy nghĩ, người trên giường giật giật, dường như sắp tỉnh, Thủy Nguyệt Linh nhanh chóng lách mình đến giường đưa tay điểm nguyệt ngũ của hắn, nhưng mà một phút sau, nàng liền nhìn thấy đôi mắt hẹp dài mở ra, cả người Thủy Nguyệt Linh liền sùng sốt, sao lại vô dụng?

Nam nhân chống người lên dựa vào giường, kéo hai chân lên, đôi mắt hẹp dài híp lại, trông mắt thâm thúy nhìn không ra được tâm trạng, có chút lười biếng nhưng lại hấp dẫn, những cung thấp phần nguy hiểm, Thủy Nguyệt Linh xác định một chuyện...Hắn không thấy được nàng!

Thử đưa tay đụng vào lồng ngực rắn chắc của hắn, cảm giác ấm áp ở trên tay rất chân thật, nhưng mà nam nhân kia không hề có chút phản ứng gì!

Người bên ngoài phòng nghe được tiếng động vang lên, lên tiếng hỏi thăm, “Bệ hạ?”

Nam nhân tao nhã đứng dậy bước xuống giường, nhàn nhạt mở miệng, “Vào đi!”Giọng nói có chút lười biếng nhưng lại trầm thấp dễ nghe.

Bệ hạ? Thủy Nguyệt Linh quan sát hắn, hắn là hoàng đế nước nào?

Một thái giám dẫn mười mấy cung nữ đi vào, thấy toàn thân hắn trắng trợn, mấy cung nữ đỏ mặt cúi đầu, nhưng lại nhìn không được len lén nhìn về phía hắn.

Thủy Nguyệt Linh nhíu mày, nhìn về phía người hoàn không có chút gì mất tự nhiên kia, nam nhân này quả thật rất xuất sắc, gương mặt vô cùng tuyệt mỹ, đáng người cũng không cần bàn cãi, mà còn là hoàng đế, nữ nhân muốn leo lên giường của hắn sợ rằng còn phải đứng xếp hàng!

Nhưng mà hình như những người này không nhìn thấy nàng, đưa tay chọc chọc một cung nữ bên cạnh, nàng ta không hề có một chút phản ứng nào, nhưng mà nàng lại cảm nhận được một cách chân thật.

Suy nghĩ hồi lâu, Thủy Nguyệt Linh rút ra một kết luận, đó là đối với bản thân nàng mà nói, nàng tồn tại, còn đối với người khác mà nói, thì nàng không tồn tại! Hơn nữa nàng lại khôi phục dung mạo, nhưng y phục trên người nàng lại là y phục trước khi nàng ngủ, xem ra nàng là linh hồn rời khỏi thân xác, nhưng mà không phải là linh hồn thường nhẹ nhàng bay bổng, hơn nữa không thể đụng vào người khác sao? Bây giờ nàng nghĩ không ra, cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua.

Đi tới long sán rồi ngồi xuống, nhắm chán nhìn một đám người đang bận rộn, bộ dạng hiện tại của nàng có thể làm gì bây giờ?

Đang suy nghĩ, đột nhiên có một sức hút cực kỳ mạnh mẽ, nếu không phải nàng phản ứng nhanh, chắc chắn sẽ té xuống giường, ổn định thân thể, nhíu mày lần nữa, xảy ra chuyện gì?

Chỉ thấy nam nhân kia bước ra ngoài hai bước, nàng cũng bị kéo theo hai bước, do dự một chút, thử đi về phía trước, sau đó lui về phía sau, đi vài vòng quanh người hắn, nàng phát hiện một vấn đề hết sức nghiêm trọng, nàng rõ ràng chỉ có thể cách hắn trong vòng ba thước!

Thấy nam nhân kia đi ra ngoài, Thủy Nguyệt Linh đuổi theo sát hắn, tránh cho khỏi bị kéo tới nỗi ngã trái ngã phải, nhìn về bóng dáng trước mặt, trong lòng nàng liền buồn bực, chuyện này là sao?

Trên triều đình, các vị đại thần như đang ngồi trên lưng cọp, mà bộ dáng người ngồi trên ghế rồng hết sức nhàn nhã, tự tiểu phi tiểu*(cười như không cười), trầm mặc không nói, lại làm cho những người phía dưới càng thêm bất an!

Rốt cuộc cũng có người lấy dũng khí, mở miệng nói, “Bệ hạ, không biết hi phi nương nương phạm lỗi gì?” Cái vị không nhìn được mà mở miệng hỏi chính là cha ruột của Hi phi Liễu Nghị.

Thủy Nguyệt Linh nhìn lão đầu đó một cái, nàng ngồi xuống cách ghế rồng không xa, đứng suốt thật là mỏi! Híp mắt nhìn nam nhân đang ngồi trên ghế rồng, nàng không ngờ rằng hắn lại là hoàng đế Huyền quốc!

Trong khoảng thời gian ở đây nàng cũng có chút hiểu rõ, thực lực của Diệp quốc hoàn toàn không thể so sánh với Huyền Quốc, nhưng mà không biết vì sao Hiến Viên Mị không có nuốt Diệp quốc, mà là mặc kệ cho nó phát triển lớn mạnh!

Hiên Viên Mị nhìn Liễu Nghị, tự tiểu phi tiểu nói, “Hi phi được cung chiêu mà kiêu, ghen ghét đồ kị, cho nên có ý đồ mưu hại Hoàng hậu.”

Trong lòng Liễu Nghị chợt lạnh, tức giận không ngừng cuộn cuộn, sao hắn lại không biết nữ nhi do chính mình sinh ra chứ? Từ nhỏ Hi nhi đã rất lương thiện, ngay cả con kiến cũng không nhẫn tâm đạp, làm sao có thể vừa vào cung liền đi mưu hại hoàng hậu!

Sớm đã nghe nói lòng dạ Hoàng hậu độc ác, chỉ cần bệ hạ có một chút biểu cảm đối với vị hậu phi nào thì người đó sẽ tự chuốc họa vào thân, hôm nay sợ rằng nửa đời sau của Hi nhi sẽ phải ở lãnh cung rồi! Chỉ mong rằng Hoàng hậu vì vậy mà bỏ qua cho nàng, không cần đuổi cùng giết tận!

Liếc nhìn người ngồi ở ghế rồng, bệ hạ là người khôn khéo, không thể nào không rõ ràng sự thật, nhưng mà con người bệ hạ luôn vô tình, làm sao có thể vì một cô gái mà đắc tội Vệ Thành? Chỉ có thể trách hần chỉ là một Binh Bộ Thị Lang nhỏ nhoi, mà Vệ Thành cũng là Thừa Tướng dưới một người trên vạn người, cho dù Hoàng Hậu có làm mưa làm gió ở hậu cung, bệ hạ cũng chỉ mất nhấm nhấm mờ cho qua!

Nhưng mà hần thương tiếc Hi nhi, lúc đầu không nên để nàng vào hậu cung!

Thấy vẻ mặt hối hận của Liễu Nghị, Thủy Nguyệt Linh giễu cợt một tiếng, hậu cung từ xưa đến giờ là vậy, bây giờ mới hối hận thì có tác dụng gì?

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Không được?

Thủy Nguyệt Linh nhìn giường lớn màu đen mà khóc không ra nước mắt, chỉ còn một chút nữa! Chỉ thiếu một chút nữa thôi nàng đã có thể nằm trên đó! Trùng mắt nhìn Hiên Viên Mị cách đó không xa, tiếc rằng hần không hề có cảm giác!

Nhìn hần đứng dậy đi ra ngoài, Thủy Nguyệt Linh càng thêm buồn bực, “Ta van người! Lão huynh người không ngủ, còn ta thì rất muốn ngủ a!” Cố gắng theo sát hần đi ra ngoài, ai bảo hiện tại nàng không thể rời bỏ hần chứ!

“Bệ hạ?” Nhìn người vừa ra ngoài, Tiêu Mặc nhẹ giọng cung kính hỏi thăm, trong hoàng cung ai cũng biết tổng thái giám Tiêu Mặc là đại hồng nhân bên cạnh bệ hạ, là người duy nhất có thể suy đoán được một vài phần ý nghĩ của bệ hạ!

Hiên Viên Mị không kiên nhẫn phun ra ba chữ, “Ngọc Dao Điện!” Sau đó bước chân không ngừng đi về phía trước.

“Bãi giá Ngọc Dao Điện!” Nghe giọng nói kéo dài, khoé miệng Thủy Nguyệt Linh co quắp một trận, liếc nhìn khoảng cách giữa nàng và Hiên Viên Mị, bắt đầu đi lắt đầu một cái, xem ra nàng chỉ có thể xem một vở Cung Xuân Đồ sống rồi!

Mất Hiên Viên Mị nhìn thẳng đi vào Ngọc Dao điện, ngồi xuống trước bàn gỗ trong điện, rót cho mình một ly trà, khẽ nhấp một cái, mày kiếm nhuộm chặt, có vẻ có chút mất kiên nhẫn, lại có chút không tập trung.

Mà mặt Thủy Nguyệt Linh kinh ngạc nhìn về phía giường lớn trong điện, chỉ thấy một cô gái tuyệt mỹ nửa nằm nửa dựa vào giường, toàn thân trần truồng, dáng người như ma quỷ được bày ra không hề bỏ sót chỗ nào, mà lúc này một tay nàng đang vuốt ve ôm trọn bầu ngực của mình, một tay chà sát chỗ tư mật, đôi mắt phượng hơi khép lại, đôi mắt quyến rũ như tơ, hấp dẫn quyến rũ người khác, trong mắt loé lên tia mừng rỡ khi nhìn thấy Hiên Viên Mị, càng thêm động tình mà vận vẹo vòng eo, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, phun ra từng tiếng rên rỉ nũng nịu mê người.

Thủy Nguyệt Linh chặc chặc lưỡi, nữ nhân này sao phải đói khát như vậy chứ? Xem ra Hiên Viên Mị không hề có chút phản ứng nào, nhử mồi, hần không cảm thấy lòng tự trọng bị đá kích sao?

Thượng Quan Ngọc Dao nhìn thấy hần không có một chút phản ứng, do dự một chút, chống đỡ thân thể sắp nhũn ra của nàng đi tới bên người Hiên Viên Mị, thử đưa tay dò xét về phía thắt lưng của hần, thấy hần không tức giận, mới đánh bạo cởi áo của hần ra, nhưng mà nàng lại không dám chạm vào thân thể của hần, bởi vì đó là điều cấm kỵ!

Lúc đầu nàng không biết thói quen của hần, bị đối đãi một cách thô bạo, nàng nghĩ rằng hần sẽ ghét nàng, nhưng mà sau đó mới biết hần đối xử với tất cả nữ nhân đều giống nhau, sẽ không có sự thương tiếc, nữ nhân chẳng qua là công cụ để giúp hần giải toả dục vọng, trừ việc đó ra thì hần sẽ không chạm vào nàng nhiều hơn, cũng sẽ không để cho bất kỳ nữ nhân nào đụng vào người hần, đã từng có một hậu phi vô ý để lại dấu vết trên người hần trong lúc động tình, liền bị hần không chút lưu tình đưa vào lãnh cung, nhưng mà mặc dù hần vô tình nhưng nàng cũng không tự chủ được mà động tâm.

Huyền y* (quần áo màu đen) mở ra một nửa, thân thể cường tráng lộ ra, Thượng Quan Ngọc Dao chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, trong cơ thể có một trận trống rỗng, thấy hần vẫn không có phản ứng như cũ, không khỏi lúng túng nói, “Bệ hạ... nô tỳ đã chuẩn bị xong...” Phi tần trong hậu cung lúc thị tẩm đã chịu không ít đau khổ, nên phải chuẩn bị tốt phần ở dưới thân, nếu biết trước hần muốn đến, thì phải chuẩn bị sẵn sàng sớm một chút.

Hiên Viên Mị vẫn không có chút biểu cảm nào như cũ, cũng không nói gì, Thượng Quan Ngọc Dao cắn cắn môi, tay thử đưa qua thăm dò dục vọng chưa ngẩng đầu của hần, chân mày của Hiên Viên Mị nhíu chặt hơn, trong lòng tràn đầy chán ghét, nhưng lại ngậm ngậm chịu đựng, không có đẩy nàng ra.

Thủy Nguyệt Linh tràn đầy hứng thú quan sát hai người này, cảm thấy rất thú vị! Miễn cưỡng ngồi xuống ở bên cạnh bàn, đưa tay muốn rót một ly trà cho mình, để xem diễn trò, nhưng mà cố gắng hồi lâu cũng không nhắc nổi bình trà đó, chỉ có thể buồn bực thu tay lại.

Thượng Quan Ngọc Dao khuấy động hồi lâu nhưng một chút phản ứng hần cũng không có, không khỏi có chút gấp gáp đến nỗi đầu đầy mồ hôi, nhìn hần cầu xin, “Bệ hạ...”

Hiên Viên Mị phiền não đẩy nằng ra, tùy ý mà sửa lại quần áo một chút, mang theo tràn đầy tức giận ra khỏi Ngọc Dao Điện.

Thủy Nguyệt Linh cũng đi theo sau lưng hắn, tầm mắt nhìn từ trên xuống dưới trên người hắn, không nghĩ tới, thật không nghĩ tới! Hiên Viên Đế nhìn qua chính là người hoàn mỹ không có khuyết điểm khiến cho tiên phạm phần nộ nhưng mà lại...Không được? ! Quả nhiên trên đời này không có người thập toàn thập mỹ!

Trở về Ngự Thiên Điện, Hiên Viên Mị vẫn đen mặt như cũ, lửa giận trong mắt bùng cháy, đánh một chuông về phía cái bàn bên cạnh, lửa giận ngút trời mà nguyên rủa, “Nữ nhân đáng chết!” Có trời mới biết, sau khi hắn về cung liền không muốn chạm vào nữ nhân khác, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn cứ lúc ẩn lúc hiện trước mắt hắn, làm lòng của hắn lúc nào cũng nóng nảy, ngay cả hắn cũng không thể giải thích được cảm giác đó!

Thủy Nguyệt Linh nhìn về phía bàn gỗ bị đánh vỡ vụn, “Chắc chắc” hai tiếng, có thể dùng tay đánh bể cái bàn như vậy, có thể thấy được hắn tức giận cỡ nào! Bối bối, cái này gọi là giận chó đánh mèo! Bản thân “không được”, lại có thể trách nữ nhân, thật là không có đạo đức! (ta chết cười với hai người này =)), kiểu ông nghĩ gà bà nghĩ vịt =)))

“Ai nha nha... là ai chọc trúng Hoàng đế bệ hạ của chúng ta?” Chỉ nghe âm thanh mà chưa thấy người tới, giọng nói có vẻ trêu chọc, sau đó liền thấy một nam nhân tiến tới, lông mi dày dài, đôi mắt phượng hơi nhỏ mang theo vẻ hài hước, lỗ mũi cao, môi dày mỏng vừa phải giờ lên, vẻ mặt cười tủm tỉm, sợi tóc đen nhánh được trâm ngọc tùy ý cuốn ở sau ót, dáng vẻ cả lợ phất phơ giống như Hoa Hoa công tử*(play boy), mặc dù không xuất sắc quyến rũ như Hiên Viên Mị, nhưng cũng một trong những nam tử đẹp trai nhất nhì!

“Vưu Diệc...” Hiên Viên Mị híp híp mắt, tao nhã ngồi xuống, nhàn nhạt hỏi, “Người tới đây làm gì?”

Vưu Diệc không thèm để ý đến vấn đề của hắn hỏi, đi tới trước mặt hắn thần thần bí bí mà hỏi, “Mị, có phải người đang suy nghĩ đến tiểu mỹ nhân đó hay không?”

Hiên Viên Mị chợt vùng ra một quyền, Vưu Diệc vội vàng lách mình tránh né, vỗ ngực một cái, oán giận nói, “Mị, người quá hung ác rồi! Nếu không phải ta trốn lẹ, gương mặt anh tuấn của ta sẽ bị huỷ trong tay người rồi!”

Không cho hắn có cơ hội tiếp tục nói chuyện, Hiên Viên Mị tiếp tục công kích hắn, Vưu Diệc vừa tránh né, vừa oa oa kêu gào, “Người rõ ràng là thẹn quá hoá giận, yêu người ta còn không dám thừa nhận!”

Động tác của Hiên Viên Mị ngừng lại, yêu sao? Vưu Diệc cũng thờ ra một hơi, may mắn may mắn! Hắn không phải là đối thủ của Mị nha, nếu mà đánh tiếp nữa, chắc chắn hắn sẽ bị sung mặt sung mũi! Nhìn Hiên Viên Mị lâm vào trầm tư, thờ dài, vỗ vỗ vai hắn,

“Ta nói người cũng có chút quá chậm chạp rồi! Nghĩ cho rõ ràng rồi nhanh chóng hành động, nếu không tới lúc bị người khác đoạt đi, cũng đừng trách ta không nhắc nhở người!”

Nói xong liền gật gù đắc ý mà đi ra ngoài, xem ra bây giờ Mị không có thời gian xử lý những chuyện kia, aizzz... Xem ra hắn và Từ Phong phải vất vả rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Trái tim băng giá

Tầm mắt bén nhọn của Thủy Nguyệt Linh dán chặt trên người Vưu Diệc, cho tới khi hắn biến mất mới thu hồi lại tầm mắt, phiền muộn mà sửa sang lại quần áo có chút xốc xếch, không ngờ linh lực của hai người này thâm hậu đến vậy, nhất là Hiên Viên Mị, nàng vốn không thể nhìn ra năng lực thật của hắn, thần sắc trong mắt khê động, xem ra nàng cần phải gia tăng công lực mới được.

Cuối cùng vào lúc mà Thủy Nguyệt Linh cực kỳ chờ mong, Hiên Viên Mị rút cuộc dự định lên giường, nhưng mà nam nhân này lại có thói quen trần truồng mà ngủ, cũng lạ nha! Không phải buổi sáng nàng cũng vừa nhìn thấy hắn khoả thân hay sao? Nhìn người đang khoả thân nằm ở trên giường, Thủy Nguyệt Linh do dự một chút, đi đến giường rồi nằm xuống, dù sao giường này cũng rất rộng, tám chín người nằm cũng không có vấn đề gì, nàng cũng không muốn phải nằm trên mặt đất lạnh như băng mà ngủ một đêm.

Trong lúc ngủ mơ, nàng có cảm giác khó thở ở ngực, mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy nam nhân đang đè lên người mình, Thủy Nguyệt Linh im lặng, dùng sức đẩy một cái, không có chút hiệu quả nào, bối bối, dù sao đẩy cũng đẩy không ra, chỉ có thể để mặc cho hắn đè ép!

Thời gian dần dần trôi qua, Thủy Nguyệt Linh càng thêm phiền não, nàng sẽ phải sống trong bộ dạng như vậy hoài sao? Chẳng lẽ muốn nàng đi theo bên cạnh Hiên Viên Mị cả đời?

Tính tới ngày hôm nay, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Thượng Quan Lăng chắc chắn đã đăng cơ rồi! Đang suy nghĩ, trên người lại xuất hiện một nam nhân trần truồng,

Thủy Nguyệt Linh liếc mắt, nàng vẫn luôn nghi ngờ, hẳn có phải là thật sự không cảm giác được nàng, nếu không vì sao lại đứng lúc như vậy, mỗi lần đi ngủ, nếu không phải đứng lúc để nàng, thì chính là đứng lúc ôm nàng?

Mặc dù biết là vô dụng, nhưng mà nàng không nhịn được đẩy tay hắn một cái, thậm chí nói “Nặng muốn chết!” Rõ ràng mỗi lần ngủ nàng đều nằm cách xa hắn, nhưng mà hắn luôn có cách thừa dịp nàng không để ý mà lấn lên người nàng!

Bất đắc dĩ đành nhắm mắt lại, chuẩn bị tiếp tục ngủ, trên môi đột nhiên truyền tới một cảm xúc mềm mại khiến nàng ngẩn ra, chợt mở mắt ra, nhìn gương mặt đang phóng to, vẻ mặt nàng tối sầm, đưa tay về phía gương mặt tuấn tú tán một cái, nhưng mà hắn vẫn không động đậy như cũ.

Khoé miệng nàng giật giật, chẳng lẽ một đêm này nàng cứ như vậy mà ngủ! Đôi mắt trong suốt như nước trũng người nam nhân đang vô tri vô giác, đây là nụ hôn đầu của nàng đây! Ngay cả Thượng Quan Lăng cũng chưa từng hôn! Tiểu hồ ly thì không tính!

Thượng Quan Lăng... Suy nghĩ đến nam tử lạnh như núi băng đó, ánh mắt nàng có chút ảm đạm, trong lòng dâng lên một hồi cay đắng, bọn họ nhất định là hữu duyên vô phận! Nàng quá ít kỷ, mà hắn cũng không thể nào thỏa hiệp được!

Nhắm mắt lại lần nữa, từ từ ngủ thiếp đi, nốt ruồi son trên trán toả ra một chút ánh sáng yếu ớt, thoáng qua rồi biến mất.

Sắc trời dần sáng, Hiên Viên Mị vẫn lâm triều như bình thường, nhưng trong lòng luôn có cảm giác mất mát chút gì đó, không biết cảm giác kia từ đâu mà đến, lại làm cho trong lòng người ta có chút phiền muộn.

Gương mặt thanh tú lại chợt thoáng qua trong đầu, Hiên Viên Mị xoa xoa trán, yêu sao? Khoé miệng tà mị cong lên, trong mắt lộ ra một sự hưng phấn giống như nhìn thấy được con mồi của mình, nếu là vậy, vậy nàng đừng mơ tưởng thoát khỏi bàn tay của ta!

Người trên giường khẽ động đậy, sau đó hình như sững sốt một chút, đưa tay sờ sờ, không sờ trúng thân thể trơn bóng ấm áp, Thủy Nguyệt Linh hơi nghi ngờ mở mắt ra, thấy đỉnh màn vải xám xịt, liền trở nên thần thờ trong chốc lát.

Nơi này không phải là tẩm điện của Hiên Viên Mị, cũng không phải là Mộ U Các, mà là tiểu viện cũ rách mà nàng ở lúc vừa tới thế giới này, lẳng lặng nằm một lát, tiếp nhận trí nhớ ở nơi này hơn hai tháng qua của “Thủy Nguyệt Linh”, khoé miệng có chút mỉa mai giơ lên, lại mang theo chút khổ sở mà chính nàng cũng không hề biết.

Bởi vì chuyện binh phù mà Thượng Quan Lăng lại tàn bạo cưỡng hiếp nàng lần nữa, sau khi nàng hôn mê lại ném nàng vào tiểu viện cũ rách này giống lúc trước, hơn hai tháng qua hắn chẳng thêm quan tâm, quét mắt một vòng quanh tiểu viện cũ rách, nụ cười trên khoé miệng mở rộng, thần sắc trong mắt ảm đạm tối tăm, thật đúng là có chút.... Trong lòng nguội lạnh!

Đề xuông nỗi chua chát khổ sở trong lòng, lúc này nàng mới nhớ tới một sự việc quan trọng! Nàng cứ tưởng rằng “Thủy Nguyệt Linh” đã bị bệnh chết, nhưng mà bây giờ nghĩ kỹ lại, linh hồn của “Thủy Nguyệt Linh” lại vẫn ở đây! Vậy tại sao linh hồn của nàng lại có thể tới bên trong thân thể của “Thủy Nguyệt Linh”? Chẳng lẽ “Thủy Nguyệt Linh” không có cách nào đối mặt với thực tế, cho nên mới lựa chọn cách trốn tránh không muốn tỉnh lại? Nhưng mà tại sao linh hồn của nàng đột nhiên rời khỏi thân thể, còn bị trói ở bên cạnh Hiên Viên Mị?

Không nghĩ ra, cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua một bên, một lần nữa trở về tiểu viện này, nàng có chút nhớ nhung sự phụ và tiểu hồ ly, cũng không biết tiểu hồ ly chạy đi đâu rồi? Còn tưởng rằng nó sẽ tự động quay về đây!

Sờ sờ bụng xẹp lép, đi về phía vòng bếp nhỏ, trong lòng thờ dài, “Thủy Nguyệt Linh” cho dù muốn đi tìm cái chết cũng không nên chọn biện pháp tuyệt thực ngu ngốc này chứ!

Ngoài viện, Thượng Quan Lăng lẳng lặng đứng đó, tầm mắt nhìn chăm chăm vào tiểu viện rách nát có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, ánh mắt dường như có thể đục khoét một cái lỗ thật to trên tường, hai quả đấm nắm thật chặt vừa buông ra, lại nắm chặt thêm lần nữa, liên tục như vậy, nhưng mà chính hắn cũng dường như không biết mình đang làm gì.

Một góc cách đó không xa, Lăng Mạn Điệp nhìn dáng vẻ bồn chồn của hắn, trong mắt có lo lắng cũng có căm hận, đưa tay sờ sờ cái bụng bằng phẳng của mình, ở bên trong là hài tử của họ, nhưng hắn đã quên quan tâm tới nàng, cũng quên quan tâm tới con của bọn họ, ngược lại mỗi ngày lại chạy đến bên ngoài tiểu viện cũ rách này, vừa đứng chính là đứng tới một, hai canh giờ.

Cặp mắt gắt gao nhìn chăm chăm tiểu viện, vẻ thù hận và không cam lòng trong mắt từ từ trở nên kiên quyết, nàng nhất định sẽ không để cho nữ nhân kia cướp đi biểu ca!

Cảm giác được sau lưng có người đến gần, Thủy Nguyệt Linh không quay đầu lại, nhàn nhạt mở miệng, “Âu Dương Mặc, mỗi ngày ngươi đều chạy tới nơi này, không sợ Thượng Quan Lăng bên ngoài nghi ngờ ta với ngươi là đồng bọn hay sao?”

Âu Dương Mặc thở ra một hơi, cuối cùng nàng cũng tỉnh lại rồi! “Mỹ nhân, ta còn tưởng rằng ngươi định để cho chính mình đói đến chết ở đây?”

Thủy Nguyệt Linh bưng hai cái đĩa xoay người, nhàn nhạt liếc hắn một cái, đem chút thức ăn được để trên đĩa đặt trên bàn gỗ nhỏ, tao nhã ngồi xuống, bắt đầu công việc lấp đầy bụng.

Âu Dương Mặc nhìn một chút thức ăn kia, cũng không tệ lắm, đưa tay cầm một chút thức ăn nếm nếm, cặp mắt sáng lên, bản thân tự động cảm một không đùa, không chút khách khí mà gấp thức ăn.

Nhìn thức ăn trong đĩa đang không ngừng giảm bớt, Thủy Nguyệt Linh hít một hơi thật sâu, lạnh giọng nói, “Âu Dương công tử, mấy ngày nay ta không có ăn cơm!”

Âu Dương Mặc chợt dừng động tác, xấu hổ cười cười, vẻ mặt lầy lòng, “Mỹ nhân, không ngờ người nấu ăn ngon như vậy! Hay là... Người làm thêm một đĩa?”

Thủy Nguyệt Linh liếc mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt ý bảo nhìn cái phòng bếp này một chút, mở miệng nói, “Không có nguyên liệu!”

Àch... Âu Dương Mặc liếc nhìn phòng bếp trống rỗng, không khỏi cau mày, tại sao Lăng lại làm vậy? Nhìn vẻ mặt không chút cảm xúc của Thủy Nguyệt Linh, nhẹ giọng hỏi, “Người hận hắn sao?”

“Hận?” Khoé miệng châm chọc giờ lên, “Ta còn chưa ăn no, làm sao có sức để mà hận?” Hận một người so với yêu một người hao tổn sức lực hơn nhiều!

Àch... Âu Dương Mặc không biết nên nói gì, cũng sợ đụng tới nỗi đau của nàng, đứng lên, vỗ vỗ lồng ngực, “Yên tâm đi! Có ta ở đây nhất định sẽ không để cho mỹ nhân chết đói!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hãm hại

“Chủ tử!” Nhìn vẻ mặt lười biếng của người trước mặt, ánh mắt lạnh lùng của Độc Cô Hàn thoáng qua vẻ vui sướng, mà một vẻ đau lòng lại được hắn che giấu rất khéo, không để cho nàng phát hiện.

Thủy Nguyệt Linh nở một nụ cười nhẹ, “Hàn, để cho người lo lắng rồi!”

“Chủ tử không sao là tốt rồi!” Nhìn người đang trầm mặc, Độc Cô Hàn mấy lần há mồm muốn nói, cuối cùng lại không nói gì.

Lẳng lặng ngồi thật lâu, Thủy Nguyệt Linh mới mở miệng lần nữa, “Hàn, đã chuẩn bị xong chưa?”

“Dạ!”

Thủy Nguyệt Linh gật đầu một cái, không nói gì, mấy ngày nữa, Thượng Quan Lăng sẽ lên ngôi, cũng là lúc nàng nên rời đi.

“Mỹ nhân, nhanh lên một chút nhanh lên một chút!”

Thủy Nguyệt Linh xoa xoa trán, cặp mắt hít lại nhìn người vừa đi tới, cắn răng nghiêng lợi mà nói, “Âu Dương Mặc, có thể phiền toái người không đến đây một ngày được không?”

Âu Dương Mặc ha ha cười khúc khích, sờ sờ bụng, vẻ mặt lầy lòng nhìn nàng, khoé miệng Thủy Nguyệt Linh giật giật, người này thật sự là công tử phong lưu lúc đầu sao?

Liếc mắt, đi tới nhà bếp, ai bảo bây giờ người ta là cơm cha áo mẹ của nàng đây! Mặc dù có chút dư thừa!

Âu Dương Mặc ăn uống no nê, ưu nhã phẩy phẩy cây quạt, trở về bộ dáng công tử văn nhã, hoàn toàn không nhìn thấy được bộ dáng chân chó lúc này, “Mỹ nhân, ngày mai ta trở lại!”

Nhìn bóng lưng vừa rời đi, Thủy Nguyệt Linh không nói gì, những ngày qua, vừa đến giờ cơm trưa mỗi ngày thì hắn sẽ tự xuất hiện gặp nàng!

Khí trời bên ngoài cũng không tệ lắm, Thủy Nguyệt Linh dời xích đu ra ngoài sân, nhàn nhã nằm ở phía trên, nhắm mắt lại phơi nắng.

Nghe tiếng bước chân truyền tới ngoài viện, Thủy Nguyệt Linh sững sốt một chút, sau đó mở mắt ra liền thấy Lăng Mạn Điệp mang theo người hầu bước vào.

“Vương phi...” Lăng Mạn Điệp chào nàng một cái theo quy cũ, Thủy Nguyệt Linh không để lại dấu vết nhú nhú mày, đứng lên, cúi thấp đầu, rúc bả vai, có chút khiếp sợ hỏi, “Người... Người có chuyện gì không?” Không ai nhìn thấy trong mắt nàng thoáng qua một tia sáng, nàng không tin là Lăng Mạn Điệp đặc biệt tới thăm nàng!

Nghe tiếng bước chân lần nữa truyền tới từ ngoài viện, Thủy Nguyệt Linh nhú mày, tại sao lại có nhiều người tới tiểu viện cũ rách này vậy?

Sau đó chỉ nghe Lăng Mạn Điệp nhẹ giọng nói, “Vương phi, thật xin lỗi!” Muốn trách chi có thể trách người đã để cho biểu ca động tâm! Sau đó liền ngã xuống dưới đất, ánh mắt Thủy Nguyệt Linh rét lạnh, nha đầu kia vội vàng chạy tới đỡ Lăng Mạn Điệp dậy, tức giận quát, “Sao người lại ác độc như vậy? Tiểu thư nhà ta có ý tốt đến thăm người, người biết rõ tiểu thư đang mang thai, lại còn dám đẩy nàng!”

Trong nháy mắt, Thủy Nguyệt Linh liền hiểu được, đôi chủ tớ này đặc biệt chạy tới để hãm hại nàng!

Thượng Quan Lăng nghe âm thanh của tiểu nha đầu kia, bước chân vội vàng tăng nhanh, vừa vào cửa liền thấy ánh mắt mang theo sát ý nhìn Lăng Mạn Điệp, trong lòng dâng trào tức giận, phát tay tát nàng một cái.

Thủy Nguyệt Linh vuốt một bên má đang nóng lên, trong mắt là một vẻ lạnh như băng, nhưng cũng không có nhìn Thượng Quan Lăng một cái.

“A! Vương gia, tiểu thư chảy máu!” Lúc này lại nghe thấy tiếng nha đầu kia hét hoảng kinh hô.

Thượng Quan Lăng nghe vậy liền nhìn lại, chỉ thấy Lăng Mạn Điệp mềm nhũn tựa vào người nha hoàn, dưới chân từ từ chảy máu tươi, cắn chặt môi, sắc mặt tái nhợt nhìn đáng về đau khổ của nàng, Thượng Quan Lăng vội vàng ôm lấy nàng, ánh mắt lạnh như băng bắn về phía Thủy Nguyệt Linh, mang theo sát ý nói, “Nếu mà Điệp Nhi có chuyện gì, ta nhất định sẽ khiến người đền mạng!”

Nhìn vết máu nhanh chóng nhuộm đỏ giữa hai chân Lăng Mạn Điệp, trong lòng Thượng Quan Lăng cực kỳ đau đớn, đó là đứa con của hắn, đứa con đầu tiên của hắn! Hắn thực hối hận, hắn lại có thể yêu một nữ nhân ác độc như vậy, ngay từ lúc nàng phải bội, hắn nên giết nàng, chỉ vì hắn mềm lòng với nàng, lại hại tới Điệp Nhi và hài tử của bọn họ!

Thủy Nguyệt Linh lấy tay nhẹ nhàng vuốt vuốt gương mặt của mình, nhìn người vừa rồi đi, nhếch miệng lên, mỉa mai nhưng cũng bị thương, Lăng Mạn Điệp, hãm hại ta phải trả cái giá lớn!

“Người nói cái gì?” Thượng Quan Lăng nắm chặt hai quả đấm, nghe được lời của đại phu thì không nhịn được mà gầm nhẹ một tiếng.

Đại phu lắc đầu thở dài thêm lần nữa nói, “Đứa bé không giữ được! Sợ rằng Điệp Sườn Phi sau này cũng không thể sinh con!”

Lăng Mạn Điệp yếu ớt tỉnh lại, nghe được lời đại phu nói, không cách nào chấp nhận được liền lắc đầu liên tục, lẩm bẩm nói, “Sẽ không...Sẽ không...” Nước mắt theo gương mặt trượt xuống, tại sao lại có thể như vậy? Nàng chỉ muốn để cho Thủy Nguyệt Linh chết tâm, nhưng mà cũng không tính làm mất đứa con của mình! Nàng rõ ràng rất cẩn thận ngã xuống, không thể nào lại có thể tổn thương đứa bé được! Hơn nữa...Hơn nữa về sau nàng lại không thể làm mẹ được nữa! Tại sao lại có thể như vậy?

“Điệp nhi...” Thượng Quan Lăng đau lòng kéo nàng vào ngực, dịu dàng an ủi, “Không có chuyện gì, biểu ca sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi cho người, về sau chúng ta sẽ có đứa bé!”

“Biểu ca...” Lăng Mạn Điệp khóc nức nở trong ngực của Thượng Quan Lăng, nàng chưa từng nghĩ tới sự việc sẽ ra nông nổi này, đó là đứa bé của nàng với biểu ca! Tiếng khóc dần dần ngừng lại, bị thương từ từ biến thành oán hận, đều là tại Thủy Nguyệt Linh! Tất cả là do nàng ta! Nếu như không phải nàng ta, nàng sẽ không mất đi đứa con của mình cùng với biểu ca, sẽ không mất đi tư cách làm mẹ!

Khẽ vuốt bụng, trong lòng thăm thẳm, nàng nhất định sẽ thay đứa con đã chết đi của nàng mà báo thù! Cầm lấy tay của Thượng Quan Lăng, nức nở nói, “Biểu ca...Biểu ca, người nhất định phải lấy lại công đạo cho con của chúng ta...”

Thượng Quan Lăng nắm chặt hai quả đấm, trong mắt một mảng đau xót kịch liệt, Thủy Nguyệt Linh, đó là đứa con của ta, người lại có thể ra tay giết nó! Vỗ vỗ làm yên lòng người trong ngực, âm thanh khàn khàn nói, “Người yên tâm, ta sẽ không để cho con của chúng ta phải chết một cách vô ích!”

Âu Dương Mặc nghe được tin tức, lập tức chạy tới tiểu viện cũ rách, thấy Thủy Nguyệt Linh đang nhả phôi nặng, nhưng mà trên khuôn mặt tròn bóng kia lại có dấu năm ngón tay hồng hồng rất nổi bật, “Mỹ nhân, người không sao chứ?”

Thủy Nguyệt Linh nhìn đáng về dè dặt của hắn, khẽ cười một tiếng, “Ta có thể có chuyện gì sao?”

“Người...” Âu Dương Mặc tinh tế quan sát gương mặt của nàng hồi lâu cũng không nhìn ra cảm xúc hiện tại của nàng, đi vào trong nhà mang một cái ghế nhỏ đi ra rồi ngồi xuống bên cạnh nàng, lẳng lặng phụng bồi nàng, cũng không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Tình đã hết.

Thượng Quan Văn băng hà, nước không thể một ngày không có vua, Thượng Quan Lăng bận rộn chuẩn bị công việc, lại còn phải chăm sóc Lăng Mạn Điệp, nên tạm thời không có thời gian xử lý Thủy Nguyệt Linh. Bởi vì sự kiện lần này nên người trong vương phủ lại càng không thêm để Thủy Nguyệt

Linh vào mắt, quần gia hay nịnh hót kia cũng không cho người đưa tới vật phẩm ít ỏi mỗi tháng, nhưng Thủy Nguyệt Linh lại có một bộ dạng không sao cả.

Ngược lại, đáng về đó lại làm cho Âu Dương Mặc lo lắng, cả ngày đều chạy tới tiểu viện cũ rách, dường như hấn sợ nàng sẽ nghĩ quẩn!

Nhìn người vừa xuất hiện, Thủy Nguyệt Linh tò mò hỏi, “Âu Dương Mặc, không phải ngươi cũng rất bận rộn sao?” Làm thân tín của Thượng Quan Lăng, sao lại rảnh rỗi như vậy? Thật ra thì trong lòng nàng cũng cảm động đối với Âu Dương Mặc, hấn chưa bao giờ hỏi việc đó có phải do nàng làm hay không, nhưng mà hấn cũng chỉ lặng lẽ phụng bồi nàng, cái gọi là bằng hữu chính là như vậy!

Âu Dương Mặc nhìn nàng, đột nhiên nói, “Mỹ nhân, nếu không ngươi khóc một trận đi!” Vô vô bả vai của mình, “Bả vai của ta cho ngươi mượn xài!”

Thủy Nguyệt Linh liếc hấn một cái, phun ra hai chữ, “Bệnh à!”

Âu Dương Mặc đi vòng quanh người nàng hai vòng, nghi ngờ hỏi, “Ngươi thật sự không thương tâm?”

Khoé miệng Thủy Nguyệt Linh nhẹ cong lên, liếc xéo hấn, khiêu khích hỏi, “Ngươi cảm thấy như thế nào?” Âu Dương Mặc sùng sốt, mà là bởi vì vẻ mặt của nàng...Tà mị!

Liếc mắt nhìn người đang còn ngờ ngác, Thủy Nguyệt Linh lách đầu đi về phía phòng bếp, Âu Dương Mặc này không phải phong lưu công tử à? Hết ăn rồi lại uống nàng cũng không nói, lại còn thường xuyên ngăn người! Ban đầu sao nàng lại có thể nhìn lầm chứ!

Tân vương lên ngôi, cả nước cùng vui chúc mừng, ngay cả Hiến Viên Đế của Huyền Quốc cũng đến chúc mừng, các nước nhỏ đều phụ thuộc vào hai cường quốc này, Hiến Viên Đế đến đương nhiên vua của các quốc gia khác đều phải đến đồng đủ!

Trên dưới cả nước đều là một mảng vui mừng, cực kỳ náo nhiệt, vị hoàng đế Thượng Quan Văn mới chết giống như bị lãng quên, hoàng thất Diệp quốc cũng thật là không có tình người, nói thế nào đi nữa thì người vừa chết cũng là một vị hoàng đế, lại có thể quăng người ta ra sau ốt!

Mà lúc này, Thủy Nguyệt Linh lại đang chuẩn bị rời khỏi vương phủ, liếc nhìn tiểu viện lung lay sắp sập, nở một nụ cười xinh đẹp, nhưng mà vừa xoay người đi, lại bị hôn mê, lập tức mất đi ý thức, Thủy Nguyệt Linh hung hăng mắng “Thủy Nguyệt Linh” một trận, nàng thật vất vả bồi dưỡng thân thể này, bị nàng ta chà đạp ba tháng lại có thể trở nên như vậy!

Hoàng cung Diệp quốc, trong cung điện ngập tràn màu đỏ đang ca múa mừng cảnh thái bình, Thượng Quan Lăng một thân long bào đồ thẫm, càng thêm tuấn tú, hàn khí trên người dường như cũng giảm bớt, bên cạnh hấn chính là tân Hoàng Hậu Lăng Mạn Diệp, sắc mặt của nàng lúc này dường như có chút tái nhợt, nhìn qua thấy nàng rất tiêu tụy, nhưng trong mắt nàng lại có vẻ mừng rỡ cùng tình yêu nồng đậm dành cho Thượng Quan Lăng.

Hiên Viên Mị ngồi ở dưới, vẫn một bộ dạng lười biếng như cũ, môi mỏng khẽ giương lên, có chút tà mị cùng liêu lỉnh, khí thế dường như còn hơn Thượng Quan Lăng một bậc.

Ca múa tạm ngừng, Thượng Quan Lăng nâng chén, “Các vị đường xa mà đến, vô cùng có thành ý, trước tiên trăm kính các vị một chén, để bày tỏ lòng biết ơn!” Nhìn về phía Hiến Viên Mị, tiếp tục nói, “Ta hi vọng Diệp quốc cùng Huyền quốc tiếp tục giúp đỡ lẫn nhau, duy trì hảo hữu!”

Hiên Viên Mị nhẹ nhàng đứng đưa ly rượu trong tay, nở một nụ cười đầy ẩn ý, chưa nói được, cũng chưa nói không được! Ánh mắt Thượng Quan Lăng loé loé, ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Trong ngự thư phòng, hoàn toàn yên tĩnh, im lặng một hồi lâu, Thượng Quan Lăng cũng không vòng vo, trực tiếp mở miệng nói, “Không biết Hiến Viên Đế có điều kiện gì?” Hấn vừa mới lên ngôi, hơn nữa hấn cũng tự hiểu được, trước mắt thực lực của Diệp quốc chưa đủ mạnh để tuyên chiến cùng với Huyền quốc, huống chi một khi khai chiến, dân chúng là người chịu khổ, hấn thân là hoàng đế Diệp Quốc, đương nhiên phải suy nghĩ cho con dân của mình!

Hiên Viên Mị lười biếng dựa vào ghế ngồi, ngón tay gõ nhẹ đầu gối một cái, chậm rãi nói, “Ta chỉ muốn có một người!”

“Người nào?” Có ai có thể để cho hấn buông tha một quốc gia? Không đúng! Tính cả những nước nhỏ phục tùng Diệp Quốc, phải nói là nửa thiên hạ mới đúng!

Đôi mắt hẹp dài của Hiến Viên Mị nhú lại, môi mỏng phun ra ba chữ, “Thủy Nguyệt Linh!”

Bàn tay của Thượng Quan Lăng đang đặt trên ghế rồng chợt căng thẳng, Thủy Nguyệt Linh? Nghĩ đến nữ nhân khiến hấn vừa yêu vừa hận, trông mắt thâm thúy màu đen có vẻ dao động, trầm mặc hồi lâu, bàn tay từ từ buông ra, “Được!”

Nàng phản bội hấn, giết chết con của hấn, làm hại Diệp Nhi mất khả năng làm mẹ, xem như là để cho nàng chuộc tội! Dùng nàng đổi sự bình an cho cả Diệp quốc! Nhưng mà từ khi nào mà nàng lại đáng tới Hiến Viên Đế, xem ra hấn quá coi thường nàng, Hiến Viên đế lại có thể vì nàng mà chấp nhận bỏ nửa thiên hạ! Đề nén tức giận trong lòng, căn dặn thuộc hạ, “Hung Nguyên, đưa Vương Phi đến đây!”

Nhìn người vừa được ôm vào, cặp mắt Hiến Viên Mị nhú lại, trong mắt xẹt qua một vẻ nguy hiểm, chợt loé rồi biến mất!

Thượng Quan Lăng nhìn thấy liền nhú mày một cái, nhìn Hiến Viên Mị, mới lạnh giọng hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Hồi bệ hạ! Nô tài cũng không biết chuyện gì xảy ra? Lúc nô tài đến nơi đã thấy Vương Phi ngắt xiêu ngã xuống đất!” Mà hấn lại không dám làm chậm trễ

việc bệ hạ phân phó, cho nên không thể làm gì khác hơn là ôm nàng đến đây!

“Truyền thái y!”

Thủy Nguyệt Linh yếu ớt tỉnh lại, cổ tay đang bị thái y nắm, quét mắt một cái, nàng lại có thể đang ở ngự thư phòng, liếc nhìn hai hoàng đế, mí mắt buông xuống, che giấu ý nghĩ sâu xa ở trong mắt.

“Khởi bẩm bệ hạ! Vương phi có thai!”

Mang thai? Thủy Nguyệt Linh cả kinh, sờ sờ bụng, vẻ mặt cực kỳ khó coi! Hiền Viên Mị hơi híp mắt, không nhìn ra thái độ của hắn.

Thượng Quan Lăng nghe vậy, trong lòng vui mừng, ngược lại nghĩ đến việc nàng phản bội sau lưng hắn, nghĩ đến đứa con của hắn và Lăng Mạn Diệp, nghĩ đến chuyện hắn vừa đồng ý với Hiền Viên Mị, vui sướng trong lòng liền mất hết, nhìn về phía Hiền Viên Mị, khách sáo mà nói, “Có thể phiền Hiền Viên Đế ra ngoài trước một chút không?”

Hiền Viên Mị nhìn Thủy Nguyệt Linh thật sâu một cái, xoay người đi ra ngoài, để cho nàng chết tâm cũng tốt! Thái y cũng tự giác lui ra ngoài!

Thượng Quan Lăng đi tới ghé rồng ngồi xuống, nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh đang nằm trên giường êm, lạnh lùng nói, “Bỏ đi!”

Mặc dù đó không phải là con của nàng, hơn nữa nàng cũng không hoan nghênh đứa bé này, nhưng mà hắn không chút lưu tình như vậy khiến tim nàng trở nên băng giá, “Tại sao?” Giọng nói không nghe ra vui buồn, bởi vì đang cúi đầu cho nên lúc này hắn không thể nhìn thấy vẻ mặt của nàng!

“Bởi vì ngươi không xứng đáng để sinh con cho ta!” Hắn vốn cũng không muốn có chút quan hệ nào với người của Thủy gia, hắn sẽ nhanh chóng diệt trừ tận gốc nhà họ Thủy, trong mắt loé lên chút hận ý, nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh tiếp tục nói, “Hơn nữa, ngươi sẽ nhanh chóng là người của Hiền Viên đế, trong bụng ngươi không thể có con của ta!”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh tràn đầy chua xót, đột nhiên nàng cảm thấy dường như chưa bao giờ nàng biết nam nhân này!

“Cốc cốc” Tiếng gõ cửa vang lên, Thượng Quan Lăng không vui nhú chặt chân mày.

“Biểu ca...” Nghe được âm thanh của Lăng Mạn Diệp, vẻ mặt Thượng Quan Lăng trở lại bình thường, “Vào đi!”

Lăng Mạn Diệp nhìn Thủy Nguyệt Linh trên giường êm, ánh mắt loé loé, đi về phía Thượng Quan Lăng, Thượng Quan Lăng kéo nàng vào trong ngực, trách cứ nói, “Thân thể của ngươi còn chưa khoẻ, sao không nghỉ ngơi cho tốt?”

Lăng Mạn Diệp yếu ớt nói, “Không có Biểu ca ở đây nên ta sợ, ta mơ thấy con của chúng ta, nó...” Thật ra thì nàng chính là nghe nói biểu ca gọi Thủy Nguyệt Linh tiên cung, không yên lòng cho nên tới nhìn một chút.

Thượng Quan Lăng ôm sát thân thể của nàng, an ủi, “Không sao đâu!” Ánh mắt nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh lại càng lạnh như băng.

Thủy Nguyệt Linh nhìn nam nhân đang ngồi trên long ý, sắc mặt nàng có chút tái nhợt nhưng giọng nói lại cực kỳ bình tĩnh: “Ngươi muốn tặng ta cho người khác?” Thượng Quan Lăng không để ý tới nàng, tiếp tục ôn nhu dỗ dành cô gái trong lòng.

Lòng nàng dần dần trở nên lạnh giá, nàng cúi đầu nở một nụ cười lạnh, Thượng Quan Lăng, từ nay trở về sau ngươi đừng bao giờ mơ tưởng ta bỏ ra cho ngươi dù chỉ là một chút tình cảm!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bỏ trốn không thành!

Nhìn bộ dáng tình ý liên tục của hai người, Thủy Nguyệt Linh mỉa mai cười một tiếng, lấy ra một viên thuốc từ trong ngực, không chút do dự nuốt vào, đây là kiệt tác lúc nàng nhâm chán.

Không cần sử dụng biện pháp gì nhưng có thể phá thai mà không tổn thương nguyên khí, mà thuốc lại giảm tổn thương đến mức thấp nhất, lúc ấy cũng không biết nàng nghĩ gì, lại có thể chế tạo ra loại thuốc như vậy, chỉ có điều do lúc nàng nhâm chán cũng chế tạo không ít loại thuốc kỳ lạ cổ quái, cho nên cũng không có gì là lạ lùng, nhưng mà không ngờ rằng chính nàng sẽ phải dùng nó!

Cảm giác được máu tươi giữa hai chân liên tục chảy ra, mùi máu tươi dần dần tràn ngập cả ngự thư phòng, nhưng không có cảm giác đau đớn, Thủy Nguyệt Linh không khỏi bội phục khả năng đoán trước của mình!

Thượng Quan Lăng kinh sợ, nhìn vết máu từ từ hiện ra trên làn váy màu xanh của nàng, cánh tay chợt căng thẳng.

“Biểu ca, đau...” Lăng Mạn Diệp kêu đau kéo thần trí của hắn trở về, đảo mắt không nhìn tới Thủy Nguyệt Linh, trong lòng tự nói với mình, đó là trùng phạt mà nàng phải nhận lấy.

Thủy Nguyệt Linh không hề nguy trang nữa, đứng lên, cười cực kỳ mỉa mai, nốt ruồi son trên trán tựa hồ cũng tản ra một chút ánh sáng, đột nhiên nàng trở nên khỏe mạnh đứng dậy, cả người xinh đẹp quyến rũ, làm cho người ta không dám nhìn gần.

Lăng Mạn Diệp nhìn vết máu giữa hai chân nàng, trong lòng nổi lên một trận sung sướng, nhưng mà nàng ta đột nhiên thay đổi, lại làm cho nàng cảm thấy bất an, đây mới thật sự là Vương phi nhất gan nhu nhược đó sao?

“Thượng Quan Lăng, ngươi không xứng làm cha của đứa bé, cho nên hai đứa con của ngươi đều chết hết!” Ánh mắt nhìn về phía Lăng Mạn Diệp, tràn đầy ẩn ý mà nói, “Nói không chừng sau này còn có thể chết nhiều hơn!”

Nói xong liền về phía cánh cửa, hai tay mảnh khảnh vừa chạm tới cửa, dừng một cái, đưa lưng về phía hai người, nhếch miệng lên, nói, “Ta quên nói cho ngươi biết, đứa bé này là của ngươi, không phải của ta, thật ra thì ta cũng rất ghét nó!” Mở cửa, đi thẳng ra ngoài, không thèm quay đầu lại.

“Biểu ca...” Lăng Mạn Diệp thử gọi Thượng Quan Lăng để dò xét, trong lòng có chút oán hận, tại sao đến bây giờ ngươi vẫn còn để ý đến nàng ta? Nàng ta là kẻ thù của ngươi, cũng đã hại chết con của chúng ta, không phải sao?

“Diệp nhi, ngươi về trước đi!” Giọng nói khàn khàn, dường như nói ra những lời này đã tiêu hao hết sức lực của hắn, nhắm mắt lại không nói nữa.

Lăng Mạn Diệp nhìn hắn, trong mắt xẹt qua một vẻ đau thương mất mát, lẳng lặng rời khỏi.

Toàn thân Thượng Quan Lăng cứng ngắc mà ngồi hồi lâu, mở hai mắt ra, lại khôi phục vẻ mặt lạnh như băng, đôi mắt thâm thúy không nhìn ra được tâm trạng, đứng dậy đi ra khỏi ngự thư phòng, mà trên tay vịn của ghế rồng, lại có những lỗ thủng nhỏ hình ngón tay.

Hiên Viên Mị nhìn Thủy Nguyệt Linh khắp người đều là máu, trong lòng sợ hãi, một tay kéo nàng vào trong ngực, “Thủy nhi...” Hắn cũng nghĩ rằng Thượng Quan Lăng sẽ cho người phá thai của nàng, nhưng hắn biết, nếu nàng không muốn, Thượng Quan Lăng sẽ không thể tổn thương được nàng, hắn chỉ muốn để cho nàng chết tâm mà thôi, không ngờ rằng nàng lại trở nên như vậy.

Thủy Nguyệt Linh nhẹ nhàng đẩy hắn ra, tiếp tục đi về phía trước, Hiên Viên Mị nhắc chân lên, cuối cùng cũng không có đuổi theo, có lẽ bây giờ nàng cũng không muốn gặp hắn!

Nhìn bóng dáng đầm máu, lần đầu tiên hắn có hoài nghi đối với bản thân mình, hắn... Có phải đã làm sai rồi hay không?

Trở lại tiểu viện, nhìn thấy trong viện có một bóng dáng màu trắng, Thủy Nguyệt Linh nhẹ nhàng cười một tiếng, “Sur phụ...”

Nam tử giống như tiên nhìn nàng, không nói gì, chẳng qua là lẳng lặng đi tới bên cạnh nàng, ôm nàng vào lòng.

Thủy Nguyệt Linh an tâm mà vùi vào ngực hắn, nhìn suối Địa Tâm hỏi, “Sur phụ, đi tới nơi này làm gì?”

Tà mị cười một tiếng, lại từ tiên biến thành yêu, trêu chọc nói, “Đã lâu không gặp, Thủy nhi trở nên ngu ngốc rồi!” Mặc dù đang cười, nhưng trong mắt tràn đầy đau lòng cùng tự trách, dịu dàng nói, “Bây giờ, nước trong suối rất có lợi đối với thân thể của ngươi!”

Lẳng lặng dựa vào ngực hắn, Thủy Nguyệt Linh từ từ nhắm mắt lại ngủ, lần này nhìn thấy sur phụ, dù sao nàng vẫn có cảm giác không giống như lúc trước, có chút cảm giác quen thuộc lạ lùng, không biết từ đâu mà tới, lại làm cho nàng càng thêm an tâm.

Khẽ vuốt gương mặt của nàng, gương mặt tuấn tú trầm xuống, nhẹ giọng nói, “Rõ ràng ngươi có thể từ chối, không phải sao?” Nàng cứ dứt khoát như vậy, nếu biết là hắn... Có phải nàng sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho hắn hay không?

Cánh tay từ từ ôm chặt nàng, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng một cái, vứt bỏ một chút do dự trong lòng, ánh mắt từ từ trở nên kiên quyết.

Tỉnh lại lần nữa, là ở trên giường gỗ trong tiểu viện, nằm một lát, mới từ từ ngồi dậy, chân trượt ra, lộ ra thân thể trần truồng, Thủy Nguyệt Linh cả kinh, sau đó thở phào nhẹ nhõm, chắc là sur phụ!

Đứng dậy mặc quần áo từ từ, tìm tìm chung quanh, lại không tìm thấy người, suy nghĩ một chút, sur phụ chắc là có việc cần phải đi! Sờ sờ bụng, suối Địa Tâm quả nhiên là chỗ tốt, hiện tại nàng không hề có cảm giác khó chịu gì nữa!

“Chủ tử!”

Thủy Nguyệt Linh xoay người về phía nam tử sau lưng, “Hắn, sao ngươi lại tới đây?”

“Chủ tử vẫn chưa tới, thuộc hạ lo lắng, cho nên tới xem một chút!” Độc Cô Hàn nhìn thấy nàng không sao liền thở phào nhẹ nhõm, hắn còn tưởng rằng nàng sẽ xảy ra chuyện gì!

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh liền thấy ấm áp, khẽ cười nói, “Ta không sao!” Nàng vốn tình rời khỏi Vương phủ đến Diêm La Điện, nhưng không nghĩ tới lại gặp một khúc nhạc đệm như vậy, suy nghĩ một chút, tốt nhất là nên nhanh chóng rời khỏi! Nàng ở bên cạnh Hiên Viên Mị ba tháng, rất rõ ràng

rằng người nam nhân đó khó đối phó hơn so với Thượng Quan Lăng!

“Đi thôi!”

“Thủy Nhi ngươi muốn đi đâu vậy?” Giọng nói mang theo vẻ lười biếng, lại trầm thấp dễ nghe, làm cho Thủy Nguyệt Linh cứng đờ, xoay người nhìn về phía nam nhân tà tử, nét mặt ngưng trọng, xem ra nàng không đi được!

Hiên Viên Mị một thân huyền y, lười biếng dựa vào cửa viện, cặp mắt hẹp dài híp lại, nhìn hai người trong viện, cười như không cười.

Thủy Nguyệt Linh do dự một chút, nói, “Hàn, ngươi đi trước đi!”

“Chủ tử?” Sao hắn có thể bỏ nàng ở lại chỗ này một mình, tầm mắt bén nhọn bắn về phía Hiên Viên Mị, trên người tản ra sát khí.

Sắc mặt Thủy Nguyệt Linh lạnh lẽo, “Độc Cô Hàn, đây là mệnh lệnh!”

“Chủ tử, ta...” Nhìn dáng vẻ xinh đẹp lạnh lùng của Thủy Nguyệt Linh, Độc Cô Hàn do dự mà nhìn Hiên Viên Mị một cái, xoay người bỏ đi.

Hiên Viên Mị cười khế đến gần Thủy Nguyệt Linh, giống như nhìn thấy con mồi, ưu nhả lại lộ ra nguy hiểm không thể lơ là, cánh tay duỗi ra một cái, liền kéo nàng vào trong ngực, bàn tay mập mờ ma sát bên hông của nàng, giọng nói trầm thấp lại có chút mê hoặc, “Ta còn tưởng nàng sẽ để hắc cảnh sát, một mình nàng chạy trốn!”

Thủy Nguyệt Linh đưa tay để trên lồng ngực của hắc cảnh sát, nhàn nhạt nói, “Hắc cảnh sát không ngăn được ngươi!” Tay nhỏ bé chạm tới vòm ngực rắn chắc đã bị lộ ra phân nửa của hắc cảnh sát, nhưng không hề có chút gì là không tự nhiên, thậm chí ngay cả nàng cũng không hề phát giác.

Hiên Viên Mị nhìn tay của nàng, khoé miệng nở nụ cười rộng, cánh tay ôm nàng sát vào người hắc cảnh sát, thân thể hai người càng thêm chặt chẽ, trước khi nàng thu hồi lại bàn tay, bàn tay to đã cầm tay nàng trượt vào trong huyền y, xoa nhẹ lên da thịt rắn chắc.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tới Huyền Quốc

Thủy Nguyệt Linh hơi nhíu mày một cái, không vui nhìn hắc cảnh sát, “Hiên Viên Mị, cuối cùng ngươi muốn làm gì?” Thượng Quan Lăng sẽ không vô duyên vô cớ đưa nàng cho người khác, chuyện này chắc chắn liên quan đến hắc cảnh sát, nhưng mà hắc cảnh sát và nàng vốn chưa từng gặp nhau mà!

Nhìn vẻ chán nản trong mắt nàng chợt loé rồi biến mất, Hiên Viên Mị không vui nấp máy môi, còn đang nghĩ tới Thượng Quan Lăng sao? Thừa dịp nàng ngẩn người trong nháy mắt, hắc cảnh sát cúi đầu đụng trúng đôi môi đỏ mọng của nàng.

“Ừm...” Thủy Nguyệt Linh dùng sức đẩy hắc cảnh sát ra, nhưng hắc cảnh sát vẫn không nhúc nhích, lưỡi dài nhanh nhẹn, bá đạo mà xông vào khuấy động trong miệng nàng.

Ánh mắt bén nhọn của Thủy Nguyệt Linh nhìn hắc cảnh sát, trên mặt Hiên Viên Mị tràn đầy ý cười, bàn tay càng thêm dùng sức chế trụ cái ót của nàng, hôn càng thêm sâu.

Nụ hôn vừa kết thúc, cái trán Thủy Nguyệt Linh đã để ở trước ngực hắc cảnh sát, liên tục thở dốc, ý nghĩ trong lòng càng thêm kiên quyết, nàng phải tu luyện thật giỏi!

“Hiên Viên Mị!” Thủy Nguyệt Linh cắn răng nghiêng lợi phun ra ba chữ này, cả người toát ra sát khí, nam nhân đáng chết! Lại dám điểm huyết của nàng!

Cả người Hiên Viên Mị lộ ra hơi thở nguy hiểm, ngón tay nhẹ nhàng mon men da thịt nàng, dịu dàng hỏi, “Thủy nhi muốn chạy trốn thật sao?”

Bởi vì bây giờ nàng là người của hắc cảnh sát, cho nên Hiên Viên Mị mang nàng vào hoàng cung, ngày mai hắc cảnh sát phải trở về nước, cho nên buổi tối Thượng Quan Lăng đặc biệt vì hắc cảnh sát tổ chức một yến hội, vốn là muốn thừa cơ hội này chạy trốn, nào ngờ lại bị hắc cảnh sát bắt quả tang!

Nhìn dáng vẻ tà mị của hắc cảnh sát, Thủy Nguyệt Linh cảm nhận được hắc cảnh sát đang tức giận, vì vậy thức thời mà im lặng, không nên kích thích hắc cảnh sát!

Trong lòng Hiên Viên Mị có chút tức giận, nếu hắc cảnh sát biết rõ tình của mình sớm một chút, thì hiện tại người trong lòng nàng có phải là hắc cảnh sát hay không? Híp Híp mắt, bất kể như thế nào, nàng cũng chỉ có thể là của hắc cảnh sát!

Ngón tay từ từ trượt xuống cổ nàng, động tác êm nhẹ nhàng đó làm trong lòng Thủy Nguyệt Linh cảm thấy bất an, “Hiên Viên Mị!”

Hiên Viên Mị không để ý tới nàng, ngón tay tiếp tục trượt xuống dừng ở trước ngực nàng một lát, sau đó xuống tới dưới thắt lưng của nàng, hơi dùng lực một chút, quần áo trong phút chốc bị mở rộng ra.

“Hiên Viên Mị, người dừng tay cho ta!” Thủy Nguyệt Linh giương mắt nhìn chăm chăm về phía hắn, nhưng mà không hề có hiệu quả, bàn tay xoa nhẹ lên da thịt mềm mại của nàng, từ từ di chuyển về phía sau thắt lưng của nàng, dùng sức một chút, Thủy Nguyệt Linh liền ngã vào trong lòng của hắn, môi mòng nhọt nhọt in lên đôi môi đỏ mọng của nàng, mang theo bất mãn mà dùng sức gặm mút.

Trên môi có cảm giác đau nhói khiến cho Thủy Nguyệt Linh nhú mày, đôi mắt trong suốt sáng ngời nhìn thẳng vào tròng mắt đen thâm thúy của hắn, vẻ tàn nhẫn trong mắt cũng không khiến hắn lùi bước, ngược lại đôi mắt hẹp dài lại mang ý cười, bàn tay hơi dùng sức một chút, lưỡi dài nhân cơ hội xông vào khoang miệng của nàng mà càn quét, làm cho Thủy Nguyệt Linh cảm thấy nàng chính là con mồi bị hắn bắt được.

Cho tới khi Thủy Nguyệt Linh thờ không nổi, Hiên Viên Mị mới buông nàng ra, giải huyệt đạo cho nàng, nhưng vẫn ôm thật chặt nàng vào trong ngực như cũ, nguy hiểm nói, “Thủy Nhi, đừng nghĩ tới chuyện chạy trốn, nếu không ta sẽ đem Diêm La Điện chôn theo!”

Toàn thân Thủy Nguyệt Linh cứng đờ, nàng biết hắn có khả năng đó, cảm giác được thân thể nàng cứng ngắc, Hiên Viên Mị cười vô cùng gian trá, tiếp tục cỡi y phục trên người nàng, tiếp tục nói, “Đừng rồi, còn có Minh Thiên Lâu!”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh hoảng sợ, thậm chí ngay cả Minh Thiên Lâu hắn cũng biết! Nàng dường như quá khinh thường hắn! Thủy Nguyệt Linh không giãy dụa nữa, nàng biết nàng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, ít nhất là tính tới thời điểm hiện tại nàng vẫn chưa có khả năng đó!

Nhìn nàng trở nên ngoan ngoãn, nhưng mà Hiên Viên Mị không hề cảm thấy vui vẻ, cảm giác buồn bực trong lòng khiến hắn cảm thấy không thoải mái, ôm ngang eo nàng, đi về phía giường lớn trong điện.

Nụ hôn nóng bỏng trên cổ từ từ lan ra, từng dấu vết đỏ bầm xuất hiện ở trên da thịt trắng nõn nà của nàng, bàn tay nóng bỏng mon trón trên người nàng, giống như có một dòng điện chạy thẳng qua toàn thân, khiến cho nàng khẽ run lên từng trận, da thịt mềm người dần dần trở nên đỏ ửng.

Nhìn phản ứng của nàng, khoe miệng Hiên Viên Mị từ từ giãn lên, một tay lướt qua cái bụng bằng phẳng của nàng, thăm dò vào giữa hai chân, ma sát nơi mềm mại.

Hai tay Thủy Nguyệt Linh không tự chủ được mà nắm chặt cái mền ở dưới, không để cho âm thanh tuôn ra khỏi miệng, Hiên Viên Mị nhú mày, đầu ngón tay hơi dùng lực một chút xâm nhập vào trong cơ thể của nàng, bắt đầu chậm chậm ra vào.

Hai tay càng thêm siết chặt, nàng lại không thể khống chế được thân thể của mình, Thủy Nguyệt Linh nhắm mắt lại, không nhìn tới vẻ mặt tà mị của hắn, nàng điên rồi! Nàng sao lại có thể cảm thấy quen thuộc, giống như là bọn họ đã từng thân mật như vậy từ rất lâu rồi, cảm giác giống như được giấu thật sâu trong linh hồn nàng, một khi chạm vào được liền trở nên mất khống chế!

Ngón tay càn rỡ của hắn khuấy động trong thân nàng, miệng lưỡi cũng nồng nhiệt mà tàn sát bừa bãi trên thân thể nàng, dịu dàng kêu, “Thủy nhi...”

Thủy Nguyệt Linh chợt mở mắt ra, đôi mắt ngập nước nhìn về phía hắn, đây là ảo giác của nàng sao? Tại sao nàng lại cảm giác được hắn đang cung chiêu nàng! Không để nàng suy nghĩ được gì, ngón tay trong cơ thể chợt tăng nhanh, làm cho nàng bất ngờ, không kịp đề phòng mà rên lên một tiếng.

“Ừ...” Thân thể Thủy Nguyệt Linh đột nhiên giống như bị kéo căng ra, sau đó lại yếu đuối ngã xuống giường, cảm giác được vật nóng rực đặt giữa hai chân, thân thể cứng một chút, liền từ từ thả lỏng.

Đợi thật lâu, cũng không cảm thấy động tác tiếp theo của Hiên Viên Mị, có chút nghi ngờ mở mắt nhìn hắn, lại thấy hắn nhìn mình chăm chăm, con người thâm thúy thoáng qua một chút ưu tư, không đợi nàng bắt được, liền biến mất không thấy nữa.

Hiên Viên Mị nằm xuống bên cạnh nàng, sau đó đem nàng kéo vào lòng, nhắm mắt lại, không có động tĩnh gì nữa, nghe bên tai vẫn là tiếng hít thở nặng nề như cũ, tầm mắt Thủy Nguyệt Linh liếc về phía giữa hai chân, dục vọng đứng thẳng to lớn kia làm cho nàng không thể hiểu nổi, hắn có phải là “không được” hay không? Ngay người ở bên cạnh hắn ba tháng, trừ lần đó ở Ngọc Dao Điện, liền không thấy hắn đi tới cung nào khác!

“Thủy Nhi, người còn nhìn nữa thì ta không dám đảm bảo sẽ không đụng vào người!” Thủy Nguyệt Linh giương mắt nhìn cặp mắt vừa mở ra của hắn, trong đôi mắt chứa dục vọng nồng đậm, nàng liền thức thời mà nhắm mắt lại, ngoan ngoãn mà nằm trong ngực của hắn, đầu vẫn không ngừng động náo như cũ, nhưng mà cuối cùng vẫn không nghĩ ra mục đích của hắn là gì!

Theo như lời nói của hắn và Vụ Diệc lần trước, thì hắn đang yêu một nữ nhân, vậy tại sao lại tới đây gây phiền toái cho nàng? Trên thực tế thì ngay cả mặt mũi của nàng hắn vốn chưa từng thấy qua mà! Chẳng lẽ bởi vì hắn yêu nữ nhân kia? Nhưng mà nàng lại không nghĩ ra hắn theo đuổi nữ nhân thì liên quan gì tới nàng.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng bất giác ngủ thiếp đi! Hiên Viên Mị nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hắn cảm thấy có chút buồn cười, lẽ ra nàng nên phòng bị đối với hắn mới đúng chứ? Lại có thể yên tâm mà ngủ thiếp đi trong lòng ngực hắn!

Nhìn thân thể mềm mại trắng như tuyết kia, cổ họng của hắn không khỏi có chút căng lên, hắn không phải là không muốn nàng, nhưng mà nghĩ tới bộ dạng thân thể đầy máu của nàng, nàng cứ dứt khoát như vậy, nếu hiện tại hắn thật sự muốn nàng, có lẽ sẽ vĩnh viễn mất lòng của nàng!

“Mỹ nhân, bảo trọng!” Âu Dương Mặc nhìn nàng, trong lòng có chút áy náy.

Thủy Nguyệt Linh cười cười với hắn, cánh tay bên hông chợt siết chặt, cau mày nhìn Hiên Viên Mị một cái, thấy môi mòng của hắn mím chặt, vẻ mặt cực

kỳ không vui, làm cho nàng có chút khó hiểu.

Thượng Quan Lăng nhìn thân thể hai người dính sát lại với nhau, còn có dấu vết đỏ trên cổ nàng, bàn tay trong tay áo không tự chủ được mà nắm chặt, đề xuống cảm xúc không nên có trong lòng, nói vài lời khách sáo từ biệt với Hiên Viên Mị.

Nhìn Hiên Viên Đế càng lúc càng xa, Âu Dương Mặc vẫn không có thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt nói, “Lăng, ngươi sẽ hối hận!” Nói xong liền xoay người rời đi.

Thượng Quan Lăng thu hồi tầm mắt, quả đấm trong tay áo dần dần buông ra, hối hận sao? Trong lòng hắn có chút mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Mục đích?

Ngự Thiên Điện, Thuý Nguyệt Linh nằm trên long sàng*(giường của vua), nhìn Hiên Viên Mị tao nhã cởi quần áo trên người hắn, trong lòng thờ dài, nàng dĩ nhiên biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, dọc trên đường đi, sự việc diễn ra mỗi đêm đều giống nhau.

Đang suy nghĩ, Hiên Viên Mị đã nằm đè lên người nàng, đưa tay kéo thắt lưng của nàng, môi mỏng cắn cổ của nàng, Thuý Nguyệt Linh cũng lười chống cự, thân nhiên liếc hắn một cái, mặc kệ hành động của hắn, dù sao hắn biết dừng lại đúng lúc.

Mỗi đêm đều như vậy, hắn sẽ lột sạch quần áo của hai người, sau đó cố gắng trêu chọc nàng, nhìn nàng mắt không chế, nhưng cũng không thực sự mà ăn nàng, cho dù mỗi lần đều tự hại bản thân phải dục hoá đốt người, hắn cũng giống như làm không biết chán.

Sắc trời dần sáng, Thuý Nguyệt Linh nằm ở trên long sàng màu đen, mở to mắt ngẩn người mà nhìn màn che phía trên, có lẽ bởi vì nàng đã từng ở đây ba tháng, cho nên khi ở chỗ này, trái lại nàng không hề có cảm giác mất tự nhiên, chỉ là người nam nhân kia làm cho nàng không thể nhìn ra hắn nghĩ gì.

Hiên Viên Mị vừa đi tới, nhìn thấy bộ dạng ngẩn ngơ của nàng, trong lòng có chút không vui, phải làm như thế nào nàng mới có thể quên Thượng Quan Lăng? Hắn biết hắn cần phải cho nàng thời gian, nhưng mà hắn cũng không có đủ kiên nhẫn, nghĩ tới việc trong lòng nàng có một người đàn ông khác, nhưng không có hắn, hắn sẽ lập tức nóng nảy bất an, hơn nữa hắn sẽ đau lòng! A... Châm chọc cười một tiếng, thì ra hắn cũng biết đau!

Đi mấy bước tới giường, để quần áo nguyên vẹn mà nằm xuống, đưa tay kéo cả người nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hỏi, “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Thuý Nguyệt Linh ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nhàn nhạt phun ra một chữ, “Ngươi!”

Tâm trạng không vui nháy mắt liền biến mất, môi mỏng giờ lên, tăng thêm phần tà mị, bàn tay thăm dò vào bên trong chăn mỏng, xoa nhẹ lên da thịt mềm mọng của nàng, cười nói, “Thuý Nhi nghĩ tới ta thì có thể đi tìm ta!” Hoàn toàn quên mất rằng phi tần hậu cung không thể tiến vào triều đình, huống chi nàng không hề có địa vị chỉ là một Vương phi của nước khác, hoặc có thể hắn không quên, chỉ là hắn hoàn toàn không thèm để ý!

Thuý Nguyệt Linh bắt lấy bàn tay đang sờ loạn của hắn, nhìn hắn nói, “Hiên Viên Mị, rốt cuộc ngươi có mục đích gì? Ta không cảm thấy trên người mình có đồ vật có giá trị để cho ngươi phải hao tổn sức lực như vậy!” Nàng nghĩ không ra là hắn có thể tìm được cái gì trên người nàng!

Hiên Viên Mị hí cặp mắt lại, ánh mắt loé loé, lộ ra một nụ cười, có thể đây là cách duy nhất cho nàng không có thời gian suy nghĩ tới Thượng Quan Lăng, lúc nào cũng nghĩ đến hắn!

“Hiên Viên Mị!” Đợi thật lâu nhưng không hề nghe tiếng đáp lại, Thuý Nguyệt Linh nhịn không được liền cau mày.

Hiên Viên Mị cười cười vén chăn lên, ôm lấy cả người đang trần truồng của nàng, đề xuống đất cho nàng đứng ngay ngắn lại, cầm lấy quần áo giúp nàng mặc vào, nhưng mà nhìn những dấu vết mập mờ trên người nàng, làm cho ánh mắt của hắn càng lúc càng nóng lên.

Thuý Nguyệt Linh không thể không quen thuộc ánh mắt như vậy, nhưng mà nàng hiện tại không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của hắn! Nàng rất rõ ràng về thể lực của hắn, bây giờ ngoài việc cố gắng luyện công ra thì nàng cũng không biết phải làm gì khác! Cái loại cảm giác vô lực khiến nàng cảm thấy có chút phiền não.

Hiên Viên Mị lấy một tay kéo nàng vào trong lòng, môi mỏng trực tiếp đặt trên đôi môi đỏ mọng của nàng mà hút vào, bàn tay ở trên người nàng bắt đầu hành động, bộ y phục mới vừa mặc vào lại bị hắn kéo xuống, đôi môi nóng bỏng ngậm vành tai nàng, nguy hiểm nói nhỏ, “Thuý Nhi, không cho phép nàng nghĩ tới việc chạy trốn! Nếu không ta liền giết Thượng Quan Lăng!”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, hắn liền hối hận, hắn muốn cho nàng quên Thượng Quan Lăng, lại hết lần này tới lần khác dùng Thượng Quan Lăng để uy hiếp nàng, như vậy không phải lúc nào nàng cũng phải nghĩ đến tên kia sao? Chán nản cắn vành tai của nàng, lưu lại một ấn ký trên cổ nàng một lần nữa.

Thủy Nguyệt Linh có chút phiền muộn, lại cảm thấy có chút buồn cười, phiền muộn là do nàng luôn để lộ tâm trạng ở trước mặt hắn, mà uy hiếp của hắn lại làm cho nàng thấy buồn cười! Trong khoảng thời gian này, cái gì có thể uy hiếp hắn đều lấy ra dùng, hiện tại còn Thượng Quan Lăng cũng kéo ra sử dụng! Người nam nhân kia đã không còn bất cứ quan hệ gì với nàng, nàng đã từng nói sẽ không hề cho hắn dù chỉ là một chút tình cảm, thì chắc chắn sẽ không bao giờ! Cho dù bây giờ nàng còn nhớ tới hắn, vậy thì sao chứ? Thời gian có thể xóa nhòa đi tất cả!

Nàng chưa bao giờ tin gương vỡ sẽ lại lành, cho dù vết thương có tốt hơn nhưng cũng để lại vết sẹo xấu xí, coi như không có vết sẹo, cũng sẽ không bao giờ quên được cảm giác đau đớn lúc đầu, đã từng chịu tổn thương làm sao có thể hoàn toàn xóa đi được? Nàng sẽ không hề do dự mà vứt bỏ tình yêu không còn hoàn mỹ!

Thấy nàng lại tiếp tục ngăn người, Hiên Viên Mị mang theo tức giận đặt lên môi nàng, găm cắn thật mạnh, cho đến khi có mùi máu tươi, mới đột nhiên tỉnh táo lại, chợt buông nàng ra, ngón tay nhẹ nhàng vuốt đôi môi sưng đỏ của nàng, trong mắt tràn đầy chán nản.

Thủy Nguyệt Linh im lặng nhìn hắn, đột nhiên hỏi, “Hiên Viên Mị, ngươi tức giận cái gì?” Hắn uy hiếp nàng, người tức giận phải là nàng mới đúng chứ!

Hiên Viên Mị giữ chặt gương mặt nhỏ nhắn của nàng, gắt gao khoá chặt tầm mắt của nàng, bá đạo mà nói, “Không cho phép nghĩ tới nam nhân khác!”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh vô cùng kinh ngạc, lại tiếp tục ngăn người một hồi lâu, không phải là hắn... Ghen chứ? Hắn yêu nàng? Mục đích của hắn chỉ là nàng thôi sao? Như vậy có thể giải thích được hành động quái dị của hắn, nhưng mà làm sao hắn có thể yêu nàng? Hắn vốn chưa từng thấy nàng nha!

Không đợi nàng suy nghĩ nhiều, môi mỏng dán lên môi nàng lần nữa, cực kỳ dịu dàng liếm môi nàng, giống như muốn vuốt ve vết thương trên môi nàng, cũng có thể là vết thương trong lòng...

Thần sắc trong mắt Thủy Nguyệt Linh không ngừng dao động, nhắm mắt lại, che dấu cảm xúc trong mắt, đôi môi dịu dàng hôn nàng khiến trong lòng nàng có chút rối rắm, hai tay từ từ nắm chặt, quyết tâm phải thoát khỏi hắn càng kiên định hơn, hơn nữa là càng nhanh càng tốt, nàng cũng không muốn tổn thương hắn, không biết là tại sao, chỉ là không muốn! Hơn nữa nếu để cho người đàn ông này nhận định nàng, thì nàng chắc chắn sẽ không chạy thoát! Nhưng nàng không biết, Hiên Viên Mị đã sớm nhận thức nàng là người duy nhất, cho dù thế nào nàng cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn!

Hiên Viên Mị giúp nàng mặc quần áo tử tế, ôm nàng đi ra phía ngoài điện, dịu dàng nói, “Dùng đồ ăn sáng trước!”

Tiêu Mặc nhìn Hiên Viên Mị đặt Thủy Nguyệt Linh ở trên chân mình, vẻ mặt dịu dàng kia làm cho hắn phải nháy mắt nhiều lần, còn nghi ngờ có phải bản thân mình hoa mắt, lần này hắn không có đi cùng bệ hạ, không ngờ bệ hạ liền xảy ra vấn đề!

Thủy Nguyệt Linh nhìn thức ăn trên bàn, thần sắc trong mắt dao động mạnh, dường như hắn biết rất rõ khẩu vị của nàng, dọc theo đường đi nàng đã sớm phát hiện, chỉ là cảm xúc đang tuột dốc, không có tâm trạng suy nghĩ nhiều, nhưng hiện tại nàng không thể không nghỉ ngơi!

Hiên Viên Mị thấy nàng có chút ngẩn ngơ, hôn một cái lên mặt của nàng, hỏi, “Sao vậy?” Thủy Nguyệt Linh nhìn hắn, lắc đầu một cái.

Cuối cùng Tiêu Mặc cũng nhận không được phải đưa tay dụi dụi mắt, bệ hạ thật sự ngã bệnh! Nếu không sao lại ôm nữ nhân, lại còn hôn nàng! Không phải bệ hạ ghét nhất là nữ nhân đụng vào hắn sao? Mỗi lần sủng hạnh hậu phi xong cũng lập tức đi tắm rửa! Hắn có nên gọi thái y hay không?

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Tìm phiền toái

Trong ngự hoa viên, các loài kỳ hoa dị thảo ẩm áp nhẹ nhàng chấp chôn trong gió, trong đình, Hiên Viên Mị thoải mái nằm trên giường lớn vẫn không chịu buông tay mà ôm chặt Thủy Nguyệt Linh như cũ.

Dường như nàng đã hình thành thói quen với các cử chỉ thân mật của hắn, Thủy Nguyệt Linh hoàn toàn không có gì là không tự nhiên nằm ở trong ngực hắn, nhìn đoá hoa chấp chôn đến gần người.

Đối với trạng thái thỉnh thoảng hay thất thần của nàng, Hiên Viên Mị cực kỳ bất mãn, cúi đầu nhẹ nhàng cắn ở trên vành tai của nàng một cái, cảnh cáo nói, “Thủy Nhi...”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh có chút bất đắc dĩ, người đàn ông này quả thật rất bá đạo, nàng ngăn người cũng gây trở ngại cho hắn hay sao? Ngắc đầu nhìn hắn một cái, hỏi, “Hiên Viên Mị, ngươi không cần phải phê tấu chương sao?” Vị hoàng đế như hắn có dường như rất rảnh rỗi, cả ngày đều dính lấy nàng, hại nàng ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, mặc dù bây giờ nàng chưa dám chạy trốn!

Lưỡi dài trơn trượt khẽ liếm lỗ tai nhạy cảm của nàng, làm cho nàng nhìn không được mà run lên một cái, Hiên Viên Mị lộ ra một nụ cười, tiếp tục liếm láp,

mập mờ mà nói, “Đương nhiên là chăm sóc Thủy Nhi quan trọng hơn!”

Thủy Nguyệt Linh liếc mắt, nàng đã sớm biết người đàn ông này tuy hứng làm bậy, chỉ là không ngờ ngay cả quốc gia hắn cũng không để trong mắt, đầu nhỏ rụt vào trong ngực hắn một cái, nhỏ giọng thì thầm nói, “Người muốn làm hôn quân thì ta không có ý kiến, nhưng mà ta không muốn làm hồng nhan họa thủy!” Như vậy rất oan ức biết không?

Hiên Viên Mị thấy nàng dường như không ý thức được động tác nhỏ của bản thân mình, ý cười trong mắt liền loé lên, nàng đã bắt tri bất giác mà có thói quen với hắn, chỉ là hình như chính nàng cũng chưa phát hiện ra!

Một hồi lâu cũng không thấy hắn có phản ứng, Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu liền nhìn thấy tròng mắt đen tã mị đang híp lại nhìn về phía nàng, môi mông gợn lên một đường cong kỳ lạ, cả người giống như là một con hồ ly tu luyện ngàn năm, xảo quyệt mị hoặc.

Thủy Nguyệt Linh chống tay lên lồng ngực của hắn muốn tránh xa một chút, nhưng mà cánh tay bên hông ôm chặt nàng, làm cho nàng không thể động đậy, “Người đừng nhìn ta như vậy!” Làm cho nàng cảm thấy nguy hiểm, cảm thấy bản thân vô tình đã bị hắn tính kế!

Hiên Viên Mị lật người đè nàng ở dưới thân, vẻ mặt tà tử mà nói, “Thủy Nhi muốn ta nhìn nàng như thế nào? Hử?” Ngón cái nhẹ nhàng vuốt xương quai xanh tinh tế, mập mờ mê hoặc.

Không đợi nàng trả lời, bàn tay trượt dọc theo cổ áo mà đi vào, Thủy Nguyệt Linh im lặng một hồi, “Hiên Viên Mị, nơi này là ngự hoa viên!” Bất cứ lúc nào cũng sẽ có người tới! Nếu như bị những nữ nhân ở hậu cung của hắn nhìn thấy, nàng nhất định sẽ không ngừng gặp phiền toái!

Hiên Viên Mị vẫn không đụng tới hậu cung của hắn, còn nàng đều ở Ngự Thiên Điện mỗi ngày, tuy rằng hiện tại nàng không có thân phận gì, nhưng vẫn là mục tiêu công kích của mọi người như cũ, chỉ vì mỗi ngày Hiên Viên Mị đều dính lấy nàng cho nên những nữ nhân kia mới không dám tới gây phiền toái, nhưng mà sợ rằng Hoàng Hậu, sẽ nhìn không nổi!

Hiên Viên Mị cúi đầu ngăn chặn môi nàng, bàn tay càn rỡ chuyển động trên người nàng, đặt lên trước ngực mềm mại của nàng, tùy tiện vuốt ve, cho đến khi nàng hít thở không thông, vừa rời khỏi môi nàng, lưu luyến dây dưa hôn một đường thẳng xuống dưới cổ trắng nõn của nàng, gặm cắn xương quai xanh hấp dẫn, bất mãn đưa tay kéo quần áo đang cản trở kia ra.

Thủy Nguyệt Linh nhẹ thở gấp bắt được tay hắn, cau mày nhìn hắn, “Hiên Viên Mị!”

Động tác của Hiên Viên Mị dừng lại, tròng mắt hẹp dài nhìn nàng, không vừa lòng nói, “Thủy Nhi, người đừng có lúc nào cũng gọi cả tên lẫn họ của ta có được hay không!”

Thủy Nguyệt Linh nhàn nhạt trả lời, “Vậy người có thể đừng luôn sờ tới sờ lui trên người ta có được hay không!”

“Không được!” Hắn muốn cho nàng có thói quen với sự hiện hữu của hắn, cũng không thể rời bỏ hắn! Vừa nói bàn tay vừa dò vào giữ hai chân nàng, ngón tay thon dài cũng chen lẫn đi vào.

“Ừ...” Thủy Nguyệt Linh nhìn chằm chằm hắn, cắn răng nghiêng lợi nói, “Hiên Viên Mị, ta không phải là đồ chơi của người!”

Hiên Viên Mị chợt dừng lại, một chút đau đớn trong mắt chợt loé lên, sau đó cũng không nhìn ra cảm xúc của hắn, lẳng lặng nhìn nàng chằm chằm, khàn giọng nói, “Người vẫn nghĩ ta như vậy?”

Thủy Nguyệt Linh há miệng, nhưng cũng không biết nói cái gì, Hiên Viên Mị tự giễu cười một tiếng, thu tay lại, lẳng lặng nhìn nàng một cái, xoay người bỏ đi.

Thủy Nguyệt Linh chỉ yên lặng nhìn bóng lưng của hắn, cho đến khi không nhìn thấy nữa, mới nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nàng không hề cố ý nói vậy, nàng biết hắn thật sự yêu nàng, nhưng mà...

Như vậy cũng tốt, để hắn chết tâm đối với nàng! Nhưng mà tại sao trong lòng lại thấy buồn buồn? Động lòng sao? Có lẽ chỉ là có thói quen được hắn cưng chiều?

Hiên Viên Mị... Trong lòng thở dài một tiếng, lúc đầu nàng rất có lý trí để đối với Thượng Quan Lăng, nhưng tại sao đối với hắn, nàng lại hồ đồ rồi? Mà nàng lại còn có chút nhút nhát?

Sửa sang lại quần áo cho tốt, ngồi chờ người ra, trong đầu tràn đầy hình ảnh của Hiên Viên Mị, chán nản kéo kéo tóc, bắt đầu từ khi nào nàng đã không còn nghĩ đến Thượng Quan Lăng rồi?

“Ồ, đây không phải là Lăng Vương Phi sao?” Âm thanh mỉa mai vang lên, Thủy Nguyệt Linh không nhìn được ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy hoàng hậu mang theo một đám phi tử đi về hướng này, tinh quang trong mắt chợt loé, xem ra hôm nay vị hoàng hậu này nhất định sẽ gây sự với nàng!

“Vân phi tử tỷ, người nói sai rồi! Hiện tại người ta đã không còn là Lăng vương phi, Lăng Vương đã tặng nàng cho bệ hạ chúng ta, bây giờ người ta được bệ hạ vô cùng sủng ái đó!” Vừa nói trong mắt liền loé lên sự ghen tỵ.

“Đúng là tỷ nói sai rồi, Du phi muội muội, nếu tỷ tỷ nhớ không lầm, vị được bệ hạ cưng chiều này dường như là không hề được ban phẩm cấp, nhưng mà thấy hoàng hậu nương nương lại dám không hành lễ, đúng là không biết lễ phép, khó trách Lăng vương không cần nàng!”

Hoàng hậu lẳng lẳng mặc cho hai người một xướng một hoạ mà nói xong, mới mở miệng nói, “Lăng Vương phi, ta không cần biết trước kia ngươi như thế nào, nhưng bây giờ là ở Huyền quốc, bốn cung giúp bệ hạ xử lý chuyện hậu cung, liền không thể chấp nhận được hậu cung có người khiến cho bệ hạ mất thể diện!” Nghiêm trang nói xong, trong mắt xẹt qua tia độc ác xen lẫn vui vẻ, phân phó cung nữ sau lưng, nói, “Dạy Lăng vương phi quy củ của hậu cung!”

Nhìn mấy cung nữ đi về phía nàng, Thủy Nguyệt Linh khinh thường nhìn hoàng hậu một cái, ổng tay áo vung lên, quật mấy cung nữ ngã trên mặt đất, trong lòng cuối cùng cũng thoải mái một chút, ở bên cạnh Hiên Viên Mị nàng không hề chiếm được một chút tiện nghi nào, làm cho nàng hoài nghi công lực của nàng chẳng qua chỉ là công phu chân mèo: có vẻ bây giờ nó vẫn còn hữu ích!

“To gan! Không những thiếu tôn trọng mà còn dám đả thương người của bốn cung! Người đâu, bắt nàng lại cho ta!” Hoàng hậu làm mưa làm gió ở hậu cung, chuyện như vậy cũng không phải xảy ra lần đầu, thị vệ chạy đến, hoàn toàn không hỏi nguyên do, trực tiếp áp sát Thủy Nguyệt Linh, hoàng hậu nói bắt nàng lại, bọn họ liền nghe lệnh mà đối phó nàng!

Thủy Nguyệt Linh hừ lạnh một tiếng, nghĩ nàng dễ bị khi dễ lắm sao? Trọng khoảng thời gian này nàng đã bị ghen biết bao nhiêu nỗi phiền muộn mà không có chỗ trút ra, đúng lúc có người đưa tới cửa!

Một trận tiếng kêu thảm thiết vang lên, Thủy Nguyệt Linh đứng lên, ưu nhã vỗ tay một cái, có chút chưa thoả mãn, những người này quá yếu, nàng vốn chưa thật sự xuất chiêu, toàn bộ đều gục xuống! Liếc nhìn đám nữ nhân còn đang run lẩy bẩy, Thủy Nguyệt Linh khinh thường cười một tiếng, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Phế Hậ

Trên triều đình, Vệ Thành vẫn chưa nói lời nào, nhưng mà đã có không ít người đứng ra, rõ ràng bọn họ đều là người của Vệ Thành.

“Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương đã giúp bệ hạ xử lý chuyện hậu cung ngay ngắn rõ ràng, không có công lao cũng có khổ lao! Bệ hạ nói phế liên phế, không khỏi khiến người ta thất vọng đau khổ! Kính xin bệ hạ suy nghĩ lại!”

Hiên Viên Mị hơi khép mắt, lười biếng ngồi dựa vào ghế rồng, khoé miệng gợn lên, có vài phần lạnh lùng, vài phần giễu cợt, nghe lời khuyên can bên dưới như vậy, thân thể miễn cưỡng giật giật, thân nhiên mở miệng, “Nghe nói ái khanh mới cưới thêm một tiểu thiếp!”

Không hiểu sao bệ hạ lại nhắc tới chuyện này, nhưng hắn vẫn thành thật trả lời, “Phải...”

Khoé miệng Hiên Viên Mị càng gợn cao hơn, thông thả ung dung mà tiếp tục nói, “Nghe nói tên của nàng ta đứng đầu bảng thanh lâu... Điều này thật sự có chút bôi nhọ thân phận của ái khanh, nhưng nếu là chuyện nhà của ái khanh, trẫm cũng không tiện hỏi nhiều!”

“Ta on bệ hạ đã lượng thứ!” Lặng lẽ lui về vị trí của mình, ý tứ của bệ hạ đã rất rõ ràng, bệ hạ thân là vua còn không xen vào chuyện nhà của hắn, hắn thân là quan lại có tư cách gì mà quơ tay múa chân đối với chuyện nhà của bệ hạ?

Lúc này, không còn người nào góp lời nữa, Vệ Thành ngẩng đầu nhìn không ra cảm xúc của người phía trên, trong lòng khê động, xem ra kế hoạch đã bại lộ.

Chỉ là hắn chưa từng nghĩ rằng động tác của Hiên Viên Mị lại nhanh đến vậy, không chờ hắn có hành động gì, đã âm thầm không một tiếng động diệt trừ tận gốc thế lực của hắn, mà hắn ngay cả một chút phản kháng để tìm một con đường sống cũng không có, hắn mới biết được thì ra hắn chưa bao giờ kiêng dè Hiên Viên Mị, tất cả mọi thứ hắn đều tự cho bản thân là đúng, nên mới phải có kết quả như bây giờ.

Trong ngục tối, Vệ Thành nhìn vị đế vương cao cao tại thượng kia, không hiểu hỏi, “Nếu bệ hạ đã sớm biết ta có dị tâm, sao không sớm tiêu diệt ta?” Từ xưa đế vương luôn đa nghi, vì thế số trung thần chết oan không phải là ít, mà Hiên Viên Mị rõ ràng biết dã tâm của hắn, lại còn dễ dàng tha thứ cho hắn nhiều năm như vậy, mặc kệ cho hắn mở rộng thế lực!

Môi mòng giương cao, không chút để ý mà nói, “Ta vốn tính cùng chơi một trận với ngươi, nhưng mà nữ nhân bảo bối của ngươi lại dám động tới nữ nhân của ta!” Đôi mắt hẹp dài loé lên một vẻ nguy hiểm, tiếu nuối mà nói, “Ta cũng chỉ có thể kết thúc trò chơi trước thời hạn!”

Nhìn bóng lưng vừa rời khỏi, Vệ Thành cười to một trận, thắng làm vua thua làm giặc, nhưng hắn chưa từng nghĩ tới hắn hoàn toàn chỉ là một món đồ chơi trong mắt của vị vua kia!

“Như Nhi, đã xảy ra chuyện gì?” Cho dù không có để ý cho lắm, Thủy Nguyệt Linh cũng cảm nhận được hai ngày nay hậu cung vô cùng căng thẳng.

Như Nhi kính cẩn trả lời, “Nương nương, gần đây trên triều đình và hậu cung đã xảy ra chuyện lớn, đầu tiên là bệ hạ đột nhiên đày Hoàng hậu nương

nương vào lãnh cung, sau đó lại có tin đồn Vệ Thừa Tướng có ý đồ tạo phản, bị bệ hạ hạ chỉ tịch chém đầu và tịch thu tài sản, hiện tại các vị nương nương trong hậu cung đều muốn ngồi lên vị trí hoàng hậu!”

Tay Thủy Nguyệt Linh đang cầm ấm trà đột nhiên dừng một chút, sau đó lại có vẻ như không có chuyện gì mà cầm lấy một chén nhỏ châm trà, nàng từng nghĩ Hiền Viên Mị có lẽ sẽ bao che cho nàng, nhưng không nghĩ tới hẳn lại làm tới mức này, nàng chần chẫn biết, những chuyện này đều là vì nàng!

“Nương nương, nước trà tràn ra rồi!” Như Nhi kinh ngạc la to làm nàng hồi phục tinh thần, để bình trà trong tay xuống, để bình trà trong tay xuống, sững sờ nhìn nước trà đang tràn ra trên bàn, hai ngày nay nàng không có thấy Hiền Viên Mị, nàng biết hẳn vẫn còn giận nàng!

“Nương nương, có nóng hay không?” Như Nhi khóc lên, nếu mà nương nương bị thương, bệ hạ nhất định sẽ chém nàng!

“Không sao! Ta muốn nghỉ ngơi, người lui ra đi!”

Lặng lặng nhắm mắt lại, nhưng trong lòng không thể nào bình tĩnh được, nàng thật sự rất sợ hãi! Nàng công khai đối đầu với hoàng hậu, có lẽ chỉ muốn nhìn xem phản ứng của Hiền Viên Mị, nàng vốn tưởng rằng nàng không còn thương Thương Quan Lăng, mọi chuyện đều kết thúc rồi, nhưng không ngờ rằng chuyện đó lại làm nàng trở nên dè dặt, sợ bản thân bị tổn thương, cho nên chỉ có thể tổn thương Hiền Viên Mị! Khoé miệng giờ lên một nụ cười khô, nàng quả thật rất ích kỷ!

Bóng đêm tràn ngập, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng chiếu xuống một bóng dáng trải dài trên mặt đất, chỉ thấy bóng dáng kia từ từ đi về phía giường lớn trong điện.

Thở dài một tiếng, Hiền Viên Mị cời long bào trên người xuống, vén chăn lên nằm vào trong, nhìn Thủy Nguyệt Linh vô ý thức mà tiến sát vào trong lòng ngực hẳn, cuối cùng âm ức bị đè nén trong lòng cũng tốt hơn chút.

Áp sát vào lồng ngực ấm áp, chân mày đang nhíu chặt của Thủy Nguyệt Linh lặng lẽ giãn ra, khoé miệng hơi nhếch lên, tạo thành một độ cong ngọt ngào.

Ngón tay khẽ vuốt gương mặt đang ngủ say, Hiền Viên Mị cười khổ nói, “Thật không biết có phải là áo úng hay không, có lẽ là do kiếp trước ta thiếu nợ người!” Hẳn chưa dễ dàng tha thứ cho bất cứ người nào như vậy.

Vốn tưởng rằng lạnh nhạt với nàng mấy ngày, có lẽ nàng sẽ chủ động tới tìm hẳn, nhưng mà đến cuối cùng hẳn mới phát hiện, thì ra chỉ có hẳn gây khó dễ cho chính bản thân mình, nàng cứ lặng lẽ như mọi ngày làm như không có chuyện gì, có hẳn hay không cũng vậy, ngược lại hẳn thì phải nín nhịn một bụng đầy âm ức!

Cánh tay siết chặt, ôm thân thể mềm mại của nàng, thở dài nói, “Cứ cho là kiếp trước ta thiếu nợ người!”

“Ừm...” Long mi thật dài nhẹ nhàng rung động, thân thể giật giật, cảm nhận được cảm xúc da thịt kề nhau, mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú đang phóng đại, “Hiên...Ngô...”

Lưỡi dài linh hoạt mang theo cuồng nhiệt, tùy ý khuấy mát trong cái miệng nhỏ ngọt ngào của nàng, bàn tay ra sức dao động trên đùi trên người nàng, cho tới khi nàng thở không nổi mới buông môi nàng ra, bàn tay trượt theo bụng bằng phẳng của nàng tới giữa hai chân, nhẹ nhàng ma sát.

“Ừ...” Cố gắng đè nén tiếng rên rỉ, Thủy Nguyệt Linh thở gấp nói, “Hiên Viên Mị...Ngừng...Dừng lại...Ta có chuyện muốn nói với người...Ừm...” Môi mòng đặt lên môi nàng lần nữa, chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại, không để cho nàng mở miệng, ngón tay chen vào tùy ý tàn phá trong cơ thể nàng.

Ngón tay tà ác trong cơ thể khiến cho Thủy Nguyệt Linh quên mất nàng muốn nói gì, ánh mắt đầy sương mù nhìn con người thâm thúy, dần dần mất phương hướng, không có nhìn thấy đáy mắt của Hiền Viên Mị xẹt qua một tia tự giễu.

Bắt đầu từ khi nào mà hẳn ngay cả dùng khí để nghe một câu nói cũng không có, chỉ là nhìn thấy vẻ nghiêm túc trong mắt nàng hẳn liền sợ, sợ nàng nói ra câu nói mà hẳn không muốn nghe nhất.

Chỉ nghĩ tới thôi trong lòng liền mất cân bằng, nhìn nữ nhân đang ý loạn tình mê dưới thân, ngón tay chợt tăng nhanh, không nỡ tổn thương nàng, cũng chỉ có thể dùng cách này trừng phạt nàng, trút hết bất mãn trong lòng.

Cúi đầu liếm cắn vành tai trắng nõn của nàng, thở dài nói nhỏ, “Thủy Nhi...Ta nhớ người lắm...”

Đôi mắt tràn đầy sương mù khẽ động, Thủy Nguyệt Linh đưa tay đẩy hẳn, muốn nhìn rõ vẻ mặt của hẳn, nhưng mà hẳn cố chấp chôn mặt ở hõm cổ của nàng, làm cho nàng không cách nào quan sát hẳn.

“Người...Lấy ra...” Thủy Nguyệt Linh thở dốc tựa vào trong ngực hẳn.

Hiên Viên Mị ôm chặt nàng, “Không muốn!” Nói xong giật giật ngón tay, Thủy Nguyệt Linh rên lên một tiếng, đôi mắt ướt át nhìn hẳn chằm chằm, “Người còn muốn thế nào nữa?”

“Ta muốn thế nào! Nàng sẽ làm như thế ấy sao?” Nhìn một bộ dạng ủy khuất của hẳn, Thủy Nguyệt Linh không khỏi cười khẽ một tiếng.

Chương 25: Thừa tướng mới

Nhớ tới lời nói lúc này bị hấn cắt đứt... Thủy Nguyệt Linh ngưng cười, nhìn vào con người thâm thúy của hấn nói, “Ta có lời muốn nói với ngươi! Ta...”

Hiên Viên Mị có chút kích động ngăn cản nàng, “Không cho phép!”

Ách... Phản ứng kịch liệt của hấn làm cho nàng giật mình, không hiểu vì sao hấn lại kích động như vậy! Chờ tới khi nàng hồi phục tinh thần, chỉ thấy Hiên Viên Mị đã mặc xong quần áo, “Hiên Viên Mị, ngươi...”

Không ngờ lại bị ngắt lời lần nữa, Hiên Viên Mị nhàn nhạt nói, “Ta còn bận việc!” Sau đi thẳng ra ngoài mà không quay đầu lại.

Nhìn bóng lưng của hấn giống như là đang chạy trốn chết, Thủy Nguyệt Linh có chút không hiểu sờ đầu, hấn bị sao vậy? Sau đó lại nở một nụ cười tà ác, “Là ngươi không để cho ta nói, không được trách ta nha!” Bị hấn ức hiếp lâu như vậy, bây giờ là thời điểm báo thù!

Tâm trạng tốt mà ngồi dậy, nhìn vết hôn khắp người mình làm nàng hơi sùng sốt một chút, cái này rõ ràng được để lại trong lúc nàng đang mơ hồ không hiểu tình huống, trong lòng thờ dài một tiếng, thói quen thật đáng sợ! Bị hấn lột trần mà găm cán, nàng lại không hề phát hiện được một chút nào.

Sau khi nghĩ thông suốt, trong lòng ngược lại cảm thấy dễ chịu không ít, cũng không cần nghĩ tới việc chạy trốn, dùng xong đồ ăn sáng, liền nhàn nhã ngồi đu đưa ở Ngự Hoa Viên, muôn hoa khoe sắc, tranh giành toả sáng, giống như một đám nữ nhân ở hậu cung.

Nhìn về người đang đi tới phía trước, Thủy Nguyệt Linh dừng bước chân, nguy hiểm hip hip mắt, tốt lắm! Nàng có chuyện cần tìm hấn tính sổ!

Ánh mắt thản nhiên lướt qua Hiên Viên Mị, sau đó dừng lại trên người nam tử bên cạnh hấn, nam tử kia một thân áo xanh, môi hồng răng trắng, ngũ quan tuấn dật hoàn mỹ không tỳ vết, nhẹ lay động quạt xấp, phong thái tuấn dật, nho nhã dịu dàng, nhưng về mặt lại vô cùng hơi hợm, dường như có quan hệ không tệ với Hiên Viên Mị! Hình như lại là một nhân vật không đơn giản!

Ánh mắt loé loé, nhỏ giọng hỏi, “Như Nhi, hấn là ai?” Như Nhi này là Hiên Viên Mị phái đến bên cạnh nàng, dường như không chỉ đơn giản là cung nữ, bất kể nàng muốn biết việc gì, nàng ta cũng trả lời cực kỳ rõ ràng, cho dù là việc liên quan đến bí mật của triều đình!

Như vậy cũng có thể thấy được sự coi trọng của Hiên Viên Mị đối với nàng, hấn không hề muốn gạt nàng bất cứ chuyện gì, mặc dù biết rằng trong lòng nàng không có hấn, nhưng nếu hấn đã nhận định rồi, nàng cũng chỉ có thể là của hấn, cho dù là người, hay là tâm!

“Khởi bẩm nương nương, đó là thừa tướng mới nhận chức Đoan Mộc Hiên, cùng với đại tướng quân Thạch Tu đều là tâm phúc của bệ hạ!”

Thủy Nguyệt Linh gật đầu một cái, quan sát Đoan Mộc Hiên lần nữa, người mà Hiên Viên Mị coi trọng chắc chắn không hề tầm thường! Hiên Viên Mị nắm chặt hai quả đấm, gắt gao nhìn Thủy Nguyệt Linh, cặp mắt tràn đầy lửa giận, nữ nhân đáng chết! Khi hấn không có ở đây thì không nói, nhưng mà ngay trước mặt hấn mà dám nhìn chằm chằm vào nam nhân khác! Tên kia nhìn rất đẹp mắt sao?

Dường như cảm nhận được cơn giận của hấn, cô gái theo đuôi phía sau hấn từng bước tiến lên, nũng nịu quát lớn nói, “Tiện tỳ lớn mật, nhìn thấy bệ hạ sao không hành lễ!”

Thủy Nguyệt Linh nguy hiểm hip hip mắt một cái, chỉ là không chờ nàng nổi giận, một tay của Hiên Viên Mị đã bóp cổ nữ nhân kia, ánh mắt mang theo sát ý, lạnh lùng nhìn nàng, giọng nói lạnh như băng giống như đèn từ địa ngục, rét lạnh thấu xương, “Ngươi nói lại lần nữa xem!” Cho dù hấn đang giận nàng, cũng không thể chịu đựng được việc người khác dám khi dễ nữ nhân của hấn!

Đoan Mộc Hiên nhìn về mặt lạnh lẽo u ám của hấn mà giật mình sùng sốt một chút, vốn là Thủy Nguyệt Linh chăm chú quan sát khiến trong lòng hấn không vui, nhưng lúc này lại nhìn không được mà giương mắt quan sát nàng, chẳng lẽ nàng chính là Lăng vương phi? Chân mày nhẹ nhíu lại, bệ hạ coi trọng nàng cũng không biết là tốt hay xấu!

Cô gái trong tay Hiên Viên Mị run lấy bầy, hấn như vậy khiến cho trong mắt nàng ta đều là sợ hãi, khó khăn lên tiếng, “Bệ... Bệ hạ...”

Đã lâu rồi Hiên Viên Mị chưa từng đến hậu cung, phi tần hậu cung cũng có chút sốt ruột, nhưng mỗi lần đến ngự thư phòng cầu kiến đều bị cản ở ngoài, mà Ngự Thiên Điện lại không cho phép bất cứ nữ nhân nào đến quấy rầy, các nàng không dám vi phạm cấm kỵ của Hiên Viên Mị, mặc dù hiện tại đã phá lệ đối với Thủy Nguyệt Linh! Cho nên những cô gái này chỉ có thể ngày ngày chạy loạn trong Ngự Hoa Viên, hi vọng có thể may mắn gặp được Hiên Viên Mị.

Mà mấy ngày trước nàng ngã bệnh, luôn nằm dưỡng bệnh tại hậu cung, bây giờ buồn bực tới luống cuống, hôm nay nàng phá lệ đi ra Ngự Hoa Viên sớm một chút, đi tới đây vốn là để ngắm hoa, cũng không có hi vọng gặp được bệ hạ, dù sao nàng đã thất vọng quá nhiều lần, nhiều người cũng đã từ bỏ, nàng đã không còn ôm hi vọng từ sớm, nhưng mà lần này lại may mắn nhìn thấy bệ hạ cùng thừa tướng đi tới, trong lòng vui vẻ không ngừng, nếu cơ hội đã nằm trên tay nàng, nàng đương nhiên không thể bỏ qua.

Cho nên dù là Hiên Viên Mị hoàn toàn không để ý tới nàng, nhưng nàng lại nhắm mắt mà theo đuôi hắn, mong đợi vị Thừa tướng đại nhân mau mau biến mất, như vậy có lẽ bệ hạ sẽ cung chiều nàng, mặc dù bây giờ là ban ngày ban mặt.

Nhưng mà nàng tuyệt đối không muốn trở thành bộ dạng như bây giờ, nàng thấy sắc mặt bệ hạ không tốt, nghĩ rằng hắn tức giận nữ nhân kia không hiểu lễ nghĩa, cho nên mới lớn tiếng quát nạt nàng, nhưng mà xem ra nàng dường như đã làm sai!

Đoan Mộc Hiên cau mày nhìn, sau đó lên tiếng nói, “Bệ hạ, hạ thủ lưu tình!” Dù sao nàng cũng không phạm sai lầm gì quá lớn, tàn nhẫn quá mức, có thể tổn hại thanh danh của bệ hạ, như vậy cũng không tốt!

Tuy là cầu xin tha thứ, nhưng lời nói của hắn lại cực kỳ lạnh lùng, không có chút thương tiếc nào đối với nữ nhân kia.

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, một tay ném nữ nhân kia xuống đất, vô tình nói, “Đầy lãnh cung!”

Thủy Nguyệt Linh hít mắt nhìn Đoan Mộc Hiên, khẽ cười nói, “Thừa tướng đại nhân thật sự biết thương hoa tiếc ngọc, xem ra các phu nhân ở phủ Thừa tướng sẽ rất hạnh phúc!” Mặc dù nói như vậy, nhưng không thể nhìn ra cảm xúc trong mắt nàng.

Nàng cũng không để ý tới Hiên Viên Mị giết nữ nhân kia, cũng không có lòng thương hại nào.

Hiên Viên Mị bị nàng bỏ rơi liền không kiềm chế được tức giận, tiến lên vài bước, đưa tay ôm nàng vào trong ngực, môi mòng mòng theo tức giận hung hăng hôn lên miệng nhỏ nhắn của nàng.

Mắt của Thủy Nguyệt Linh rũ xuống, che giấu ý cười vừa loé lên trong mắt, tay nhỏ bé dính sát vào ngực hắn, nhưng không có ý đẩy hắn ra, mặc cho hắn trực tiếp mút môi nàng.

Đoan Mộc Hiên nhíu mày nhìn hai người một cái, sau đó lại giãn ra, dời tầm mắt tới hướng khác, vẫn là một bộ dáng dụ dỗ lại trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như thần tiên.

Cho đến khi cảm giác được tay của Hiên Viên Mị tính mò vào bên trong áo của nàng, Thủy Nguyệt Linh mới đề tay của hắn lại, quá mức rồi!

Hiên Viên Mị mặc kệ nàng phản kháng, lại lật khuấy trong miệng của nàng một hồi lâu, mới không cam lòng mà lui ra, nhưng mà lại ôm nàng cố định trong ngực, không có ý định buông ra.

Đảo mắt nhìn về phía Đoan Mộc Hiên, ánh mắt bây giờ không còn thiện ý, lạnh lùng nói, “Chuyện đó lần sau bàn lại!” Sau đó liền ôm Thủy Nguyệt Linh xoay người rời đi.

Đoan Mộc Hiên đứng tại chỗ, nhíu chặt mày, dường như Lăng vương phi có ảnh hưởng rất lớn đối với bệ hạ!

Thủy Nguyệt Linh nhíu mày, vui vẻ trong mắt chợt loé lên, nam nhân này ăn dấm chua thật ghê gớm, hơn nữa dường như rất có tiềm năng trở thành hôn quân!

Vị Thừa tướng đại nhân kia dường như cũng có chút nhưc đầu nha! Nghĩ tới nghĩ lui lại quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Hiên, nhưng mà bên hông ngay lập tức bị siết chặt, đầu bị vòng trở lại, tầm mắt vừa đúng lúc chạm ngay ánh mắt sắp phun lửa của Hiên Viên Mị.

Trong mắt của Hiên Viên Mị, cái nhìn vừa rồi của nàng chính là lưu luyến không muốn rời xa!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Uy hiếp

Ngự Thiên Điện, Hiên Viên Mị dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn nữ nhân trong ngực, mà Thủy Nguyệt Linh không hề bị ảnh hưởng, mặc dù thời gian bọn họ tiếp xúc không phải là dài, nhưng nàng cảm giác được, hắn sẽ không làm tổn thương nàng!

Giống như lần trước, lúc hắn không khống chế được cảm xúc hắn sẽ tránh xa nàng, cách xa nàng ra!

Thật ra thì Thủy Nguyệt Linh nghĩ mãi vẫn không hiểu, tại sao hắn lại yêu nàng?

“Hắn nhìn rất đẹp? Sao hả?” Giọng nói tràn đầy tức giận, còn mang theo vị chua nồng nặc!

Thủy Nguyệt Linh cố gắng nén cười, vô tội nhìn hắn, “Người nói thừa tướng đại nhân sao? Thừa tướng đại nhân quả thật rất tuân thủ lịch sự, hơn nữa lại

còn là tuổi trẻ tài cao...”

Nhìn đau đóm chợt loé lên trong mắt hấn, Thủy Nguyệt Linh lập tức im miệng, trong lòng có chút rung động, tình cảm hấn đối với nàng đã tới mức này rồi sao? Nàng nghĩ hấn tới đa chỉ là ăn dấm mà thôi!

Đưa tay ôm hông hấn, rú mắt xuống, trong mắt tràn đầy chán nản, mà bởi vì trong lòng Hiên Viên Mị tức giận cùng đau lòng, nên không chú ý tới động tác nhỏ của nàng.

Hấn chưa từng có cảm giác vô lực như bây giờ, hấn toàn tâm toàn ý đối với nàng, nhưng vẫn không thể chiếm được lòng nàng sao?

“Mị, ta... Ừm...”

Trên môi bị gặm cắn làm cho Thủy Nguyệt Linh có chút đau, nhú nhú mảy, nhưng không có đẩy hấn ra, ngược lại nàng ôm hấn thật chặt, mặc cho hấn phát tiết, trong lòng thờ dài, nàng dường như trở nên mềm lòng, mềm lòng đối với hấn!

Ngón cái vuốt ve cánh môi sưng đỏ của nàng, hai mắt Hiên Viên Mị gắt gao nhìn nàng, giọng nói trầm thấp nói lớn lời thề của hấn, “Thủy Nhi, người chỉ có thể là của ta, người trốn không thoát đâu!” Dứt lời, ôm nàng thật chặt vào trong ngực, cầm đặt ở trên vai nàng, không nhìn tới vẻ mặt của nàng.

Cho dù nàng hận hấn, hấn cũng sẽ khoá nàng ở bên cạnh, hấn tuyệt đối sẽ không buông tay!

Thủy Nguyệt Linh nhếch miệng lên, rất hài lòng đối với biểu hiện quyết liệt của hấn, nàng không thích một người chỉ vừa bị một đả kích nhỏ liền không thể gượng dậy nổi!

Ngay lúc này, bên trong Ngọc Dao Điện, một cung nữ vừa trang điểm vừa bẩm báo chuyện xảy ra ở Ngự Hoa Viên cho Dao phi, mặc dù người từng gặp Thủy Nguyệt Linh cũng không nhiều lắm, nhưng mà Dao phi có thể còn sống trong hậu cung này, ngay cả hoàng hậu trước kia cũng kiêng nể nàng vài phần, có thể chứng minh nàng là người có đầu óc, có thủ đoạn! Suy đoán một chút liền biết, nữ nhân kia chính là Thủy Nguyệt Linh, mắt phượng hẹp lại, tính ra thì nàng ta chính là Nhị tẩu của nàng!

Theo nàng biết, hoàng hậu bị phế, tịch thu tài sản của phủ Thừa tướng giết kẻ phạm tội cũng có liên quan đến nàng ta, hôm nay hậu vị đang trống, một vài nữ nhân ngu xuẩn trong cung đã rục rịch ngóc đầu, đối với sự kiện lần này, nàng cũng không gấp gáp, bởi vì nàng biết, thân phận không hề quan trọng, chỉ cần được bệ hạ sủng ái, còn sợ gì hoàng hậu? Giống như Thủy Nguyệt Linh không có thân phận kia!

Trong mắt chợt loé lên vẻ ghen tỵ cùng căm hận, nhiều ngày qua bệ hạ chưa từng tới Ngọc Dao Điện, bởi vì chuyện lần đó, nàng cho là thân thể bệ hạ có vấn đề, đã âm thầm hỏi thái y, nhưng bây giờ sợ rằng là bởi vì nữ nhân kia.

Ngày thứ nhất, nữ nhân kia liền vào ở Ngự Thiên Điện, lúc rảnh rỗi bệ hạ đều phụng bồi nàng, những việc này nàng đều biết, nhưng mà ngoại trừ căm hận, cũng không biết làm sao cho đúng, nàng biết bệ hạ nóng tính, không dễ tùy tiện mạo phạm hấn, nhưng nàng làm sao có thể cam lòng?

So với những nữ nhân ở hậu cung kia, Thủy Nguyệt Linh mới đúng là uy hiếp lớn nhất! Cho dù có phải mạo hiểm, nàng cũng không thể lưu nàng ta lại! Hơn nữa, chỉ cần làm việc cẩn thận một chút, bệ hạ chắc chắn sẽ không biết, về ác độc chợt loé lên trong mắt nàng.

Không chỉ riêng mình Dao phi cảm nhận được sự uy hiếp, tất cả mọi người trong hậu cung đều coi Thủy Nguyệt Linh là cái đinh trong mắt, bởi vì Hiên Viên Mị chưa từng cung chiều bất kỳ nữ nhân nào, mà sự sủng ái hấn dành cho Thủy Nguyệt Linh đã vượt qua khỏi giới hạn của bậc đế vương.

“Bệ hạ, Văn phi nương nương cùng với Du phi nương nương cầu kiến!”

Hiên Viên Mị vẫn ôm Thủy Nguyệt Linh như cũ, chỉ là lẳng lặng ôm, ngửi hơi thở tươi mát trên người nàng, lạnh lùng nói, “Bắt đầu từ khi nào lời nói của ta đã không còn phân lượng?” Hấn đã từng nói không cho phép bất nữ nhân nào quấy rầy Ngự Thiên Điện, chuyện này còn cần phải bẩm báo sao? Sao Tiêu Mặc lại không phán đoán được rồi?

Tiêu Mặc biết Hiên Viên Mị có bất mãn đối với hấn, nhưng mà vẫn nhắm mắt nói, “Hai vị nương nương tới cầu kiến nương nương!” Hấn biết bệ hạ hết sức coi trọng vị nương nương chưa được phong hào này, cho nên hấn mới nghĩ rằng nên bẩm báo một cái, hi vọng sẽ không vì vậy mà rơi đầu!

Hiên Viên Mị cau mày, trong mắt loé lên một tia bén nhọn, hai nữ nhân này muốn đánh chủ ý tới trên người Thủy Nguyệt Linh sao?

Vân Phi? Du Phi? Nàng nhớ lúc hoàng hậu tới tìm nàng gây phiền toái, người dẫn đầu chính là hai phi tử này! Trong mắt xẹt qua một vẻ suy xét, “Mị, cho vào đi!”

Nghe vậy, ánh mắt lạnh lùng của Hiên Viên Mị nhìn về phía Tiêu Mặc, “Còn không mau đi!”

“A! Dạ!” Tiêu Mặc có chút sợ hãi, sao lại như vậy? Bệ hạ luôn luôn nói một không hai, không ngờ rằng...

Vừa chạy ra ngoài, trong lòng vừa suy nghĩ, sau này nhất định phải phục vụ vị nương nương này thật tốt!

Hiên Viên Mị thu hồi tầm mắt liền hung hăng hôn Thủy Nguyệt Linh một cái, nhìn vẻ mừng rỡ ở đáy mắt của hấn, Thủy Nguyệt Linh sùng sột một chút, sau đó lắc đầu bật cười, không phải chỉ là gọi vào thôi sao? Cũng đáng để hấn cao hứng như vậy? Thật là không giống Hiên Viên Đế bí hiểm chút nào!

Vân Phi cùng Du Phi vừa bước tới, liền thấy Thủy Nguyệt Linh đang ngồi ở trên bập đùi của Hiên Viên Mị, bị hấn ôm chặt vào trong ngực, có chút phản

ưng không kịp, ngậy ngấn đứng ở đó, may mà Tiêu Mặc có lòng tốt ho khan một tiếng, mới giúp hai người họ hồi phục tinh thần.

“Nô tỳ tham kiến bệ hạ!”

Hiên Viên Mị nhàn nhạt liếc hai người họ, không mặn không nhạt nói, “Đứng lên đi!” Hắn sẽ không bao giờ dịu dàng đối với nữ nhân, nhưng mà bây giờ... Thật không biết có phải là ông trời trừng phạt hắn hay không!

Nhìn hai người không tính để ý đến hai nàng, khiến bọn họ cảm thấy chút lúng túng, cũng có chút ghen ghét, cẩn thận che giấu đi tâm tình trong mắt, trên mặt Vân Phi vẫn mang nụ cười hoàn mỹ, dịu dàng mở miệng nói, “Bệ hạ thương muội như vậy, muội muội phải phục vụ bệ hạ thật tốt!” Ngày trước còn có Hoàng hậu phối hợp, tình trạng của các nàng cũng không tệ lắm, nhưng mà bây giờ hoàng hậu bị phế, bệ hạ lại sủng ái vị Lăng Vương Phi này, với tính cách thích gì làm đó của bệ hạ, cho dù là chúng thần có phản đối đi nữa, bệ hạ cũng có thể lập Thủy Nguyệt Linh làm hậu!

Nếu các nàng đắc tội vị Lăng Vương Phi này, sau này nàng thành Hoàng Hậu, các nàng làm sao có thể mỗi ngày đều trôi qua trong an nhàn? Cho nên hôm nay bọn họ chính là muốn đến xem tình hình một chút, nếu bệ hạ không có ý đó thì quá tốt, còn nếu người có ý đó, các nàng chỉ có thể cố gắng lôi kéo vị Vương Phi này về phe của mình!

Các nàng đã cho người điều tra từ sớm, vị Lăng vương phi này là một người nhất gan yếu đuối, nhưng mà tình huống ngày đó...

Mặc dù bệ hạ đè ép việc này xuống, không có truyền ra ngoài, nhưng mà bọn họ tận mắt chứng kiến, muốn mượn sức của nàng, sợ rằng cái giá phải bỏ ra cũng không phải là nhỏ!

Mà hôm nay nhìn hai người họ như vậy, sợ rằng hậu vị tám chín phần là đã được định rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Phi tần có tin mừng.

Thủy Nguyệt Linh thân nhiên liếc Hiên Viên Mị một cái, dịu dàng nói, “Bệ hạ còn nhiều phi tần, sao lại cần ta phục vụ?”

Cánh tay của Hiên Viên Mị đang ôm này chợt siết chặt, tầm mắt rơi vào trên mặt nàng, lại không nhìn ra cảm xúc của nàng, không nhận được mà nhú nhú mày.

Nàng không nề mặt khiến cho Vân Phi có chút tức giận, mặc dù phi tần trong hậu cung sống chết đấu với nhau, nhưng ngoài mặt đều rất khách khí, ai ngờ Thủy Nguyệt Linh lại hoàn toàn không để mặt mũi cho nàng, mà còn là ngay trước mặt bệ hạ!

Vân Phi cười lạnh trong lòng, nàng thật sự nghĩ rằng bệ hạ cưng chiều nàng thì nàng muốn làm gì là làm sao? Những lời này rõ ràng thể hiện sự oán trách hiềm nghi đối với bệ hạ! Từ xưa tới nay, hoàng đế có hậu cung ba nghìn mỹ nữ là chuyện hiển nhiên, nàng nói như vậy, hoàng đế khác có lẽ sẽ dễ dàng tha thứ, nhưng mà chắc chắn bệ hạ sẽ giận dữ, bởi vì bệ hạ ghét nhất nữ nhân tự cho mình là đúng mà can thiệp vào chuyện của hắn! (OMG, chế này bá tự nói bá =))))

Nhưng mà lại để cho nàng thấy vọng, Hiên Viên Mị chỉ nhìn không được mà nhìn Thủy Nguyệt Linh một cái, sau đó thấy nàng ta không có phản ứng, lại nghiêm túc mà phụng bồi nàng ấy.

Khoé mắt Thủy Nguyệt Linh liếc về vẻ mặt nóng của Hiên Viên Mị, sau đó nhìn về phía Du phi và Vân phi, không khách khí nói, “Hai vị, tới giờ ta ăn trưa rồi, hai vị muốn cùng ăn sao?” Nàng vốn chỉ muốn nhìn một chút xem hai nữ nhân này làm gì mà thôi, bây giờ trong lòng đột nhiên lại thấy không cần thiết phải nhìn các nàng, ảnh hưởng đến tâm trạng của bản thân!

Nàng cũng không sợ bản thân đắc tội các nàng ta, dù sao thì nàng đã có Hiên Viên Mị, có phiền toái liền giao cho hắn giải quyết, bản thân không cần phải động thủ!

Vân Phi nhìn Hiên Viên Mị một cái, thức thời mà nói, “Nô tỳ cáo lui!”

Đi ra tới cửa Ngự Thiên Điện, Vân phi cắn răng nghiêng lợi mà nói, “Chỉ là giày rách mà lại nghĩ bản thân là bảo bối!”

Từ đầu đến cuối Du phi không hề nói chuyện nhiều, nhưng lúc này cũng nhếch nhếch miệng không được bắt nạt mà hừ nói, “Ta muốn xem sau khi bệ hạ chơi chán nàng, nàng ta sẽ có kết quả gì!”

Vân phi không nói lời nào, chỉ là ở trong lòng ngầm tính toán xem sẽ diệt trừ Thủy Nguyệt Linh, nếu không thể lôi kéo, vậy chỉ còn con đường này thôi!

Hai người nay bị Thủy Nguyệt Linh kích thích, lại dám nói vậy ở chỗ này, không thể không nói bọn họ thật sự không muốn sống nữa! Nhưng mà sự can

đám của các nàng không phải là không có lý do, bởi vì Hiên Viên Mị chưa từng quan tâm đến tranh đấu ở hậu cung, vì vậy ngày xưa khi muốn nói những lời này cũng không cần kiêng nể, cho dù có người nghe thấy, cũng chỉ là cuộc đấu giữa các nữ nhân với nhau càng tạo thêm sự náo nhiệt mà thôi!

Nhưng mà lần này, các nàng lại gặp xui xẻo, dám nói những lời như vậy, hơn nữa còn ở trước cửa Ngự Thiên Điện!

Mấy ngày sau, liên truyền đến tin tức hai vị phi bị đày vào lãnh cung, mọi người đều nghĩ rằng là do hai người này tự tiện đi tới Ngự Thiên Điện, chọc giận bệ hạ, trong khoảng thời gian ngắn, mọi người ở hậu cung càng thêm cẩn thận, người nào cũng không muốn bản thân bị đày vào lãnh cung một cách không rõ ràng, vào nơi đó, muốn sống sót đi ra ngoài là điều không thể!

Mà ngay lúc này, bên trong Ngự Thiên Điện, Hiên Viên Mị nhìn Thủy Nguyệt Linh, nghiêm túc nói, “Thủy Nhi, ta chỉ muốn có mình nàng! Nếu như nàng để ý lời các nàng nói..., ta có thể giải tán hậu cung!”

“Không cần!” Nghe nàng nói như vậy, Hiên Viên Mị không vui nhú mày, bởi vì thái độ của nàng cho thấy nàng không hề quan tâm đến hân!

Đó không phải là thứ mà nàng muốn, cả ngày ở trong cung, nếu không có một đám nữ nhân phụng bồi chơi cùng nàng, nàng sẽ rất nhàm chán! Quan trọng hơn là, nàng muốn nhìn một chút xem hân yêu nàng bao nhiêu!

Nếu muốn làm bạn với nhau cả đời, nhất định phải trải qua rất nhiều chuyện, hiểu lầm, lời đồn, hãm hại, áp lực, nàng nhất định phải xác định được là dù cho hân gặp bất kỳ chuyện gì cũng không phản bội nàng, nàng mới dám đem tâm mình cho hân, nếu như không, liền thừa lúc tình cảm chưa sâu nặng, dứt khoát đoạn tuyệt! Mặc dù có đau lòng, cũng chỉ là tạm thời, giống như lúc nàng quên Thượng Quan Lăng, hân cũng vậy!

Nhưng mà nàng không có để ý tới hai tay của nàng đã sớm vì ý định của bản thân mà nắm chặt thành quyền, cảm giác được nàng đột nhiên căng thẳng, Hiên Viên Mị có chút lo lắng nói, “Thủy Nhi!”

Thủy Nguyệt Linh hồi phục lại tinh thần, rồi lẳng lặng nhìn hân, tình cảm của nàng đối với hân dường như sâu đậm hơn nàng nghĩ!

Thấy bộ dạng này của nàng, chân mày Hiên Viên Mị nhăn thật chặt, “Thủy Nhi, cuối cùng ngươi muốn thế nào? Nếu như trong lòng nàng không thoải mái, bây giờ ta liền kêu người đuổi đám nữ nhân đó ra khỏi hậu cung!”

Thủy Nguyệt Linh lấy lại tinh thần, bật cười nói, “Hiên Viên Mị, ngươi quá tùy hứng!”

Hiên Viên Mị nhìn nàng, nghiêm túc hỏi, “Nàng thật sự không hề để ý dù chỉ một chút?” Thật sự... Một chút xíu quan tâm tới hân cũng không có?

Sao lại có thể không quan tâm? Nhưng mà đó chỉ là chuyện trước kia, nàng sẽ không so đo một cách quá đáng! (Chỉ n9 cũng không để ý chuyện trước kia, bây giờ anh sạch là được rồi, mấy nàng cũng đừng để ý nha =)))

“Mị...” Lời còn chưa kịp nói ra, liền bị cắt ngang.

“Bệ hạ, Trần phi nương nương có tin vui!” Tiêu Mặc vừa bẩm báo vừa nhìn sắc mặt của hai người.

Hân nhớ bệ hạ vừa trở về nước thì có ghé ngang qua chỗ của Trần phi một lần, tính tới ngày hôm nay, cũng không sai biệt cho lắm, đây quả thật là đứa con đầu tiên của bệ hạ!

Về mặt của Hiên Viên Mị nháy mắt liên trầm xuống, còn Thủy Nguyệt Linh thì nhìn không ra vui buồn.

“Cái gì?” Dao phi chợt đứng lên, gắt gao nhìn cung nữ trước mặt, “Ngươi nói Trần phi có tin vui?”

Cung nữ sợ đến rung lên, “Dạ...Đúng vậy, đã phái người thông báo bệ hạ!”

Dao phi nắm chặt hai quả đấm, trong đầu có chút suy tư, Trần phi này là người đầu tiên trong đám phi tần có mang long thai, lại ngay vào thời điểm này, nói không chừng mẹ sang nhờ con, giành được hậu vị, hơn nữa cũng có thể giành được sự sủng ái của bệ hạ!

Về trong mắt không ngừng loé lên, đứa bé này nhất định không thể sinh ra!

Lệ Trần Điện, Trần phi nằm trên giường, sắc mặt vui mừng mà vuốt bụng bằng phẳng, đây là đứa bé thứ nhất của bệ hạ, bệ hạ nhất định sẽ rất vui vẻ, nếu là hoàng tử, khả năng trở thành thái tử vô cùng lớn, tương lai chính là hoàng đế!

“Chúc mừng nương nương!” Cung nữ và thái giám của Lệ Trần Điện vô cùng vui vẻ, chủ tử được sủng ái, bọn họ liền cao hơn người khác một bậc!

“Đứng lên đi!” Trần phi không thể nào che giấu được vẻ mặt vui mừng của mình, hậu vị tất nhiên là vật trong túi của nàng.

“Bệ hạ giá lâm!”

Nghe được âm thanh, Trần phi vội vàng xuống giường hành lễ, “Nô tỳ tham kiến bệ hạ!”

Hiên Viên Mị ôm Thủy Nguyệt Linh đi tới, không hề có vẻ mặt vui mừng, chỉ là một bộ mặt lạnh như băng, nhìn Trần phi đang quỳ, không có chút thương tiếc nào, lạnh lùng nói, “Tiêu Mặc!”

Tiêu Mạc nghe vậy, liền nháy mắt với tiểu thái giám ở phía sau, liền thấy hai tiểu thái giám tiến lên giữ chặt Trần phi, mà một tiểu thái giám khác bung một chén gì đó đen thùi lùi đi về phía Trần phi.

Nghe vị thuốc nồng nặc, trong mắt Trần Phi có chút sợ hãi, nhìn về phía Hiên Viên Mị, run giọng hỏi, “Bệ hạ, người muốn làm gì?”

Hiên Viên Mị cười lạnh một tiếng, lãnh khốc vô tình nói, “Tiêu diệt nghiệt chủng trong bụng của người!” Từ đầu đến cuối, vẻ mặt của Thủy Nguyệt Linh không có chút biểu cảm, chỉ lẳng lẳng nhìn.

Trong mắt Trần phi tràn đầy hoảng sợ, “Không muốn... Bệ hạ, nó là con của người, là long thai, không phải là nghiệt chủng...” Trần Phi gầy dựa muốn thoát khỏi trời buộc, nhìn tiểu thái giám đang tới gần, lại nghĩ thấy mùi thuốc nồng nặc, Trần Phi lắc đầu, nàng không muốn Uống... uống...ng!

Tiểu thái giám nắm cằm của nàng không chút thương tiếc, không cho nàng vùng vẫy, cũng bắt nàng há miệng, một tay bung chén thuốc, cứng rắn rót thuốc vào trong miệng nàng.

“Ngô...”Trần phi cảm giác được thuốc theo cổ họng trượt xuống, nước mắt tuyệt vọng liền trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Rót thuốc xong, ba gã thái giám lui về phía sau, chỉ còn Trần phi nằm co rút trên mặt đất, chịu đựng từng cơn đau đớn trong bụng, đôi mắt tràn đầy thù hận nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh, “Tại người! Tại con hồ ly tinh như người mê hoặc bệ hạ, là người muốn hại chết hài tử của ta!”

Thủy Nguyệt Linh nhủ vậy, liên quan gì đến nàng? Từ đầu đến cuối nàng không hề lên tiếng!

Sắc mặt Hiên Viên Mị trầm xuống, đôi mắt lạnh như băng nhìn nữ nhân đang đau khổ trên mặt đất, lạnh lùng nói, “Trần phi không tuân theo chuẩn mực đạo đức, sỉ nhục tôn nghiêm của hoàng gia, đây lĩnh cung, vĩnh viễn không được ra ngoài!”

Trần phi điên cuồng cười ha ha, “Bệ hạ, hử dừ không ăn thịt con, người lại vì nữ nhân này mà ngay cả con mình cũng không tha, người sẽ gặp báo ứng... Nữ nhân này nhất định sẽ bỏ người mà đi... Người sẽ bị quả báo!” Hận ý điên cuồng trong mắt Trần phi làm cho trong lòng mọi người xung quanh thấy bất an, không dám nhìn tới cặp mắt kia, nhưng mà về mặt Thủy Nguyệt Linh vẫn như cũ, giống như chuyện này không hề có chút liên quan nào với nàng, mà trên thực tế đúng là quan hệ cũng không lớn lắm!

Cảm giác được cánh tay bên hông đột nhiên siết chặt, Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu đúng lúc bắt gặp cặp mắt đen thâm thúy, cảm giác được sự lo lắng của hắn, trong lòng Thủy Nguyệt Linh mềm nhũn, ngẩng đầu hôn nhẹ lên môi hắn một cái, rồi nhanh chóng lui lại.

Hiên Viên Mị kinh ngạc, đưa tay sờ lên môi mình, lần đầu tiên nàng chủ động hôn hắn, vậy có phải hay không cho thấy...

Nhìn đáng vẻ ngây ngô của hắn, Thủy Nguyệt Linh nhếch miệng, trong lòng đột nhiên cảm thấy thoải mái hơn!

Lúc này Tiêu Mạc cũng không đành lòng mà dời tầm mắt đi chỗ khác để không thấy vẻ mặt tự hủy hoại hình tượng của bệ hạ, chủ yếu là do hắn sợ bệ hạ sẽ tìm hắn tính sổ!

Nhìn hai người thân mật, hận ý trong mắt Trần phi càng sâu hơn, “Bệ hạ, người nói ta không tuân theo chuẩn mực đạo đức, sỉ nhục tôn nghiêm của hoàng gia, người đừng quên nữ nhân này cũng chỉ là gầy rách bị người khác đã dùng qua!”

“Bốp!”

Hiên Viên Mị giờ tay tát nàng một cái, gương mặt Trần phi trong nháy mắt liền cực kỳ sưng đỏ, nhìn thấy sát ý trong mắt hắn, thân thể Trần phi sợ hãi mà run lên, nhưng mà ngay sau đó, hận ý trong lòng đã lấn áp sợ hãi, phun máu tươi trong miệng ra, tiếp tục nói, “Con của mình mà cũng có thể nói là nghiệt chủng, Thủy Nguyệt Linh, người không sợ có một ngày hắn sẽ đối xử với người giống ta sao?”

Toàn thân Hiên Viên Mị cứng đờ, bởi vì tức giận, cũng bởi vì lo lắng, hắn biết trong lòng Thủy Nhi đau thương, Thượng Quan Lăng đối xử với nàng như vậy, nàng không thể nào quên, hôm nay lại để cho nàng thấy được một mặt như vậy của hắn, nàng có thể rời khỏi hắn hay không?

Thủy Nguyệt Linh nhẹ nhàng cầm bàn tay bên hông của hắn, giữa đầu nhìn đang căng thẳng, trong lòng thở dài, thần không biết quỷ không hay đi theo sát ở bên cạnh hắn ba tháng, thấy hắn nhiều hơn so với bất cứ kẻ nào, càng hiểu rõ hắn lãnh khốc cỡ nào, người như vậy, sao lại có thể coi trọng nàng như vậy chứ?

Dường như cảm nhận được sự an ủi của nàng, Hiên Viên Mị dần dần tỉnh táo lại, nhưng vẫn không có đảo mắt nhìn nàng, tầm mắt vẫn rơi vào người

Trân phi như cũ, mỗi mống lạnh lùng giương lên, “Trẫm chưa từng chạm vào ngươi, nếu như ngươi có long chủng ngươi nói xem nó từ đâu mà đến?”

Trân phi ngẩn ra, sau đó lại oán hận nhìn hắn, “Ngươi nói láo! Ngươi dám nói từ sau khi về nước ngươi chung từng tới Lệ Trân Điện?”

“Trẫm tới lấy đồ liền đi!”

“Ngươi trở lại rất nhanh, còn sủng hạnh ta cả đêm, lúc trời sáng ngươi mới đi.” Trân phi gắt gao nhìn hắn, trong lòng đột nhiên có chút không xác định, bởi vì đêm đó hẳn quá mức dịu dàng, dịu dàng tới nỗi không giống hắn!

Thủy Nguyệt Linh nhíu mày, lúc này mới mở miệng nói, “Ta có thể khẳng định nói cho ngươi biết, trong bụng ngươi quả thật là nghiệt chủng!” Ngoại trừ hai ngày trước hắn giận dữ nên ở ngoài, mỗi đêm Hiên Viên Mị đều nghỉ ngơi ở Ngự Thiên Điện, làm sao có thể cung chiều nàng ta cả đêm?

Trân phi lắc đầu không ngừng, không muốn tin sự thật, Hiên Viên Mị nhìn nàng, khinh thường nói, “Muốn giết ngươi còn dễ hơn bóp chết một con kiến, ngươi nghĩ rằng trẫm cần thiết phải lừa ngươi sao?”

Căn bản hắn khinh thường giải thích với nàng, nhưng hắn không muốn để lại vương mắc trong lòng Thủy Nhi, bất kỳ khả năng nào khiến nàng phải cách xa hắn đều phải bóp chết!

Nói xong, nhìn bộ dạng ngây ngốc của Trân phi, Hiên Viên Mị cười lạnh một tiếng, phân phó nói, “Tiêu Mạc, căn dặn lãnh cung chăm sóc nàng thật tốt!”

“Dạ!”

Lãnh cung Huyền quốc không giống với lãnh cung của các quốc gia khác, gọi là lãnh cung không bằng nên nói là phòng giam, vào lãnh cung, mỗi ngày đều có hình phạt dành cho ngươi, cho dù là điên rồi, vẫn không thể chạy khỏi như cũ, có thể nói, ngoại trừ chết, nếu không đó là tra tấn vô tận, sẽ không tới nỗi chết, nhưng mà lại đủ để khiến cho người khác nổi điên!

Thủy Nguyệt Linh mặc cho hắn ôm, đi về phía Ngự Thiên Điện, tò mò hỏi, “Ngươi tới Lệ Trân Điện lấy đồ gì?”

Hiên Viên Mị nhìn nàng một cái, thấy nàng không có gì khác thường, trong lòng len lén thở phào nhẹ nhõm, nói, “Chính là sách thuốc gốc mà nàng đang xem, Trân phi là cháu ngoại của Mông Lê thần y! Dù sao Trân phi vốn không có hứng thú với y thuật, cho nên ta muốn nàng liền cho!” Chẳng qua nàng ta vốn cho rằng sách thuốc gốc kia có thể khiến cho Hiên Viên Mị có thể sủng ái nhiều hơn một chút, mà dịu dàng đêm đó của hắn cũng bởi vì sách thuốc gốc, không nghĩ tới lại rơi vào kết quả như vậy!

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh âm áp, nàng vốn chỉ là thuận miệng nói ra, không ngờ hắn vẫn còn nhớ, ban đầu lúc mà hắn đưa cho nàng sách thuốc gốc, nàng nghĩ rằng đó vốn là tàng thư hoàng thất, bây giờ nghĩ lại, hắn nhất định tốn không ít công sức: thời gian dò xét! Nếu không cũng không qua nhiều ngày mới đưa cho nàng!

Thủy Nguyệt Linh nhìn về phía hắn, cười nói, “Ngươi không muốn biết gian phu của Trân phi là ai?”

Hiên Viên Mị cúi đầu nhìn nàng, chỗ sâu nhất trong đáy mắt chứa đầy dịu dàng, “Thủy Nhi muốn biết?”

Thủy Nguyệt Linh ngây ngốc nhìn đôi mắt kia, cho đến khi cặp mắt đó tràn ngập ý cười, mới phát hiện bản thân lại có thể ngơ ngẩn, trong mắt thoáng qua một vẻ lúng túng, lúc nào thì nàng lại biến thành hoa si rồi?

Miệng Hiên Viên Mị nhếch lên, tâm trạng rõ ràng rất tốt, “Ành, đều tra rồi!”

“Dạ!” Không biết âm thanh từ nơi nào truyền tới, làm cho sắc mặt của Thủy Nguyệt Linh có chút khó coi, nguyên nhân không phải vì hắn, mà bởi vì nàng chưa bao giờ cảm giác được có người đi theo bên cạnh.

Dường như biết được suy nghĩ của nàng, Hiên Viên Mị sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói, “Ành không phải là người bình thường!” Mặc dù mỗi một vị hoàng tử trong hoàng thất vừa sinh ra sẽ gặp được ánh vệ tương xứng, nhưng mà không giống Ành, hắn không phải là ánh vệ được huấn luyện trong hoàng cung!

Chuyện Trân phi được truyền ra ngoài rất nhanh, mọi người trong hậu cung liền cảm thấy lo lắng, ngay cả vui sướng khi mất đi uy hiếp cũng không hề có!

Ngày đó Hiên Viên Mị đi cùng với Thủy Nguyệt Linh, cho nên làm cho người ta không thể không nghi ngờ Thủy Nguyệt Linh, dù sao đó rõ ràng là một chuyện vui, làm sao lại vô duyên vô cớ trở thành như vậy? Nói đúng ra là không tuân theo chuẩn mực đạo đức, nhưng mà có mấy người sẽ tin?

Trước đó, nghe nói Vân phi và Du phi cũng tới Ngự Thiên Điện tìm Thủy Nguyệt Linh, mà hoàng hậu sau khi tìm Thủy Nguyệt Linh gây phiền toái mới bị phế, tất cả điều này, đều có thể thấy rõ, bệ hạ của bọn hắn bị nàng mê hoặc!

Tin đồn đã sớm truyền ra, Thủy Nguyệt Linh là yêu nghiệt, mê hoặc bệ hạ, hại nước hại dân!

Đối với việc lần này, Thủy Nguyệt Linh chỉ cười một tiếng mà cho qua, mà Hiên Viên Mị lại cực kỳ tức giận, trong triều đình, ngay trước mặt mọi người nhốt hai đại thần muốn xử phạt Thủy Nguyệt Linh vào đại lao, nhưng mà lại càng để mọi người tin chắc, bệ hạ của bọn hắn bị hồ ly tinh mê hoặc, không phân biệt được đúng sai!

Chương 29: Cầu kiến

“Nương Nương, thừa tướng đại nhân cầu kiến!”

Thừa tướng? Thủy Nguyệt Linh nhíu mày, khép sách y trong tay lại, mở miệng nói, “Cho vào đi!” Thật ra nàng rất tò mò xem vị thừa tướng này tới tìm nàng làm gì, chẳng lẽ tới tiêu diệt nàng?

“Vi thần tham kiến nương nương!” Đoàn Mộc Hiên chỉ hơi cung kính khom người, xem như là hành lễ.

Thủy Nguyệt Linh cũng không thêm để ý, ngấm quan sát vị thừa tướng đại nhân này, lên tiếng nói, “Thừa tướng đại nhân mời ngồi!”

Đoàn Mộc Hiên cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống, lập tức liền có một cung nữ lạnh lợi tiến lên dâng trà, người của Ngự Thiên Điện, không giống với người ở cung khác, khéo léo linh hoạt có bản lĩnh hơn, hơn nữa lại đáng tin!

Thủy Nguyệt Linh nâng chung trà lên, mím môi khẽ hớp một ngụm, động tác ưu nhã lộ ra một cách tự nhiên, nhìn Đoàn Mộc Hiên hỏi, “Không biết Thừa Tướng đại nhân cần gấp ta có chuyện gì?”

Đoàn Mộc Hiên nhìn dáng vẻ thẳng thắn của nàng liền sững sốt một chút, tin đồn bên ngoài đã bay đầy trời, tại sao nàng lại không hề bị ảnh hưởng một chút nào? “Vi thần có vài lời muốn nói cùng nương nương một chút!”

Thủy Nguyệt Linh nhíu mày, hứng thú hỏi, “Thừa tướng đại nhân muốn nói gì với ta?”

“Gần đây chắc nương nương cũng đã nghe lời đồn trong cung rồi chứ?”

Quả nhiên bởi vì việc này mà tới, trông mắt Thủy Nguyệt Linh rũ xuống cố giấu đi vẻ hứng thú trong mắt, gật đầu một cái, hồ ly tinh mê hoặc quân vương! Có phải nàng nên cảm thấy kiêu ngạo hay không?

Nói hồ ly tinh làm nàng nhớ tới tiểu hồ ly, đợi lâu như vậy cũng không thấy nó trở lại, cho dù bây giờ nó có trở về vương phủ cũng không tìm được nàng, hi vọng nó không bị người ta lột da làm áo lông chồn nha!

Đoàn Mộc Hiên để ly trà trong tay xuống, cau mày nói, “Hôm nay đã có rất nhiều đại thần bất mãn đối với bệ hạ, cứ theo cái đà này, sợ rằng có người lấy cớ này để tạo phản!”

Thủy Nguyệt Linh gật đầu, tỏ ý nàng đang nghe rất nghiêm túc, thấy hắn dừng lại, nhíu mày hỏi, “Sau đó thì sao?”

Đoàn Mộc Hiên quan sát nàng, nhưng mà hoàn toàn nhìn không ra cảm xúc, không biết nàng đang nghĩ gì, nhíu mày một cái, “Vi thần hi vọng nương nương...” Nói tới đây hắn đột nhiên cảm thấy có chút khó mở miệng, hắn luôn lạnh nhạt với mọi chuyện, sẽ vì mục đích của mình mà không quan tâm đã có bao nhiêu người hi sinh, nhưng hiện tại lại có chút do dự!

Trong mắt Thủy Nguyệt Linh loé lên tia trào phúng rồi biến mất, khẽ cười hỏi, “Thừa tướng đại nhân muốn ta tự sát hay là rời đi?” Có lẽ là tự sát? Rời đi? Ngược lại sẽ khiến Hiên Viên Mị không để ý tới triều chính mà chỉ lo tìm nàng, không phải là mất nhiều hơn được hay sao! A... Vị thừa tướng đại nhân này quả thật rất yêu nước! Có điều cũng chưa thể nói là hết lòng vì vua?

Đoàn Mộc Hiên sững sốt một chút, không khỏi nhìn nàng một cái, nhưng cái gì cũng không nhìn ra như cũ, thật ra thì trong lòng hắn rất nghi ngờ, dựa vào tính tình của bệ hạ làm sao có thể sủng ái một nữ nhân? Nhưng hắn cũng chỉ nghi ngờ mà thôi, bởi vì hắn tin tưởng bệ hạ sẽ có chừng mực, nhưng mà cũng chưa từng nghĩ tới bệ hạ sẽ trở thành như vậy, ngay cả hắn cũng hoài nghi có phải đầu óc bệ hạ bị mê hoặc hay không, nếu không sao lại có thể thay đổi lớn như vậy?

Thủy Nguyệt Linh nhìn thấy sự do dự trong mắt hắn, trong mắt tràn đầy vẻ cân nhắc, đặt khuỷu tay lên bàn gỗ, tay nhỏ bé chống đầu, bày ra một bộ dáng lười biếng, nhìn Đoàn Mộc Hiên nói, “Thừa Tướng đại nhân, người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta?”

Đoàn Mộc Hiên đè nén sự do dự trong lòng, nghiêm nghị nói, “Vi thần hi vọng nương nương biến mất vĩnh viễn!”

Mí mắt Thủy Nguyệt Linh rũ xuống, đột nhiên hỏi, “Đoàn Mộc Hiên, người thật sự là người của Mị?” Nàng nhớ Như Nhi từng nói qua, vị Thừa tướng đại nhân và Đại tướng quân Thạch Tu đều là thân tín của bệ hạ, nhưng mà có thân tín như vậy sao? Vị Thừa tướng đại nhân này dường như chỉ trung thành với quốc gia chứ không phải là Hiên Viên Mị!

Đoàn Mộc Hiên hiểu ý nàng, nhưng chỉ nhàn nhạt nói, “Ta đây cũng chỉ vì muốn tốt cho bệ hạ!”

Khoé miệng Thủy Nguyệt Linh giều cột giường lên, “Làm sao ngươi biết được?”

“Nếu bệ hạ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ mất lòng dân, mặc dù năng lực của bệ hạ hơn người, khả năng mất đi giang sơn cũng rất lớn!”

“Giang sơn... Thật sự quan trọng như vậy?” Ở trong lòng Thượng Quan Lăng, giang sơn là quan trọng nhất, nhưng nàng cảm nhận được, ở trong lòng Hiên Viên Mị, giang sơn không quan trọng như vậy!

Hiên Viên Mị mang đến cho người khác cảm giác rằng cho dù hấn không có thân phận gì, hấn vẫn là một vương giả như cũ!

Ánh mắt Thủy Nguyệt Linh lộ ra một vẻ dịu dàng, lẩm bẩm nói, “Làm sao ngươi biết được giang sơn là thứ hấn muốn?”

Đoan Mộc Hiên ngần ra, dịu dàng trong mắt nàng cho hấn biết được, nữ nhân này yêu bệ hạ thật lòng!

Đoan Mộc Hiên không trả lời vấn đề của nàng, mà chỉ nói, “Nếu nương nương thật sự yêu bệ hạ, vậy cũng nên suy nghĩ vì bệ hạ!”

Thủy Nguyệt Linh cười cười, “Nói cho cùng, Thừa tướng đại nhân chỉ muốn ta chết, có đúng không?” Thủy Nguyệt Linh khẽ vuốt mu bàn tay, chậm rãi nói, “Từ xưa đến giờ hồng nhan hoạ thủy chỉ là cái cớ của những tên hôn quân ngu ngốc vô năng mà thôi, đáng tiếc người đời quá ngu muội, chưa từng động não để suy nghĩ, người khác nói cái gì thì nghe cái đó!”

Trong lòng Đoan Mộc Hiên khẽ động, nhưng sau đó ánh mắt liền trở nên bén nhọn, “Nương nương muốn nói đây là lỗi của bệ hạ, người không có liên quan đến việc này?”

Thủy Nguyệt Linh xem đó là chuyện đương nhiên mà nói, “Không phải sao? Ta cũng không có ép hấn yêu ta!”

Đoan Mộc Hiên lạnh lùng nhìn nàng, trong lòng rất bất mãn đối với biểu hiện của nàng, “Vi thần cho rằng nương nương yêu bệ hạ, xem ra là vì thần đã nhìn lầm!”

Thủy Nguyệt Linh không hề cảm thấy ngại ngùng một chút nào, dĩ nhiên mà nói, “Ta thương hấn nha! Nhưng mà ta không cảm thấy bản thân đáng chết!”

“Nếu nương nương yêu bệ hạ, sao lại nhẫn tâm để hấn gánh vác tội danh hôn quân?”

Ánh mắt Thủy Nguyệt Linh nhìn về nơi xa xăm, nhẹ giọng nói, “Ta rất ích kỷ, ta từng cho rằng yêu một người chỉ cần hấn tốt là tốt rồi, nhưng mà nếu hấn thật sự yêu ta, ta không tốt làm sao hấn có thể tốt được?”

Nhìn về mặt có chút mờ mịt của nàng, bàn tay dưới ống tay áo của Đoan Mộc Hiên không tự chủ được mà nắm chặt, trong lòng có một cảm xúc không tên đang dần lên men.

Thủy Nguyệt Linh thu hồi tầm mắt, đi tới trước mặt Đoan Mộc Hiên, cúi người tới gần nhìn hấn, khẽ cười nói, “Còn về ý nghĩ của Thừa tướng đại nhân mà nói, ta không thích, ta thu hồi lời ta đã từng nói, các phu nhân ở phủ thừa tướng chắc chắn sẽ không hạnh phúc!”

Đoan Mộc Hiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt, trong mắt có chút tức giận.

“Các ngươi đang làm gì vậy?” Giọng nói rất bình tĩnh, nhưng mà cho dù là ai nghe cũng có thể cảm nhận được, đây là sự im lặng trước cơn thịnh nộ.

Thủy Nguyệt Linh ngồi dậy, liếc mắt nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Hiên Viên Mị, nhú mày một cái.

Hiên Viên Mị nhìn nàng một cái, sau đó nhìn về phía Đoan Mộc Hiên, lạnh lùng nói, “Đi ra ngoài!”

Trong lòng Đoan Mộc Hiên cả kinh, hấn cảm nhận được sát ý của bệ hạ rất rõ ràng, mà sát ý kia quả thật nhắm vào hấn, không ngờ ở trong lòng bệ hạ nữ nhân này có trọng lượng nặng như vậy! Nếu nàng thật sự chết, sợ rằng không ai có thể chịu được hậu quả, hiện tại đột nhiên hấn cảm thấy có chút may mắn!

Nếu không phải Thủy Nguyệt Linh ở Ngự Thiên Điện hấn cũng không cần tự mình đến một chuyến, may mắn là hấn chưa tìm người đến trực tiếp ám sát nàng!

Thở dài một tiếng, cúi chào một cái, cung kính lui ra, hấn đi nhằm một bước rồi!

Hiên Viên Mị nhìn Thủy Nguyệt Linh một cái, sau đó xoay người bỏ đi, nhưng trong mắt hừng hực lửa ghen cùng lửa giận!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đồ đệ thần y

Nhìn bóng dáng đang đi xa, khoé miệng Thủy Nguyệt Linh từ từ gợn lên, hẳn không có ép buộc nàng nữa, mà là tin tưởng nàng, chỉ là thấy hình ảnh như vậy, sợ rằng trong lòng hẳn không có thoải mái!

Suy nghĩ của Thủy Nguyệt Linh cũng không sai, bây giờ Hiên Viên Mị đang lửa giận ngút trời, vị chua trên người hẳn có thể xông chết người! Hai tay chặt chẽ nắm thành quyền, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, bây giờ hẳn không dám tới Ngự Thiên Điện, nếu không hẳn sợ rằng bản thân trong lúc quá xúc động sẽ bóp chết nữ nhân đó!

Nhìn sắc trời một chút, Thủy Nguyệt Linh gấp một cái, miễn cưỡng leo lên giường, thần sắc trong mắt hết sức nguy hiểm, Hiên Viên Mị! Nếu bởi vì giận dữ nàng mà dám làm ra chuyện gì không nên làm, thì đừng trách nàng!

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên có cảm giác bị ôm vào một lồng ngực ấm áp, nghe thấy hơi thở quen thuộc, Thủy Nguyệt Linh mở mắt ra, lại thấy Hiên Viên Mị chỉ ôm nàng, nhắm mắt, không thèm để ý đến nàng.

Thủy Nguyệt Linh cảm thấy có chút buồn cười, đưa tay vuốt gương mặt tuấn tú của hắn, “Vẫn còn tức giận sao?”

Hiên Viên Mị hừ nhẹ một tiếng, cánh tay ôm chặt nàng, vẫn không có mở mắt ra, Thủy Nguyệt Linh cười cười, dánh sát trước ngực hắn, từ từ ngủ.

Một hồi lâu, cho đến khi tiếng hít thở nhẹ nhàng từ trong ngực truyền đến, Hiên Viên Mị mới mở mắt ra, nhẹ vuốt gương mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của nàng, đôi mắt tràn đầy vẻ quyết tâm, “Thủy Nhi, nàng chỉ có thể là của ta, ai cũng không được giành!”

“Bệ hạ, có người tự tiện xông vào lãnh cung, đã bị bắt!”

Trong cung chỉ cần có một chút biến động nhỏ, cũng sẽ khiến mọi người khản trương, tiếng ồn ào phía ngoài đánh thức Thủy Nguyệt Linh, mở mắt ra liền bắt gặp đôi mắt hẹp dài, trong lòng khẽ động, nghĩ cái gì thì làm đó, ngẩng đầu hôn lên đôi môi mỏng nhợt nhạt.

Khó chịu trong lòng Hiên Viên Mị biến mất trong nháy mắt hầu như là không còn, giữ chặt cái ót của nàng, lưỡi linh hoạt thần tốc tiến vào, bàn tay nóng như lửa dao động trên thân thể trần truồng của nàng, Thủy Nguyệt Linh khẽ run, suy nghĩ trong đầu có chút hỗn loạn, hẳn lột sạch quần áo của nàng lúc nào?

Tay nhỏ bé không kìm chế được mà dao động trên lồng ngực nở nang săn chắc của hắn, không khí dần dần nóng lên, tình huống có chút mất khống chế.

Lúc này, người bấm báo ngoài cửa thấy bên trong không có phản ứng, nghĩ rằng người bên trong không nghe thấy, bấm báo thêm lần nữa, “Bệ hạ, có người tự tiện xông vào lãnh cung, đã bắt được!”

Thủy Nguyệt Linh thoáng tỉnh táo, vội vàng đẩy người trên người ra, há miệng thở dốc, tại sao lại như vậy? Nàng chỉ muốn hôn hắn một cái mà thôi!

Về mặt Hiên Viên Mị trở nên u ám, trong mắt mang theo sát ý, người bên ngoài tự dưng bị một trận lạnh run, trong lòng có chút nghi ngờ, “Trời như vậy sao lại cảm thấy lạnh nhỉ?”

Thấy Thủy Nguyệt Linh im lặng không nói, trong lòng Hiên Viên Mị có chút không thoải mái, nàng đang hối hận sao? Hắn vốn tưởng rằng nàng có chút động lòng đối với hắn, chẳng lẽ là hắn nghĩ sai? Mi mắt sụp xuống, trong mắt có chút thất vọng, nhưng sự kiên định lại càng nhiều hơn, hẳn cũng không tin rằng cả đời này nàng sẽ không yêu hắn!

Mà Thủy Nguyệt Linh đang suy nghĩ, lực hút của Hiên Viên Mị đối với nàng quá lớn, theo như tình huống khi này cho thấy, hậu cung còn chưa xảy ra vấn đề, chỉ sợ rằng nàng đã đánh mất tim của mình trước! Hiện tại lý trí còn dư lại cũng không nhiều lắm, không biết còn có thể kiên trì được bao lâu!

“Thủy Nhi, muốn đi xem sao?” Vừa hỏi vừa hôn nhẹ lên khoé môi nàng.

Thủy Nguyệt Linh khẽ lên tiếng, không có đẩy hắn ra, đơn giản là không muốn, nàng thích hắn hôn! Ánh mắt Hiên Viên Mị lộ ra ý cười, nhìn dáng vẻ dường như có chút hưởng thụ của nàng, trong lòng xác định, nàng không phải là không có tình cảm đối với hắn, trong lòng cũng bởi vì suy nghĩ đó mà vui vẻ.

Nhìn người trước mắt, Hiên Viên Mị cười mà không cười, trông mắt thâm thúy có vẻ bí hiểm, “Đoạn Tường, đồ đệ của thần y?” Người đang nhếch nhác nằm trên đất chợt ngẩng đầu nhìn hắn, dường như không ngờ tới Hiên Viên Mị sẽ biết được thân phận của hắn.

Đồ đệ của thần y? Trần phi là cháu ngoại của thần y, người này tự tiện xông vào lãnh cung có lẽ là vì cứu Trần phi!

Nhìn bộ dạng suy tư của nàng, Hiên Viên Mị hôn trán nàng một cái, giải thích, “Hắn chính là tên gian phu, ta mới vừa lấy được tin tức, còn chưa kịp nói cho nàng biết!”

Đoạn Tường là đệ tử của thần y Mông Lê, là đệ tử tâm đắc nhất của Mông Lê, ngược lại Trần phi thân là cháu ngoại của Mông Lê nhưng lại không có thiên phú gì đặc biệt, cũng không cảm thấy hứng thú với y thuật, bởi vì mất cha mẹ từ nhỏ, cho nên Mông Lê rất sủng ái nàng, cũng không muốn miễn cưỡng nàng.

Trần phi cùng Đoạn Tường cùng nhau lớn lên từ nhỏ, Đoạn Tường vẫn luôn thích Trần phi, nhưng mà Trần phi chỉ xem hắn là ca ca! Trong một lần Hiên

Viên Mị xuất cung vô tình gặp Trần phi, nhiều lần thăm dò, mới biết được Hiền Vĩ Mị là hoàng đế Huyền quốc, sau đó Trần phi liền sử dụng mọi biện pháp để vào cung. Đoạn Tường cố đè nén đau lòng giúp nàng hoàn thành tâm nguyện, nhưng mà để có thể nhìn thấy nàng, hắn cũng vào cung làm thị vệ.

Hắn cố gắng đè nén tình cảm trong lòng, chỉ cần nhìn thấy nàng hạnh phúc là tốt rồi, nhưng mà Hiền Viên Mị vốn không có một chút tình cảm nào với Trần phi, hắn cũng thấy đau lòng, cũng phát hiện tình cảm của hắn càng ngày càng mất khống chế!

Đêm đó nhìn thấy Hiền Viên Mị cầm sách thuốc đi ra khỏi Lệ Trần cung, sách thuốc gốc đó hắn biết, sư phụ vốn định truyền cho hắn, nhưng mà hắn lại cự tuyệt, bởi vì hắn cảm thấy đây là đồ của nàng, đồ vật quý trọng như vậy, nàng lại có thể cho Hiền Viên Mị?

Lửa giận mãnh liệt cùng với lửa ghen thiếu sót lý trí hắn, bước chân mất khống chế mà đi về phía Lệ Trần Điện, lại thấy nàng đang ngồi ngơ ngác, với vẻ mặt thất vọng, cả cung điện chỉ có một mình nàng, nhất định là nàng cho rằng Hiền Viên Mị muốn qua đêm ở chỗ này mới kêu người hầu đi ra ngoài! Đồ kỳ ỳ ăn mòn trái tim hắn, vì vậy hắn hạ huyền được đối với nàng.

Ngay lập tức hắn liền cảm thấy hối hận, nhìn dáng vẻ vui mừng của hắn khiến nàng không dám đến gần, trong lòng đau lòng cùng với ghen tỵ, tới khi hắn kịp thời phản ứng thì hai người đã trần truồng nằm trên giường, hắn muốn dừng lại, hắn biết làm như vậy sẽ hại nàng, nhưng nhìn bộ dáng thẹn thùng quỳ rũ của nàng, thân thể mềm mại trắng như tuyết kích thích hắn, làm cho hắn muốn dừng mà dừng không được.

Sau khi hắn hoảng hốt mà mặc quần áo vào, thận trọng chạy ra khỏi Lệ Trần cung, nơm nớp lo sợ mấy ngày cũng không thấy chuyện gì xảy ra, hắn nghĩ rằng chuyện này sẽ qua đi như vậy, nhưng không hề nghĩ tới nàng lại có thể mang thai, mà ngày đó hắn lại ở bên ngoài cung, không hề biết chuyện này.

Đoạn Tường oán hận nhìn chằm chằm Hiền Viên Mị, giọng nói bởi vì đau đớn mà có chút khàn khàn, “Hiền Viên Mị, nàng yêu người như vậy, sao người lại không biết quý trọng nàng?”

Hiền Viên Mị nhún mày, lạnh lùng nói, “Có liên quan đến trẫm sao?”

“Người...Khụ khụ...” Ho khan một cái, vốn là người bị thương nặng, bị kích động liền ho ra một ngụm máu tươi, “Người quá lãnh huyết! Người sẽ phải nhận báo ứng!”

Ánh mắt Thủy Nguyệt Linh trở nên lạnh lẽo, nhìn người trên đất, khẽ cười nói, “Hèn chi Trần phi phải chịu báo ứng!”

“Người...”

“Không phải sao? Nàng chẳng quan tâm đến tình cảm của người, người lãnh huyết như vậy, dĩ nhiên phải nhận lấy báo ứng!”

Khoé miệng Hiền Viên Mị không ngừng giờ lên, nàng đang bảo vệ hắn! Tâm mắt rơi vào người trong ngực, dịu dàng trong mắt càng sâu.

“Mị, si tình như vậy, rất cảm động đúng không?”

Mặc dù không biết nàng muốn làm cái gì, nhưng mà Hiền Viên Mị vẫn phối hợp gật đầu, Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu nhìn hắn, “Người ta si tình như vậy, người nhất định không đành lòng chia rẽ người ta, có đúng không?”

Hiền Viên Mị lại gật đầu một cái, vẻ mặt Thủy Nguyệt Linh tràn đầy ý cười nói, “Vậy để cho hắn đi phụng bồi Trần phi có được không?”

Tiêu Mặc âm thầm lui về sau một bước, thì ra nương nương cũng ác như vậy!

Trong mắt Hiền Viên Mị lộ ra nụ cười, “Tiêu Mặc, đưa vào lãnh cung!” Đoạn Tường cũng không giãy dụa, chỉ cần có thể nhìn thấy nàng là tốt rồi, hiện tại hắn chỉ muốn nhìn thấy nàng!

Kết quả là, trong lãnh cung lại phá lệ mà có thêm một người đàn ông, cuối cùng nghe nói Đoạn Tường cùng Trần Phi đều điên rồi, bởi vì Trần phi không chịu nổi những hình phạt kia cũng không thể nào chấp nhận sự thật, mà Đoạn Tường lại không chịu nổi hận ý của nàng, hơn nữa mỗi ngày đều nhìn thấy nàng bị dụng hình, bản thân lại hoàn hảo không hề bị gì, áy náy, hối hận, hành hạ hắn đến điên rồi! (-.- cách trừng phạt này cũng quá biến thái rồi!)

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cầu xin

Nhìn vẻ mặt vui vẻ của Hiền Viên Mị, Thủy Nguyệt Linh cảm thấy không biết nói gì, hắn cũng dễ thỏa mãn quá chứ! Nhưng trong lòng nhin được vui sướng bởi vì hắn vui sướng!

“Mị, tại sao người không có hoàng tử?” Nàng đã chắc chắn hắn không phải không được, nhưng mà hắn lên ngôi nhiều năm như vậy tại sao vẫn không có

hoàng tử hay công chúa, không thể không làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ!

Hiên Viên Mị nhìn nàng một cái, thấy nàng không có giận hờn, mới lên tiếng, “Ta không muốn thì sẽ không có!”

Uống thuốc sao? “Nếu như có người động tay động chân thì phải làm sao?” Dù sao hoàng tử cũng là một thủ đoạn để tranh thủ tình cảm, ai cũng muốn mấu bằng từ đất*! [*mẹ sang nhờ con]

Hiên Viên Mị biết nàng hiểu lầm, giải thích, “Không phải là dùng thuốc!” Trầm ngâm một chút, nói, “Thủy Nhi, chuyện này sau này ta sẽ nói cho ngươi biết có được không?”

Thủy Nguyệt Linh nhủ mày, mặc dù có chút tò mò, nhưng mà hấn không muốn nói thì thôi!

Trên giường lớn màu đen, Thủy Nguyệt Linh nhắm hai mắt bị Hiên Viên Mị đè ở dưới thân, trên mặt đỏ ửng, nhìn qua rất là mê người.

“Hiên Viên Mị, ngươi buông ta ra!” Thủy Nguyệt Linh có chút tức giận quát hấn.

Hiên Viên Mị cười giống như con mèo đã ăn cắp được cá, ngón tay khẽ vuốt lên gương mặt nàng, giọng nói cũng mang theo ý cười, “Thủy nhi, mở mắt ra nhìn ta một chút xem sao!”

Thủy Nguyệt Linh hừ lạnh một tiếng, vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, chính là không muốn nhìn hấn, người đàn ông này vốn là yêu nghiệt, sở trường của hấn là dụ dỗ nàng! Cũng chỉ vì tình lại nhìn thấy gương mặt đó, sau đó hai người liền lẫn lộn thành một đoàn, thiếu chút nữa súng đã cướp cò, nếu như không phải do hấn chủ động dừng lại, không chừng nàng đã sớm bị hấn ăn sạch!

Lúc nào thì định lực của nàng lại kém như vậy? Nhớ ngày đó Thượng Quan Lăng nằm kế bên nàng, cả người nàng liền không được tự nhiên, mà bây giờ chỉ cần không có người đàn ông này bên cạnh, nàng liền cảm thấy không thoải mái!

Hơn nữa nàng một chút cũng không có bài xích việc xảy ra quan hệ với hấn, thất bại nhất chính là, nàng nhớ tới thời điểm lần đầu tiên hấn đụng tới nàng, nàng cũng không có cảm giác chán ghét, điều này thật sự rất không bình thường!

“Thủy Nhi...”

Âm thanh ma quỷ...Đó là âm thanh ma quỷ...

“Thủy Nhi...”

Thủy Nguyệt Linh khóc không ra nước mắt, có thể đừng gọi nàng dịu dàng như vậy được không? Tình huống hiện tại của bọn họ rất dễ xảy ra chuyện không may được không?

“Ai...”

Nghe tiếng thờ dài thất vọng truyền vào tai, Thủy Nguyệt Linh chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy gương mặt đang cười của hấn, trừng mắt liếc hấn một cái, tức giận nói, “Còn không đi làm triều!”

“Nàng hôn ta một cái đi!”

Thủy Nguyệt Linh bĩu môi, ngẩng đầu hôn lên môi hấn, “Nhanh đi!” Nếu không nàng thật sự trở thành hồng nhan họa thủy mất, nhưng mà phiền toái cũng không nhiều lắm!

Hiên Viên Mị không ngờ rằng nàng dứt khoát như vậy, nhìn bộ dạng quyến rũ của nàng, ánh mắt tối sầm lại, thân thể lại đè ép trên người nàng, khăn khăn nói, “Thủy Nhi, hôm nay ta có thể không làm triều được không?”

“Không được!” Nàng đương nhiên cảm thấy vật cứng nóng bỏng, không được tự nhiên đang xô dịch trên thân thể, ngược lại trong mắt không hề có vẻ xấu hổ, nhưng mà lại im lặng suy nghĩ.

Hiên Viên Mị nhủ mày, hấn quá vội vàng sao? Thờ dài một tiếng, chuẩn bị đứng dậy, lại bị Thủy Nguyệt Linh kéo lại.

Đưa tay khẽ vuốt gương mặt tuấn mỹ của hấn, Thủy Nguyệt Linh nghiêm túc nói, “Mị, cho ta chút thời gian được không?” Nàng không muốn thấy hấn bất an, nhưng mà bây giờ nàng không có khả năng cam kết cho hấn cái gì!

Ánh mắt Hiên Viên Mị lộ ra ý cười, hôn một cái lên miệng nhỏ của nàng, “Được!” Ít ra nàng đang thử tiếp nhận hấn!

“Nương nương, Liễu đại nhân cầu kiến!”

Liễu đại nhân? Vị kia à? Chắc sẽ không tới bắt nàng đi tự sát chứ? Vươn vai lười biếng duỗi lưng một cái, dù sao Hiên Viên Mị cũng chưa trở về, có chút nhàm chán, gặp thì gặp!

Sau khi Hiên Viên Mị làm triều sẽ tới ngự thư phòng, nhanh chóng xử lý hết tấu chương sau đó liền trở về Ngự Thiên Điện đeo bám Thủy Nguyệt Linh, mục tiêu của hấn chính là lâu ngày sinh tình! (=)) Tội Mị ca quá)

“Vi thần tham kiến nương nương!” Vị Liễu đại nhân này không có vô lễ giống vị đại Thừa tướng kia, cung kính mà quý gồi hành lễ.

“Liễu đại nhân, mời đứng lên!” Nàng đã gặp Liễu đại nhân này, lúc đó linh hồn của nàng đang rời khỏi xác, phụ thân của Hi phi trước kia bị hoàng hậu hãm hại bị đẩy lãnh cung, Bình Bộ Thị Lang Liễu Nghị.

Liễu Nghị không có đứng dậy, mà cầu xin nói, “Cầu nương nương cứu con gái của hạ thần!” Mặc dù hoàng hậu nương nương không có hại Hi phi mất đi tính mạng, như mà hắn đã nghe qua lãnh cung kinh khủng đó, nếu như không cứu hi phi ra ngoài, sợ rằng nàng...

Thì ra là tới nhờ vả! Thủy Nguyệt Linh cũng không có đỡ hắn đứng dậy, khoé miệng mang theo nụ cười thần nhiên hỏi, “Liễu đại nhân nói lời này là có ý gì?” Nhưng trong lòng nghĩ, ở lãnh cung lâu như vậy, sợ rằng không chết cũng bị điên rồi sao!

Mặc dù nàng không có đi xem qua, nhưng mà nghe nói lãnh cung kia quả thật rất đáng sợ! Có nên dành thời gian tới xem một chút không nhỉ?

Liễu Nghị kích động kể hết mọi chuyện, sau đó liền cúi đầu sát đất, “Nương nương, cầu xin người cứu con gái ta, con gái ta bị oan!”

“Liễu đại nhân, người làm vậy không phải làm làm khó ta hay sao? Quân vô hí ngôn, bệ hạ tự mình hạ lệnh đẩy Hi phi vào lãnh cung, hiện tại làm sao có thể thả nàng ta ra?” Xin lỗi, nàng chưa từng có lòng thương hại!

Không phải bất cứ chuyện gì cũng đều có cơ hội sửa sai, nếu sớm biết có hôm nay thì lúc đầu đừng làm vậy! Ban đầu hắn chủ động đưa nữ nhi vào cung không phải vì quyền thế hay sao?

“Van cầu nương nương, nếu nương nương chịu mở miệng, bệ hạ nhất định sẽ đồng ý!”

Sự thật đúng là như vậy! Nhưng mà Thủy Nguyệt Linh chỉ nhìn người trên đất, cười lạnh nói, “Liễu đại nhân cũng nghĩ rằng bệ hạ bị ta mê hoặc, chuyện gì cũng sẽ nghe ta?”

Thân thể Liễu Nghị cứng đờ, “Không phải vậy, nương nương, lão thần chỉ muốn nương nương ở trước mặt bệ hạ nói vài lời giúp con gái của ta mà thôi, bệ hạ sủng ái nương nương như vậy, có lẽ sẽ đáp ứng!”

Lời nói của Liễu Nghị có ý nịnh hót, nhưng mà Thủy Nguyệt Linh hết lần này tới lần khác không để bản thân bị đẩy vào thế bị động, qua vẻ mặt và ánh mắt né tránh của hắn, liền có thể thấy được, ở trong mắt vị Liễu đại nhân này, nàng cũng chỉ là hồ ly tinh mê hoặc quân vương!

Thủy Nguyệt Linh chế nhạo cười một tiếng, “Liễu đại nhân, người không biết hồ ly tinh đều rất tà ác sao? Nếu như ta là hồ ly tinh, đương nhiên sẽ không có cái thứ gọi là lòng đồng tình!”

Sắc mặt Liễu Nghị trắng nhợt, “Không phải vậy, nương nương, vi thần không có ý nghĩ như vậy!”

Lúc này Hiên Viên Mị đi vào, nhìn thấy một trận đầu khẩu như vậy, nhíu nhíu mày, đi tới ngồi xuống, sau đó ôm Thủy Nguyệt Linh vào trong ngực, để cho nàng ngồi lên đùi hắn, ôn nhu hỏi, “Sao vậy?”

Liễu Nghị sửng sốt, hắn chưa từng thấy bệ hạ có vẻ mặt dịu dàng như vậy, trong lòng lại tin lời đồn thêm vài phần, nhưng mà hiện tại hắn chỉ muốn cứu con gái của mình.

Lần nữa dập đầu về phía hai người, nhưng mà cũng không mở miệng cầu xin Hiên Viên Mị, mà là cầu xin Thủy Nguyệt Linh, “Nương nương, ta van cầu người, buông tha cho con gái ta!”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh có chút bức mình, lời nói của hắn giống như là nàng không chịu buông tha cho nữ nhi của hắn! Cảm thấy Thủy Nguyệt Linh không vui, Hiên Viên Mị lạnh lùng nói, “Lui ra!”

“Nương nương... Van cầu người...”

Ánh mắt Hiên Viên Mị lạnh lẽo, “Lôi hắn ra!”

“Nương nương... Nương nương...” Âm thanh càng lúc càng xa.

“Thủy nhi...”

Nhìn thấy lo lắng trong mắt hắn, Thủy Nguyệt Linh cười cười, “Ta không sao, chỉ là người không liên quan mà thôi!” Không đáng để bận tâm!

Dao phi nghĩ tới nghĩ lui, chuẩn bị mạo hiểm đi tới Ngự Thiên Điện cầu kiến Hiên Viên Mị, đúng lúc gặp Liễu Nghị ngoài cửa điện, trong lòng suy tính một phen, liếc nhìn Ngự Thiên Điện, thay đổi chủ ý, xoay người rời đi, căn dặn cung nữ sau lưng, “Mời Liễu đại nhân tới Ngọc Dao Điện!”

Chương 32: Giao dịch

Thủy Nguyệt Linh nhanh chóng thở không nổi, đưa tay khẽ đẩy nhẹ Hiên Viên Mị, ý bảo hấn buông nàng ra, Hiên Viên Mị lại liếm liếm ở môi nàng mà không chịu buông ra.

Thủy Nguyệt Linh mềm nhũn mà nằm thờ đốc trước ngực hấn, cánh tay trượt từ trên cổ xuống ôm hông của hấn, thờ hồn hèn hỏi, “Sao ta lại cảm thấy người làm hoàng đế dường như rất rảnh rỗi?” Lại có thể có nhiều thời gian dành chung một chỗ với nàng như vậy, cũng khó trách người khác coi nàng là hồ ly tinh!

“Thủy Nhi không thích ở chung một chỗ với ta sao?”

Nghệ giọng nói của hấn có chút oan ức, làm Thủy Nguyệt Linh khẽ cười ra tiếng, cọ cọ ở trước ngực hấn, thật thà nói, “Thích!”

Cánh tay Hiên Viên Mị siết chặt, chế trụ cái ót của nàng thêm lần nữa, hai người cùng trầm mê trong hơi thở của đối phương, không có để ý tới một ánh mắt ghen ghét trong chỗ tối.

Liễu Nghị đi theo cung nữ vào Ngọc Dao Điện, trong lòng có chút lo lắng, không biết Dao phi tìm hấn có việc gì?

“Vi thần tham kiến Dao phi nương nương!”

“Liễu đại nhân đứng lên đi, ban thưởng ngồi!”

Liễu Nghị thấp thòm không yên mà ngồi xuống, dè dặt hỏi, “Không biết nương nương tìm vi thần có việc gì?”

Dao phi cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi, “Không biết Liễu đại nhân đến Ngự Thiên Điện có việc gì?” Mặc dù cũng đoán được một chút, nhưng mà nàng cũng không dám khẳng định, dù sao chuyện cũng đã qua lâu rồi, lúc trước cũng không thấy Liễu Nghị có bất kỳ hành động nào!

Liễu Nghị cũng không dám giấu diếm, hơn nữa cũng không phải là chuyện không thể nói, “Vi thần tới cầu xin nương nương bỏ qua cho nữ nhi của ta!”

Nương nương? Dao phi đương nhiên biết hấn nói tới ai, ở Ngự Thiên Điện ngoại trừ nữ nhân của Lăng Đế thì còn ai vào đây? Trong lòng có chút căm hận, bệ hạ vẫn luôn không thích phi tần đụng vào người hấn, nhưng bây giờ lại ở cùng một chỗ với nữ nhân khác!

Thấy sắc mặt của nàng không tốt lắm, Liễu Nghị cũng không biết bản thân xúc phạm nàng ở điểm nào, đang lúc hấn không biết phải làm sao, Dao phi mở miệng nói, “Liễu đại nhân, Bồn cung có thể cứu con gái người, nhưng mà cần người hợp tác!”

Về mặt Liễu Nghị nghiêm túc, hấn hiểu ý của nương nương, nàng ta muốn hấn làm việc thay nàng, nghĩ tới nữ nhi khả ái của hấn, nếu không phải hấn có ý nghĩ không nên có, thì hiện tại con gái hấn sẽ sống rất tốt, là do hấn có lỗi với nàng!

Suy nghĩ một lát, Liễu Nghị gật đầu, “Nương nương có việc gì cần dặn xin cứ nói!”

“Tốt lắm!” Dao phi cười cười, “Thật ra thì cũng không phải là chuyện phức tạp gì, chẳng qua là muốn để cho người truyền mấy câu nói ra ngoài mà thôi!” Hiện tại nàng không dám lộ liễu đối đầu với Thủy Nguyệt Linh, nàng là người thông minh, nàng dĩ nhiên biết không thể đụng vào ranh giới cuối cùng của Hiên Viên Mị!

Nhưng ghen tỵ thường làm cho con người ta trở nên ngu dốt, làm chuyện ngu xuẩn, trong lòng còn nghĩ rằng mình gặp may, đây là chuyện nói sau!

Liễu Nghị vừa đi ra khỏi Ngọc Dao điện, vừa suy nghĩ, chuyện Dao phi muốn hấn làm quả thật không khó, nhưng mà có thể làm như vậy sao? Bệ hạ thật sự có thể phớt nữ nhân kia sao? Cho dù không có nữ nhân kia, Dao phi có thể làm cho bệ hạ vui vẻ sao? Nàng ở Hậu cung lâu như vậy, lúc trước không có nữ nhân kia, bệ hạ cũng không có đặc biệt sủng ái nàng! Bệ hạ có thể vì nàng cầu cạnh mà bỏ qua cho Hi nhi sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy hi vọng không lớn, nhưng đây là hi vọng duy nhất, hấn không thể bỏ qua, hấn muốn đền bù tội lỗi của mình!

Mấy ngày sau, lời đồn nhanh chóng truyền ra ngoài, cơ hồ ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng biết, bệ hạ của bọn họ mang một hồ ly tinh từ Diệp quốc về, hiện tại bệ hạ đã bị hồ ly tinh mê hoặc, ngu xuẩn vô đạo, cứ theo cái đà này, bọn họ sẽ sớm trở thành dân mất nước!

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng chửi rủa, khời nghĩa tiêu diệt hồ ly bay đầy trời, truyền tới tai các vị đại thần, cũng truyền vào cung!

Sáng sớm mở mắt ra, liền thấy sắc mặt khó coi của Hiên Viên Mị, Thủy Nguyệt Linh sờ sờ mặt hấn, lười biếng hỏi, “Ta đắc tội người à?”

Hiên Viên Mị mấp máy môi, ôm chặt nàng, thấp giọng nói, “Thật xin lỗi!” Là tại hấn suy tính không chu toàn, cho nên bây giờ mới có thể xảy ra chuyện như vậy!

Thủy Nguyệt Linh có biết lời đồn đãi gần đây, nhưng mà nàng không để trong lòng, người đời ngu muội, nàng cũng không cần thiết phải ngờ ngẩn như

họ! Chỉ là đường như hần rất dễ ý!

Cười cười, Thủy Nguyệt Linh hí mắt nói, “Thế nào? Ngươi tính hi sinh ta, để trấn an những người đang tức giận?”

Hiên Viên Mị bắt mẫn cau mày, “Thủy Nhi!” Cánh tay ôm nàng không ngừng siết chặt, chưa bao giờ hần có vẻ mặt nghiêm túc như vậy, “Thủy Nhi, nàng là quan trọng nhất, cho dù có mất đi tất cả, ta cũng sẽ không bao giờ hi sinh nàng!” Hần cũng không biết nàng bắt đầu trở nên quan trọng như vậy từ lúc nào, nhưng mà hần biết, nếu như không có nàng, tất cả đều không còn ý nghĩa, thậm chí là sinh mạng dường như cũng dư thừa! Ý nghĩ trong liền khiến cho hần cả kinh, nhưng cũng không hề bài xích!

Thủy Nguyệt Linh cười, không nhìn được hôn lên cặp môi mỏng đang mím chặt, nàng biết lớp phòng thủ cuối cùng của nàng đã bị hần phá vỡ, đó là nơi chưa từng có người chạm đến, là nơi yếu ớt nhất trong tim nàng.

Nhìn đôi mắt có chút tối lại của hần, Thủy Nguyệt Linh nghiêm túc nói, “Mị, ta không quan tâm người khác nói ta như thế nào, ngươi hiểu ý ta không?”

“Ừ.” Hần biết nàng muốn nói cho hần biết, nàng không thêm đề ý tới người không liên quan, mà hần cũng không cần đề ý, không cần thiết bởi vì những người không liên quan mà phải ảnh hưởng đến bọn họ!

“Bệ hạ...”

Nghe tiếng thúc giục bên ngoài, Thủy Nguyệt Linh nhú mày, hôn lên trên môi hần, “Nhanh đi vào triều đi! Có nhiều chuyện phiền toái đang chờ ngươi xử lý đây!” Chuyện còn lại chờ hần trở lại rồi nói! Nếu đã xác định, nàng tính sẽ nói rõ cho hần biết, không nên để trong lòng hần phải bất an.

Hiên Viên Mị bất đắc dĩ đứng dậy, kéo màn che lại, để cho nàng ngủ thêm một chút, mới để cho một đám tiểu thái giám đi vào, về phần cung nữ, Thủy Nguyệt Linh thấy không vừa mắt, đôi! (chị cũng bá đạo không kém anh =))

Đối với ham muốn chiếm giữ của nàng, Hiên Viên Mị vô cùng cao hứng, đương nhiên nàng nói cái gì hần sẽ làm cái đó!

Trong triều đình, Hiên Viên Mị lười biếng ngồi ở trên long ý, nhếch miệng nở nụ cười thị huyết lạnh như băng, tin đồn truyền đi nhanh như vậy, cho dù là ai cũng biết được là có người cố ý làm!

Đại thần bên dưới ngoại trừ Đoàn Mộc Hiên, tất cả đều quỳ xuống, cùng lên tiếng nói, “Xin bệ hạ nghĩ lại!”

Đoàn Mộc Hiên liếc nhìn người ngồi trên ghế rồng, im lặng không nói, cũng không có bất kỳ hành động nào, hần đã ý thức được tầm quan trọng của nữ nhân kia đối với Hiên Viên Mị, khuyên cũng không được, cần gì phải lãng phí sức lực?

Nhìn một đám người đang quỳ xuống, Hiên Viên Mị cười lạnh, “Chư vị ái khanh đây là muốn uy hiếp trẫm sao?”

“Bệ hạ, chúng thần cũng là vì bệ hạ, vì Huyền quốc, nếu bệ hạ không xử tử yêu nghiệt đó, chúng thần quyết không đứng dậy!”

Xử tử? Trên người Hiên Viên Mị hiện lên sát ý, trong mắt chợt loé lên vẻ thị huyết, âm u lạnh lẽo nói, “Nếu ái khanh thích xử tử như vậy, trẫm sẽ thành toàn cho ngươi!” Một chương chém ra, người vừa mới mở miệng “Phụt” một cái phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất mà chết.

Chúng đại thần run rẩy một trận, không dám nhiều lời nữa, nhưng vẫn không có ai đứng lên như cũ! Liễu Nghị nhìn đồng liêu vừa chết, trong mắt loé lên một chút áy náy.

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi, nếu muốn quỳ thì cho bọn họ quỳ cho đã!

Không có tới ngự thư phòng, mà trực tiếp đến Ngự Thiên Điện, nhưng nhìn tấm điện không có một bóng người, trong lòng Hiên Viên Mị đột nhiên hoảng sợ, đảo mắt nhìn thấy Như Nhi hôn mê nằm trên mặt đất, trong lòng căng thẳng, nàng đã đi rồi sao? Ngay lúc mà hần cho rằng nàng yêu hần, ngay lúc mà hần buông lỏng cảnh giác?

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Công chúa tiên tộc

Sau khi Hiên Viên Mị đi, Thủy Nguyệt Linh nằm trên giường một lát, cũng không ngủ được, liền đứng dậy mặc quần áo tử tế, Như Nhi nghe được tiếng vang, tự giác đi vào phục vụ nàng rửa mặt.

Thủy Nguyệt Linh lẳng lặng ngồi trước bàn trang điểm, Như nhi đứng ở sau lưng giúp nàng chải đầu, nhìn sự thay đổi của tấm điện, Thủy Nguyệt Linh nhếch miệng, cái này cũng với cái mà nàng thấy lúc đầu quả thực khác nhau một trời một vực, hề là những gì mà nàng cần dùng tới, Hiên Viên Mị không

nói hai lời liền cho người ta đem toàn bộ vào!

Nhìn gương mặt trong kính, Thủy Nguyệt Linh nhú mày một cái, hiện tại thân thể này chứa tới hai linh hồn, nếu như nàng đột nhiên biến mất, Mị sẽ ra sao? Còn nàng phải làm như thế nào?

Trong mắt đột nhiên loé lên một vẻ quyết tâm, nàng vốn không phải là người tốt lành gì, đừng nói là hiện tại có Hiên Viên Mị, cho dù không có hắn, nàng cũng sẽ không nhường mạng của mình cho người khác, muốn trách chỉ có thể trách “Thủy Nguyệt Linh” lúc đầu lựa chọn trốn tránh, hiện tại, nàng chắc chắn phải có được thân thể này!

Thủy Nguyệt Linh đang tập trung suy nghĩ, Như Nhi đột nhiên té ngã xuống đất, trong kính xuất hiện một dung nhan tuyệt mỹ, tới khi Thủy Nguyệt Linh hồi phục tinh thần thì đã không thể nhúc nhích.

Nguy hiểm híp híp mắt, trong lòng cực kỳ bức bối, đánh không lại Hiên Viên Mị còn chưa tính, dù sao đó cũng là nam nhân của nàng, nàng cũng không tính là thua thiệt! Bây giờ là thế nào? Một nữ nhân cũng có thể tùy tiện giải quyết nàng, nàng có phải quá vô dụng hay không?

Cô gái phía sau ưu nhã bước tới trước mặt nàng, móng tay thật dài nhẹ nhàng dao động ở trên mặt nàng, khinh thường nói, “Chẳng qua chỉ là một loài người xấu xí đê tiện, hắn lại có thể xem là bảo vật!”

Thủy Nguyệt Linh nhìn thấy ghen tị cùng hận ý trong mắt nàng, trong lòng không ngừng mắng Hiên Viên Mị, nam nhân đáng chết! Đi đâu cũng trêu chọc gây họa đào hoa, nghe ý tứ trong lời nói của nàng, dường như nàng ta không phải là người?

“Bịch”

Thủy Nguyệt Linh bị ném xuống đất, nhìn nữ nhân cao cao tại thượng đang đứng, trên mặt nàng không có chút cảm xúc, mà nàng bình tĩnh làm cho nữ nhân kia bất mãn, trên mặt lộ vẻ tà ác vui vẻ, “Hắn xem ngươi như bảo bối, ngươi nói nếu như hắn nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của ngươi trong ngực nam nhân khác, hắn có thể đau đến không muốn sống hay không?”

Về mặt Thủy Nguyệt Linh vẫn không có cảm xúc gì như cũ, nữ nhân này căn bản là kẻ điên bị ghen tị làm cho choáng váng đầu óc, nói chuyện với nàng ta cũng chỉ là dư thừa!

Nữ nhân tức giận tát một bạt tai lên trên mặt nàng, sau đó cười lạnh nói, “Bây giờ ta sẽ đi tìm nam nhân cho ngươi, yên tâm! Ta sẽ tìm vài người, nhất định có thể thỏa mãn ngươi!”

“Két...” một tiếng, cửa bị đóng lại.

Thủy Nguyệt Linh liếm liếm vết máu ở khoé miệng, trong mắt chợt loé lên sát ý, nhưng mà hiện tại thân thể nàng không thể cử động, bị người ta khống chế, chỉ có thể chờ đợi Hiên Viên Mị tìm được nàng nhanh một chút!

Hiên Viên Mị vô lực ngồi ở trên giường, nghĩ tới từng ly từng tý giữa bọn họ, hắn không tin tình cảm của nàng đối với hắn là giả, nàng sẽ không rời khỏi hắn, nhất định là đã có chuyện xảy ra!

Chợt đứng lên, đi tới bên cạnh Như Nhi, phát tay một cái, Như Nhi từ từ tỉnh lại, nhìn thấy Hiên Viên Mị, nhớ tới chuyện trước đó, nhìn bốn phía một chút, không nhìn thấy bóng dáng của Thủy Nguyệt Linh, liền biết đã xảy ra chuyện!

“Bịch!” quỳ xuống một cái, “Chủ tử, thuộc hạ không tận sức bảo vệ nương nương, tự nguyện chịu phạt!”

Sắc mặt Hiên Viên Mị trầm xuống, “Tra rõ!” Có thể thần không biết quỷ không hay mà tiến vào Ngự Thiên Điện, còn có thể không kinh động bất cứ kẻ nào mà mang Thủy Nguyệt Linh đi, chỉ sợ không phải là người của nhân tộc!

Có điều hắn biết rõ thực lực của Thủy Nhi, người bình thường căn bản không phải là đối thủ của nàng!

“Ành, thông báo Vụ Diệt!”

“Dạ!”

Chờ đợi là đau khổ, về mặt Hiên Viên Mị cực kỳ u ám, trên người tràn đầy sát khí mãnh liệt, không ai dám đến gần nửa bước, nắm chặt hai quả đấm, trong lòng Hiên Viên Mị tràn đầy lo âu và tự trách!

Hắn không dám tưởng tượng nếu Thủy Nhi có chuyện gì thì hắn sẽ như thế nào? Hiện tại hắn rất hận mình, biết bản thân đắc tội không ít người, lại chỉ có thể phớt lờ Như Nhi ở bên cạnh nàng, mặc dù Như Nhi rất xuất sắc, nhưng dù sao nàng ta cũng chỉ là một người bình thường!

Vụ Diệt cũng nhanh chóng chạy tới, nhìn thấy cặp mắt đỏ bừng và đáng sợ đáng sợ của Hiên Viên Mị, sợ hết hồn, không dám trì hoãn, vội vàng nói ra tin tức vừa mới thu được, “Mị, nghe nói công chúa tiên tộc đã xuống nhân gian!”

Lam Phiêu Vũ! Trong mắt chợt loé lên vẻ hung ác, nếu mà Thủy Nhi có chuyện gì, ta sẽ bắt cả tiên tộc chôn theo!

“Chủ tử, có phát hiện!” Nghe vậy, Hiên Viên Mị liền đứng lên đi ra ngoài.

Nhìn người đang nhanh chóng đi đến gần, ánh mắt Lam Phiêu Vũ lạnh lẽo, cười lạnh nói, “Không hổ là Hiên Viên Mị! Ta muốn nhìn một chút, nữ nhân kia đến tốt cùng là có bao nhiêu quan trọng với ngươi!”

“Két...” Cửa bị mở ra, Thuý Nguyệt Linh ngẩng đầu chỉ thấy một mình Lam Phiêu Vũ, trong lòng biết Hiên Viên Mị sẽ tìm tới, dù sao nữ nhân này cũng không có mang nặng ra khỏi cung, nhưng mà về mặt của nàng vẫn không có biểu cảm!

“Hừ! Sao vậy? Không nhìn thấy nam nhân nên rất thất vọng?” Đưa tay bắt lấy tay của Thuý Nguyệt Linh, bàn tay bấm ở trên cổ nàng, cười lạnh nói, “Chúng ta bây giờ phải đi xem một chút, bệ hạ của ngươi yêu ngươi nhiều bao nhiêu?”

Hiên Viên Mị nhìn thấy hai người đi ra, thấy Thuý Nguyệt Linh không có vấn đề gì, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, mà Thuý Nguyệt Linh nhú nhú mày, lo lắng trong mắt chợt loé lên, nàng không biết rốt cuộc nữ nhân này muốn làm gì!

“Hiên Viên Mị, đã lâu không gặp!”

Hiên Viên Mị nhìn về phía nàng, sát ý trong mắt không hề che giấu, lạnh lùng nói, “Thả nàng!”

“A...Ngươi nói thả liền thả, vậy mặt mũi của bốn công chúa phải để ở đâu?” Vừa nói vừa siết chặt cổ tay của Thuý Nguyệt Linh.

Thuý Nguyệt Linh chỉ khẽ nhú mày một cái, Hiên Viên Mị lại khản trương mà nhìn nàng, trong mắt chứa đầy đau lòng, cả người tản ra sát ý tới nỗi Vu Diệc đứng ở bên cạnh cũng lui về phía sau một bước.

Vu Diệc nhìn về mặt bình tĩnh của Thuý Nguyệt Linh, nhú mày, nữ nhân này quả thật rất đặc biệt! Nếu như không phải Mị đã xác định là nàng, thì hẳn cũng có hứng thú!

“Lam Phiêu Vũ, thả nàng ra!” Giọng nói của Hiên Viên Mị lạnh đi vài phần.

Đối với Hiên Viên Mị, thật ra thì Lam Phiêu Vũ có chút sợ hãi, nhưng mà nàng đã sớm bị hận ý cùng ghen tỵ làm mờ lý trí, vốn không nghĩ tới sự trả thù của Hiên Viên Mị!

“Haha...Xem ra ngươi quả thật rất khản trương nha!” Nói xong hận ý trong mắt liền tăng thêm vài phần, về mặt biểu lộ nụ cười ác ý, “Hiên Viên Mị, ngươi ở trước mặt mọi người mà từ hôn, đùa giỡn bốn công chúa không đáng giá một xu, làm bốn công chúa mất mặt, ngươi nói món nợ này nên tính thế nào đây?”

Nghĩ tới việc này, khuôn mặt tuyệt mỹ của Lam Phiêu Vũ có chút vặn vẹo, nàng đường đường là công chúa tiên tộc, đệ nhất mỹ nhân tiên tộc, không phải người nam nhân nào cũng từng li từng tí lấy lòng nàng sao? Hắn lại có thể một chút mặt mũi cũng không cho, lại còn nói loại nữ nhân như nàng không hợp khẩu vị của hắn! Cái dạng nữ nhân nào mới hợp khẩu vị của hắn? Nữ nhân vô dụng xấu xí này sao?

Loại tình cảm ái mộ trong lòng đã sớm hoá thành hận ý, nàng đã từng nói nàng nhất định sẽ khiến hắn hối hận!

Bàn tay không tự chủ mà siết chặt, gương mặt nhỏ nhắn của Thuý Nguyệt Linh bị ngộp thở đến đỏ bừng, nhưng trong mắt vẫn là một mảnh bình tĩnh, nhưng mà nàng bình tĩnh, Hiên Viên Mị lại không bình tĩnh nổi!

“Lam Phiêu Vũ, ngươi dám tổn thương nàng, ta muốn ngươi sống không bằng chết!” Như lời nguyền rủa của ác ma, giọng nói âm lãnh kia khiến cho Lam Phiêu rừng mình một cái, tay không tự chủ nói lòng vài phần.

Ổn định tâm trạng một chút, tay vẫn đặt ở cổ Thuý Nguyệt Linh như cũ, Lam Phiêu Vũ nhìn Hiên Viên Mị cười nói, “Yên tâm! Nàng còn có giá trị lợi dụng, ta sẽ đợi tới khi lợi dụng nàng xong mới giết nàng ta!”

“Cuối cùng ngươi muốn cái gì?” Hiên Viên Mị nắm chặt hai quả đấm, cặp mắt gắt gao nhìn chằm chằm cổ của Thuý Nguyệt Linh, hận không thể bấm bàn tay kia ra thành trăm mảnh!

“Ha ha...Hiên Viên Mị, ngươi có thể làm cho ta mất hết thể diện, hiện tại ta muốn ngươi quỳ xuống nhận lỗi, cũng không phải là quá đáng phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hổ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Trông mặt Hiên Viên Mị lộ ra vẻ lạnh lẽo, Lam Phiêu Vũ run lên một cái, lại khôi phục trấn định, “Thế nào? Không muốn? Xem ra ngươi cũng không phải là rất yêu nàng ta! Vậy mạng của nàng liền không đáng giá!” Vừa nói bàn tay vừa từ từ siết chặt.

“Dừng tay!” Đôi mắt Hiền Viên Mị gắt gao nhìn chăm chăm bàn tay đáng ghét, đôi phải từ từ rút, một chân quỳ xuống.

“Mị!” Vu Diệc khiếp sợ nhìn hấn, hấn thật sự quý! Nữ nhân kia quan trọng vậy sao? Đáng giá để hấn bỏ xuống tất cả kiêu ngạo của mình?

Cho dù là quý, trên người của hấn vẫn toát ra hơi thở tôn quý như cũ làm cho người ta cảm thấy hấn vẫn tài trí hơn người, Thủy Nguyệt Linh nhìn hấn, hốc mắt có chút nóng lên, ngực bị đè ép đến phát đau, lại có cảm giác muốn khóc, đã bao lâu nàng chưa từng khóc?

Lam Phiêu Vũ chưa từng nghĩ hấn sẽ thật sự quý xuống, ai mà không biết Hiền Viên Mị cuồng ngạo? Hôm nay lại quỳ gối trước mặt nàng vì một nữ nhân, nàng nên cao hứng sao? Tại sao lại chỉ cảm thấy oán hận?

Lam Phiêu Vũ bầm lên người Thủy Nguyệt Linh một cái, sau đó ở sát bên tai nàng hỏi, “Có phải rất cảm động hay không?”

Cuối cùng Thủy Nguyệt Linh cũng có thể mở miệng, cũng chỉ nhân nhát liếc mắt nhìn Hiền Viên Mị, cười lạnh nói, “Cảm động? Đáng đời hấn! Nếu như không phải do hấn, hiện tại ta đã là hoàng hậu Diệp quốc, chứ không phải là yêu nghiệt người người muốn giết, cũng sẽ không mất đi con của mình!”

Nghe vậy, Hiền Viên Mị nhìn về phía hai mắt của nàng, thấy đôi mắt nàng chứa đầy sự chán ghét, trong lòng run lên, nàng thật sự hận hấn! Hai quả đấm không tự chủ được mà nắm chặt lại, sau đó từ từ buông ra, sẽ không! Hấn không tin nàng không có một chút tình cảm gì đối với hấn!

Lam Phiêu Vũ cười haha, “Hiền Viên Mị không nghĩ tới người cũng có ngày hôm nay! Đây có tính là báo ứng không?”

Vu Diệc nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh, vốn tưởng rằng nàng đang diễn trò, nhưng trong chán ghét cùng khinh miệt rõ ràng trong mắt nàng như vậy! Trong lòng không khỏi tức giận, Hiền Viên Mị làm vậy không đáng! “Nữ nhân này, rốt cuộc người có lương tâm hay không? Mị cũng vì người mới quý xuống, người không có một chút xíu cảm động nào sao?”

Thủy Nguyệt Linh khinh thường nhìn Hiền Viên Mị một cái, sau đó chuyển tầm mắt sáng Vu Diệc, nàng sợ nhìn hấn nhiều hơn một giây nào nữa thì nàng sẽ tiết lộ cảm xúc trong lòng.

“Lương tâm? Trị giá bao nhiêu tiền?” Linh lực trong cơ thể không ngừng đụng nhau, nàng cần trì hoãn thời gian, một chút nữa mới tốt!

“Người...” Vu Diệc thật sự không biết phải nói gì nữa rồi, chưa từng thấy nữ nhân nào tâm địa sắt đá như vậy!

Lam Phiêu Vũ không nhịn được mà quát, “Tất cả câm miệng!” Sau đó nhìn về Hiền Viên Mị phía trên đất, cười lạnh nói, “Hiền Viên Mị, mùi vị thế nào? Người ta vốn không cảm nhận được tình cảm của người!”

Nhưng mà Hiền Viên Mị chỉ lạnh lùng nhìn nàng, “Thả nàng!”

“Thả nàng?” Lam Phiêu Vũ vừa định nói không thể nào, nhưng đang lúc có ý định làm vậy thì đột nhiên thay đổi chủ ý, trong mắt hiện lên một vẻ kỳ dị, “Hiền Viên Mị, ta cũng muốn nhìn một chút xem người có thể vì nữ nhân khinh thường người mà trả giá tới mức nào!”

Nghe vậy, trong lòng Thủy Nguyệt Linh căng thẳng, không biết người nữ nhân điên này lại muốn làm cái gì, muốn thoát khỏi trời buộc, nhưng mà còn thiếu một chút nữa!

Lam Phiêu Vũ đưa tay vẫy một cái, “Keng” một tiếng, trường kiếm của một người thị vệ rơi vào tay Hiền Viên Mị, Lam Phiêu Vũ độc ác cười, “Hiền Viên Mị, ta nhớ rằng người từng tát ta một bạt tai, nếu như hiện tại người tự chặt một cánh tay của mình, ta cũng sẽ không so đo chuyện này với người nữa, ta thả nữ nhân này ra, thế nào?”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh nôn nóng, linh lực trong cơ thể điên cuồng đụng nhau, muốn thoát khỏi trời buộc, nhưng mà luôn bị thiếu một chút!

“Mị, không được!” Bây giờ Vu Diệc thật sự sợ hấn sẽ làm chuyện điên rồ, mắt thấy hấn đưa tay nhát kiếm trên đất, vội vàng ngăn lại, “Mị, nữ nhân kia căn bản không quan tâm sống chết của người, người còn quan tâm nàng như vậy làm gì? Điểm này không giống người!”

“Cút ngay!” Hiền Viên Mị đẩy hấn ra, thuận tiện điểm huyết đạo của hấn, nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh đang rũ mắt xuống, hấn không tin nàng một chút cũng không có quan tâm hấn!

Cặp mắt Hiền Viên Mị nhìn chăm chú vào Thủy Nguyệt Linh, từ từ giờ thanh kiếm sắt bén lên.

Mắt thấy thanh kiếm sẽ chặt xuống, Thủy Nguyệt Linh không cách nào giả vờ bình tĩnh được nữa, cặp mắt nhìn về phía Hiền Viên Mị, trong mắt tràn đầy lo lắng, “Hiền Viên Mị, người dám!” Tên ngu ngốc này! Biết rõ Lam Phiêu Vũ đùa giỡn hấn, lại còn nghe lời như vậy!

Nhìn về lo lắng trên mặt nàng, khoe miệng Hiền Viên Mị dần giờ lên, không hề che giấu vẻ vui vẻ trong mắt, nàng quan tâm hấn!

Lam Phiêu Vũ nhìn hai người một chút, trong mắt loé lên chút cảm hận, “Rất tốt! Ta lại mém xíu là bị các người lừa!” Tầm mắt bắn về phía Hiền Viên Mị, “Còn chưa động thủ!” Bàn tay bóp ở cổ Thủy Nguyệt Linh siết chặt thêm, “Nếu không động thủ, ta không dám đảm bảo nàng sẽ còn mạng hay không!”

Thủy Nguyệt Linh gắt gao nhìn về phía Hiền Viên Mị, khó khăn mở miệng, “Không cho phép!” Bàn tay trên cổ lại siết chặt thêm một chút, làm cho nàng không cách nào có thể mở miệng nữa, chỉ có thể nhìn hấn, trong lòng không ngừng la hét, không muốn...

Hiền Viên Mị nhìn đáng vẻ đau khổ của nàng, trong mắt tràn đầy đau lòng, chỉ là một cánh tay thôi, nhưng mà không biết nàng có thể ghét bỏ hấn hay

không?

Thủy Nguyệt Linh nhìn thanh trường kiếm giờ lên, lộ ra mũi nhọn sắc bén lạnh lẽo làm mắt nàng đau nhói, không muốn...Tròng mắt chợt co rút lại, trong mắt chỉ còn hình ảnh màu đỏ chói mắt...

Lam Phiêu Vũ không ngờ rằng hắn sẽ thật sự làm như vậy, trong lúc nhất thời bị giật mình, lực đạo trong tay vô tình mà nói lỏng không ít.

Thủy Nguyệt Linh “Phụt” một cái phun ra một ngụm máu tươi, mạnh mẽ giải trừ huyết đạo, thừa dịp Lam Phiêu Vũ đang ngăn người mà chường một cái làm nàng ta bị hôn mê!

Từng bước từng bước đi về phía Hiên Viên Mị, tròng mắt đỏ ửng, tràn đầy sát ý, trên mặt tìm không ra một tia cảm xúc, giống như một tảng băng lạnh lẽo.

Hiên Viên Mị nhìn nàng, trên mặt không có vẻ thống khổ, chẳng qua là gương mặt của hắn không còn một giọt máu, trên trán chứa đầy đặc mồ hôi lạnh.

Đưa tay đỡ Hiên Viên Mị, Thủy Nguyệt Linh nhìn về phía Vu Diệc, lạnh lẽo nói, “Trông chừng nàng, không được giết chết!” Sau đó liền đỡ Hiên Viên Mị biến mất không thấy bóng dáng.

Vu Diệc thần thờ bị nàng gọi trở về, nữ nhân này thật sự rất trấn định, lại có thể để cho hắn nhìn nhầm nàng! Chỉ là hắn cũng tình nguyện nghĩ rằng hắn nhìn nhầm!

Bên trong suối Địa Tâm, Thủy Nguyệt Linh lạnh lùng nhìn vết thương máu chảy đầm đìa của Hiên Viên Mị, tổn thương như vậy, nàng không biết suối Địa Tâm có thể chữa trị được hay không!

Hiên Viên Mị thấy tâm trạng nàng không ổn, hơn nữa hắn cũng không muốn nàng thấy chuyện kế tiếp, vì vậy liền đưa tay điểm huyệt ngũ của nàng, giữa suối từ từ xuất hiện một giường trong suốt, Hiên Viên Mị cẩn thận đặt Thủy Nguyệt Linh lên giường, suối nước vừa khít bao phủ thân thể nàng.

Sau đó, một ánh sáng chợt loé lên, Hiên Viên Mị biến mất không thấy, trên giường trong suốt, lại có thêm một con tiểu hồ ly màu bạc, chỉ là tiểu hồ ly này lại bị mất đi một chân.

Suối Địa Tâm hoàn toàn yên tĩnh, không có một chút âm thanh nào, thân thể tiểu hồ ly không ngừng run rẩy, bên trong đôi mắt màu đỏ chứa đầy sự ảm đạm, mà cái chân gãy đang từ từ dài ra.

Ban đầu Thủy Nguyệt Linh chỉ là bị thương ngoài da, cho nên ngâm suối Địa Tâm thì liền lành lặn như cũ, nhưng mà hôm nay thương thế của Hiên Viên Mị cực kỳ nghiêm trọng, không thể nào không có thống khổ liên khôi phục trở lại bộ dáng ban đầu, cụt tay muốn mọc ra lần nữa, chỉ có thể đau đớn hơn so với lúc bị thương! Hắn không muốn nàng nhìn thấy hắn đau đớn, cho nên mới điểm huyệt ngũ của nàng, nhìn gương mặt thanh tú, vẻ ngấm ngấm chịu đựng trong đôi mắt đỏ như máu lại nhiều hơn một vẻ ôn nhu, dường như cả đau đớn cũng giảm bớt đi mấy phần!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Thủy Nguyệt Linh mở mắt ra liền bắt gặp đôi mắt hẹp dài, nàng đã sớm có thói quen khi tỉnh giấc liền nhìn thấy hắn, nhưng mà mới vừa giật mình liền có cảm giác không đúng, dường như bọn họ đang ở trong nước.

Trí nhớ dần dần quay về, liếc nhìn cánh tay phục hồi như ban đầu của hắn, về mặt Thủy Nguyệt Linh dần dần trở nên lạnh hơn, nếu không phải sự phụ đưa suối Địa Tâm cho nàng, cánh tay của hắn sẽ thật sự bị phế! Suối Địa Tâm sẽ đòi đi theo ý nghĩ của chủ nhân, nếu không thì chờ bọn họ tới Diệp quốc chắc cũng đã chậm!

“Bốp”

Trong nháy mắt gương mặt của Hiên Viên Mị lại có thêm dấu tay, cũng không thấy hắn tức giận, chẳng qua là nhẹ nhàng kêu, “Thủy Nhi...”

“Hiên Viên Mị, ngươi ngu ngốc sao? Người ta kêu ngươi quý ngươi liền quý, người ta kêu ngươi chặt tay thì ngươi chặt tay, nếu người ta bảo người đi chết, ngươi có phải cũng đi tự sát hay không?”

Thủy Nguyệt Linh tức đến run người, nước mắt cũng không nghe lời mà tuôn ra ngoài, lúc này nàng vẫn còn sợ, nếu như Lam Phiêu Vũ ra tiếp yêu cầu gì quá đáng, cái đứa ngốc này cũng còn có thể đáp ứng nàng hay không!

Nhìn nước mắt của nàng, Hiên Viên Mị đau lòng một hồi, mặc dù ban đầu Thượng Quan Lăng đối xử với nàng như vậy, cũng không thấy nàng rơi lệ, lần

này, xem ra hần quả thật hù được nàng!

Hiên Viên Mị dịu dàng hôn lên những giọt lệ đang rơi trên mặt nàng, nhẹ giọng nói, “Thật xin lỗi...”

Thủy Nguyệt Linh ôm chặt lấy hần, “Ngu ngốc...” Khóc một hồi, Thủy Nguyệt Linh chợt kéo đầu của hần xuống, hôn lên cặp môi mông của hần.

Hai môi kề nhau, lưỡi dài của Hiên Viên Mị linh hoạt vội vàng thăm dò vào trong miệng nàng, bá đạo cuồng nhiệt lật khuấy trong miệng nàng, hần cũng đang sợ, mém xiu nữa thì hần đã mất nàng!

Quần áo hai người dần dần xóc xếch, bàn tay linh hoạt di chuyển trên người nàng, Thủy Nguyệt Linh khẽ run, tay nhỏ bé thăm dò vào trong áo hần, khẽ vuốt ve da thịt rắn chắc của hần.

Lưỡi nóng dần dần đi xuống, trên giường trong suốt, xương quai xanh tinh xảo, bầu ngực đầy đặn, đều bị in xuống chỉ chút các vết đỏ bồng.

Hiên Viên Mị vội vàng xé hết vướng víu trên người hai người, bàn tay di chuyển xuống giữa hai chân nàng, bá đạo rồi lại dịu dàng thăm dò, lưỡi nóng vẫn lưu luyến chuyển động trên da thịt nhẵn nhụi của nàng.

Thủy Nguyệt Linh dần dập mà thở hổn hển, tay nhỏ bé theo bản năng chạy trên lưng hần, đôi mắt ngập tràn sương mù, tăng thêm phần quyến rũ.

Hiên Viên Mị tách hai chân nàng ra, đặt mình vào giữa hai chân của nàng, cảm giác được vật giữa hai chân nóng rực, Thủy Nguyệt Linh “ừm” một tiếng, nhưng không thấy hần có động tác tiếp theo, có chút bất mãn mở mắt ra nhìn hần.

Hiên Viên Mị nhìn bộ dạng quyến rũ của nàng, thân thể càng thêm căng cứng, giọng nói khàn khàn có chút vỡ vụn, “Thủy Nhi, ngươi xác định sao?” Hần muốn tất cả của nàng đều thuộc về hần, không chỉ có thân thể, mà còn có lòng của nàng!

Thủy Nguyệt Linh có chút buồn cười, tên ngu ngốc này, cũng có lúc đàn như vậy!

Cánh tay gơ lên quần cổ hần, khẽ cười nói, “Ngươi xác định không muốn sao?” Vừa nói, không biết vô tình hay cố ý xoay xoay thắt lưng, nghe được âm thanh hần hút khí, trong mắt Thủy Nguyệt Linh tràn đầy vui vẻ, mặc dù cảm giác trống rỗng trong cơ thể cũng rất gầy vò.

Hiên Viên Mị đưa tay giữ hông nàng, không để cho nàng lộn xộn, đôi mắt ái muội nhìn nàng, “Thủy Nhi, ngươi biết ta muốn cái gì!”

Thủy Nguyệt Linh thở dài một tiếng, dịu dàng nói, “Mị, ta yêu ngươi!”

Cuối cùng Hiên Viên Mị cũng lấy được đáp án hài lòng, nhếch miệng nói, “Ta cũng rất yêu ngươi!” Dứt lời, chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại, eo ếch đẩy mạnh, đi vào trong cơ thể nàng, chặt chẽ kết hợp, không chỉ có thân thể, mà còn có tâm!

Trong cơ thể được lấp đầy khiến cho Thủy Nguyệt Linh thỏa mãn thở dài, cánh tay càng ôm hần chặt hơn, đầy mong phối hợp với hần, ánh mắt mông lung, tình yêu hiện rõ không còn bất kỳ che giấu nào!

Ánh mắt như vậy làm Hiên Viên Mị mất khống chế, một lần lại một lần hung hăng va chạm, lại cảm thấy không đủ như cũ.

Vưu Diệc thật vất vả mới giải được huyết đạo, nhìn Lam Phiêu Vũ bị thị vệ bao vây ở giữa, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hai người kia không giúp hần giải huyết, may là Thủy Nguyệt Linh xuất thủ đủ nặng, nếu không Lam Phiêu Vũ tỉnh lại trước khi hần giải huyết đạo, thì ai sẽ ngăn cản được nàng ta?

Giải Lam Phiêu Vũ vào địa lao, Vưu Diệc cũng tự tay bày kết giới, sau đó mới coi là yên tâm, đây là phòng giam bình thường, sao có thể nhốt được công chúa Tiên tộc?

Khi hần tỉnh rồi khỏi, Lam Phiêu Vũ tỉnh lại, “Vưu Diệc, thả ta ra ngoài, ta là công chúa Tiên tộc, các ngươi không sợ hai tộc xảy ra chiến tranh hay sao?”

Vưu Diệc cũng không nhìn nàng một cái, cười nhạt nói, “Công chúa điện hạ, ngươi chọc giận Mị, sớm muộn gì hai tộc cũng sẽ khai chiến, bởi vì ngươi ngu xuẩn, cả Tiên tộc sẽ chôn theo ngươi!”

“Ngươi đừng tự cho mình đúng, chẳng lẽ Tiên tộc ta sẽ sợ Yêu tộc của các ngươi sao? Các ngươi dám làm vậy với ta, phụ hoàng nhất định sẽ không bỏ qua cho Yêu tộc!”

Về mặt Vưu Diệc khinh miệt nói, “Công chúa điện hạ của ta ơi, tới bây giờ mà ngươi cũng không rõ tình hình sao? Ngươi cho rằng vì sao Tiên Đế lại muốn tác hợp ngươi với Mị, chỉ là vì kiêng kỵ Yêu tộc, mới muốn lôi kéo, ta ngược lại muốn biết sau khi Tiên Đế biết chuyện này, là hần muốn vứt bỏ ngươi, hay là vứt bỏ cả Tiên tộc!”

“Không...Sẽ không, ngươi nói vậy!”

“Chắc chắn... Thật ra thì Mị nói không sai, loại nữ nhân ngực lớn lại không có đầu óc quả thật không xứng với hần!” Nói xong cũng không để ý tới Lam Phiêu Vũ đang phát điên, xoay người rời đi.

Suối Địa Tâm, hai bóng dáng vẫn dính chặt nhau như cũ, dây dưa không dứt, tiếng thở dốc nặng nề hoà lẫn với thân thể mập mờ trần trụi, người nào nghe thấy cũng sẽ đỏ mặt, nhưng mà không có người nào nghe.

Thật vất vả mới tạm ngừng. Thủy Nguyệt Linh vừa thở hắt hắt vừa nói, lại thấy khoe miệng tà mị của Hiên Viên Mị giờ lên, sau đó lại tiếp tục động.

“Ừ... Mị... Không cần...” Rốt cuộc hán còn muốn làm bao lâu nữa?

“Thủy Nhi... Ta nhìn lâu như vậy, ngươi không cảm thấy nên bỏ bỏ ta sao?”

Thủy Nguyệt Linh tính nói gì, đột nhiên ngừng nói, sững sờ nhìn ánh mắt của Hiên Viên Mị, “Mị, mắt của ngươi...”

Ánh mắt? “Thế nào?”

“Biến thành màu đỏ!” Nhìn cặp mắt của hán, đột nhiên Thủy Nguyệt Linh cảm thấy tim nhói lên một cái.

Màu đỏ? Hiên Viên Mị cau mày, chỉ có khi hán hiện rõ nguyên hình, ánh mắt mới biến thành màu đỏ? Đang suy nghĩ, tầm mắt dừng ngay nốt ruồi son trên mặt Thủy Nguyệt Linh, không động đậy.

Thủy Nguyệt Linh nhìn theo tầm mắt của hán, tò mò đưa tay sờ sờ trán, “Thế nào? Không phải là bị huỷ dung chứ?”

Hiên Viên Mị khẽ cười một tiếng, bắt lấy tay nàng, “Không phải vậy!” Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nốt ruồi son trên trán của nàng, trong lòng chợt xẹt qua một chút tuyệt vọng đau thương, chợt thu hồi tay, tự ổn định tâm trạng, mới lên tiếng, “Nốt ruồi son này to hơn?” Nốt ruồi hình giọt nước đỏ như máu, yêu dị quyền rũ!

Lớn hơn? Thủy Nguyệt Linh nhìn đôi mắt màu đỏ của hán, nhíu mày, sao lại xảy ra chuyện kỳ quái như vậy? Hiên Viên Mị cau mày, mới vừa gạt bỏ đau thương, chỉ là lướt qua, cũng làm cho hán thờ không nổi.

Bình thường thì Thủy Nguyệt Linh mà không hiểu vấn đề gì thì dứt khoát quăng nó qua một bên, dù sao nghĩ cũng không ra, cần gì tự tìm phiền não? Đưa tay ôm Hiên Viên Mị, cẩn thận nhìn kỹ hai mắt của hán, ánh mắt xinh đẹp giống hệt tiểu hồ ly!

Lại nhìn thêm một chút, thầm nói, “Như vậy quá xinh đẹp! Nhưng mà có thể bị người khác nói ngươi giả mạo hoàng đế hay không?” Nếu như có người muốn tạo phản mà nói... , nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này!

“Ừ, cũng có thể!” Bàn tay liên tục ngao du trên da thịt mềm nhẵn của nàng, “Chúng ta tiếp tục, nói không chừng có thể biến lại như trước!”

“Có quý mới tin ngươi... Ừ...” Hai thân thể nóng bỏng lại dây dưa chung một chỗ thêm lần nữa.

Cuối cùng, đương nhiên là không có trở về như trước, nhưng mà Hiên Viên Mị dùng Chương Nhân Pháp, trừ Thủy Nguyệt Linh, những người khác không thể thấy được đôi mắt đỏ như máu của hán, về phần nốt ruồi son của Thủy Nguyệt Linh thì không có vấn đề gì, không cần phải quan tâm!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thủ đoạn

Hai người có chút chật vật trở về Ngự Thiên Điện, chuyện đầu tiên là kêu người lấy quần áo tới, thật sự là quần áo trên người hai người có chút khó coi, quần áo Hiên Viên Mị bị mất đi 1 ống tay áo, mà quần áo Thủy Nguyệt Linh lại bị Hiên Viên Mị kéo tới có chút rách rưới.

“Thủy Nhi, ta giúp nàng mặc!” Hiên Viên Mị toàn thân trần truồng, trên tay cầm y phục Thủy Nguyệt Linh đến trước mặt nàng.

Thủy Nguyệt Linh nhíu mày, khẽ cười nói, “Chàng xác định bản thân sẽ không hoá thành sói?”

Hiên Viên Mị không trả lời nàng, đưa tay kéo nàng vào trong ngực, cảm giác da thịt kề nhau làm cho hán có chút thất thường, nhìn người nàng đầy dấu hôn, con ngươi màu đỏ lại càng đỏ giống như chảy máu, bàn tay to lớn đã tự động di chuyển trên lưng nàng.

Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu nhìn hán một cái, bĩu môi, cầm lấy quần áo trên tay hán, “Hay là để ta tự mặc đi!”

“Uhm, Được!”

Thủy Nguyệt Linh bắt đầu nhìn hán, “Mị, chàng không buông ta ra, làm sao mà ta mặc?”

Hiên Viên Mị không tập trung nói, “Vậy thì đừng mặc nữa!”

“Hiên Viên Mị!” Mặc dù nàng cũng rất hưởng thụ cảm giác thân mật với hán, nhưng mà hiện tại nàng muốn đi xem nữ nhân điên kia một chút, đã thương

người của nàng, nàng sẽ làm cho nàng ta biết cái gì gọi là sống không bằng chết!.

Nhìn sát ý trong mắt nàng chợt loé lên, Hiên Viên Mị thờ dài một tiếng, cầm lấy quần áo trên tay nàng giúp nàng mặc vào, nhưng mà vẻ mặt tiếc nuối kia, thật sự là... Làm cho người ta rất buồn cười!

“Thủy Nhi...!”

“Khụ khụ... Ta không có cười chàng... Ừm...” Trong mắt vẫn mang theo nụ cười như cũ, cánh tay vòng ở cổ hắn, mặc cho hắn hôn.

Ôm thân thể mềm mại của nàng, Hiên Viên Mị thờ dài nói, “Như vậy thật tốt!”

Khoé miệng Thủy Nguyệt Linh mang theo nụ cười, dịu dàng nói: “Mặc quần áo nhanh lên, chúng ta đi xem đóa hoa nát mà ngươi chọc trúng!”

Hiên Viên Mị một bên lấy áo bào màu đen khoát vào người, vừa nói, “Ta thề, trừ nàng ra, ta không có trêu chọc nữ nhân khác!” Điều là do những nữ nhân kia tự mình trêu chọc tới hắn!.

Thủy Nguyệt Linh hừ hừ hai tiếng, từ chối cho ý kiến, kéo hắn đi ra ngoài, vừa ra Ngự Thiên Điện đã gặp Vụ Diệc.

Vụ Diệc quét một vòng quanh người Hiên Viên Mị, thấy hắn không có sao mới yên lòng, oán trách nói, “Tại sao các ngươi đi tới mấy ngày mới trở về? Mị, cái đám thần tử kia cũng cho là ngươi bị hồ ly tinh gạt bắt đi!” Vụ Diệc càng nghĩ càng thấy buồn cười, bọn họ chắc chắn không hề nghĩ tới việc thân xác thật của bọn họ là hồ yêu!.

Ánh mắt Hiên Viên Mị lạnh lẽo, Thủy Nguyệt Linh thấy thế vỗ lên mu bàn tay của hắn, không để ý nói, “Chàng cứ coi như đó là lời khen đi! Không phải hồ ly tinh toàn là mỹ nhân sao?”

“Cũng có con xấu xí!” Vụ Diệc không biết điều mà chen miệng vào..

Thủy Nguyệt Linh dựa vào người Hiên Viên Mị, khoé miệng nhếch lên, lười biếng mà quét mắt nhìn hắn, “Làm sao mà ngươi biết? Có ngươi xấu sao?”

“Ta xấu?” Giọng nói cất cao, làm cho Thủy Nguyệt Linh có chút ghét bỏ mà nhíu mày.

Vụ Diệc kích động nói, “Ta xấu chỗ nào hả? Ta chính là anh tuấn kiệt xuất, khôi ngô tuấn tú, ngọc thụ lâm phong, tác phong nhanh nhẹn...Này...Đội ta với!”.

Thủy Nguyệt Linh lười kéo Hiên Viên Mị vừa đi vừa lắc đầu thờ dài, “Không cần để ý kẻ điên!” Trực tiếp gạt bỏ tiếng kêu phía sau.

Vụ Diệc bước vài bước đuổi theo, tiếp tục cãi nhai, “Ta nói cho ngươi biết, tuy ta không có một bộ dạng yêu nghiệt như Mị, nhưng mà...”

Hắn chưa kịp nói xong, Thủy Nguyệt Linh trực tiếp cắt ngang lời nói của hắn, “Coi như là ngươi tự biết mình!”

Vụ Diệc giận tới mức la to, “Ngươi có ý gì?” Người ta nói thế nào cũng là mỹ nam yêu tộc! Nữ nhân này lại không để mặt mũi cho hắn!

Nhìn Hiên Viên Mị vẻ mặt tràn đầy ý cười, vẻ mặt Vụ Diệc càng thêm tức giận, nhưng chỉ hừ hừ hai tiếng, sau đó một mình đi theo phía sau hai người, ai bảo hắn không có chỗ dựa chứ? Thân phận của hắn không sánh bằng Mị, đánh cũng đánh không lại Mị, cho nên hắn làm sao dám ức hiếp nữ nhân của Mị chứ!.

Thủy Nguyệt Linh cười cười, hắn có mấy phần giống với Âu Dương Mặc, không phải là nàng vô duyên vô cớ tìm đến hắn gây phiền toái, ai bảo hắn lúc đó không ngăn cản Hiên Viên Mị? Nói thẳng ra là, nàng là giận chó đánh mèo!

Nếu để cho Vụ Diệc biết nguyên nhân, hắn nhất định sẽ kêu oan, hắn sao có thể là đối thủ của Hiên Viên Mị? Làm sao có thể ngăn cản được Mị?.

Lam Phiêu Vũ nhìn thấy Hiên Viên Mị liền kích động đứng lên, “Hiên Viên Mị, mau thả ta ra ngoài! Nếu không phụ hoàng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Thủy Nguyệt Linh biết thân phận của Hiên Viên Mị sợ rằng không phải chỉ là một hoàng đế Huyền Quốc, nhưng mà nếu hắn không muốn nói, nàng cũng không hỏi, tới lúc thích hợp thì tự nhiên hắn sẽ nói nàng biết! Nhíu nhíu mày, ngẩng đầu hỏi, “Mị, nếu như ta giết chết nàng ta, chàng sẽ gặp phiền phức sao?”.

Đã có người để ghé tới bên cạnh, Hiên Viên Mị ôm nàng ngồi xuống, ôn nhu nói, “Không sao cả!”

Thủy Nguyệt Linh gật đầu một cái, “Vậy chàng phế linh lực của nàng ta trước đi!” Nàng biết tu vi của nữ nhân này trên nàng một bậc, làm như vậy sẽ đảm bảo an toàn!

Hiên Viên Mị thương lượng với nàng, “Thủy Nhi, nàng kêu ta làm việc này, có phải nên trả chút thù lao hay không?”.

Vụ Diệc tròn mắt nhìn hắn, sau đó lắc đầu một cái, người này bị quỷ nhập rồi! Hoàn toàn không phải là Hiên Viên Mị mà hắn biết!

Thủy Nguyệt Linh cũng không ngại ngần, hôn nhẹ lên môi hắn một cái, dù sao nàng cũng không cảm thấy bản thân bị thua thiệt!.

Nhìn Hiên Viên Mị giương mắt về phía nàng, trong lòng Lam Phiêu Vũ có một trận run sợ, gần như là hét to nói, “Hiên Viên Mị, ngươi không thể làm vậy! Phụ hoàng ta...A...” Lời nói còn chưa dứt, một tiếng kêu thê thảm vang vọng khắp địa lao, Lam Phiêu Vũ nhếch nhác té trên mặt đất, thân thể không ngừng giật giật.

Thủy Nguyệt Linh nhìn bộ dạng đau khổ của nàng, hài lòng cười cười, “Đẫn nàng ra đây!”.

Lam Phiêu Vũ bị ném xuống đất, mặt mũi mà co giật, ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Thủy Nguyệt Linh, giống như là muốn đem ăn tươi nuốt sống nàng.

Thủy Nguyệt Linh nở một nụ cười “thân thiện” với nàng, “Lam Phiêu Vũ đứng không? Lúc trước ngươi nghĩ tới việc hành hạ ta như thế nào nhỉ? A...đúng rồi! Có phải ngươi nói phải giúp ta tìm mấy nam nhân tới!”.

Cánh tay bên hông chợt siết chặt, Thủy Nguyệt Linh quay lại bắt gặp vẻ mặt mang theo sát ý của Hiên Viên Mị, tay vuốt ve mặt hân, “Chờ ta chơi đã sẽ cho chàng giết!”

Hiên Viên Mị không có phản bác nàng, chỉ là gắt gao ôm chặt nàng vào lòng, tầm mắt Thủy Nguyệt Linh nhìn về phía Vu Diệc, sau đó cũng lắc đầu, “Để ngươi tới làm nàng thì thật sự là làm nhục ngươi rồi!”

Vu Diệc thờ phào nhẹ nhõm, hân thật sự sợ nữ nhân này để cho hân làm cái gì gì đó! Bởi vì hiện tại hân biết được rằng cho dù nữ nhân này làm chuyện vô lý cỡ nào, Mị đều ủng hộ vô điều kiện! À! Mị thật sự sa đoạ rồi! Buồn bực quát Tiêu Mặc, “Sao không đi tìm mấy nam nhân? Chẳng lẽ ngươi muốn tự mình tới?”.

Thủy Nguyệt Linh ru rú trong lòng Hiên Viên Mị, nhẹ giọng nói thầm, “Người này quá độc ác rồi! Sao có thể nói ra chuyện đau lòng của người ta!” Có biết Tiêu Mặc người ta là thái giám hay không?

Vu Diệc mới vừa hồi phục tinh thần, vẻ mặt có chút lúng túng, Tiêu Mặc ngược lại không có nhiều phản ứng cho lắm, căn dặn thị vệ bên cạnh dẫn theo mấy phạm nhân ra ngoài!

“Các ngươi dám!” Lam Phiêu Vũ thật sự sợ! Nhìn mấy nam nhân bản thủ đang đến gần nàng, nàng càng cảm thấy ghê tởm, nhưng mà nàng vừa mới bị phé đi linh lực, bây giờ một chút lực phản kháng cũng không có.

“Tại sao không dám?” Thủy Nguyệt Linh nhìn bộ dạng sợ hãi của nàng, vẻ mặt cực kỳ vô hại cười, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

“Nữ nhân vô dụng này, có bản lĩnh thì đừng dựa vào Hiên Viên Mị!” Nếu như không phải có Hiên Viên Mị, nữ nhân này một chút bản lĩnh dựa vào người nàng cũng không có..

Thủy Nguyệt Linh dụi dụi đầu vào ngực Hiên Viên Mị, cong mắt cười nói, “Chàng là nam nhân của ta, sao ta lại không thể dựa vào?”

Khoé miệng Vu Diệc co quắp, đây là lời mà nữ nhân nên nói sao? Nhìn bộ dạng của Lam Phiêu Vũ một chút, Vu Diệc ý thức được, hai người này rất xứng!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hổ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Thủ đoạn (2)

Lời của nàng rõ ràng là đã lấy được lòng của Hiên Viên Mị, cao hứng xoay người nàng lại, môi mông đặt lên đôi môi mềm mại của nàng, thỉnh thoảng dịu dàng, thỉnh thoảng bá đạo cắn liếm môi nàng, lưỡi dài linh hoạt thăm dò trong miệng nàng, dây dưa cùng lưỡi mềm mại của nàng.

Tiếng hét chói tai truyền đến sau lưng, hai người có tai như ốc, trực tiếp xem như không có, Vu Diệc trừng mắt nhìn bọn họ, không biết nói gì nữa, sau đó quay đầu thưởng thức Cung Xuân Đô*(quyển sách hướng dẫn tình dục của cô đại) sống, còn Tiêu Mặc thì mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, kiên trì một bộ dạng bền vững.

Thủy Nguyệt Linh áp trán vào trán Hiên Viên Mị nhẹ thờ dóc, mí mắt sụp xuống, tùy ý để hân liếm nhẹ môi nàng.

“Thủy Nhi, đang nghĩ gì vậy?”

Thủy Nguyệt Linh ngược mắt lên nhìn hân một cái, “Suy nghĩ cách nào làm cho người ta sống không bằng chết!” Đột nhiên trong mắt loé lên một chút hưng phấn, “Nghĩ ra rồi!”.

Hai cánh quán lấy cổ Hiên Viên Mị, Thủy Nguyệt Linh cười nói, “Thật ra ta vẫn còn cực kỳ tốt bụng, chỉ cần nhìn thấy nàng ta bị gây ông đập lưng ông là được rồi!” Chỉ có điều, nhiều đó đã khiến nàng ta sống không bằng chết! Về lạnh lùng trong mắt chột loé, đám tổn thương người của nàng, nàng liền muốn hấn phải trả giá cao!

Hiên Viên Mị nhìn một màn dâm loạn dưới đất, nhú nhú mảy, “Thủy Nhi, chúng ta về trước đi!”.

Thủy Nguyệt Linh gật gật đầu, mấy ngày nay không có ở đây, chắc chắn hẳn có rất nhiều chuyện muốn xử lý! Ai ngờ Hiên Viên Mị lại tới Ngự Thiên Điện dính với nàng một ngày, đại thân tới cầu kiến cũng bị hấn không nói một câu mà đuổi đi!

“À!...Hiện tại tội danh của ta càng rửa càng không sạch rồi!”

Hiên Viên Mị xoay người đặt người ở trên người nàng, nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nói, “Chẳng phải Thủy Nhi nói không cần sao?”

Tay Thủy Nguyệt Linh ôm lấy eo hấn, miễn cưỡng nói, “Không sao cả!” Sau đó lại nghĩ tới việc gì, ngẩng đầu nhìn hấn bữu môi nói, “Chàng có thể không cần theo dõi Diêm La Điện và Thiên Minh Lâu không?”.

Hiên Viên Mị cắn một cái ngay xương quai xanh của nàng, nhú mảy nói, “Nếu như nàng chạy đi mất thì phải làm sao?”

“Ta đã là người của chàng, sẽ không chạy!” Thủy Nguyệt Linh có chút bất đắc dĩ, nàng như vậy làm cho người ta không yên tâm sao?.

Hiên Viên Mị lật người ôm nàng, để cho nàng nằm trên người hấn, bàn tay nhẹ vuốt ve lưng mịn màng của nàng, mở miệng nói, “Thủy Nhi sẽ quan tâm đến những thứ này sao? Nếu vậy thì lúc đầu nàng cũng không dứt khoát rời khỏi Thượng Quan Lăng mà đi?” Thậm chí ngay cả đứa con cũng có thể bỏ!

Thủy Nguyệt Linh nhú nhú mảy, nhìn hai tròng mắt màu đỏ của hấn, hỏi, “Chàng đề ý?”.v

Hiên Viên Mị biết nàng muốn hỏi gì, ôm thân thể mềm mại của nàng, thấp giọng nói, “Thủy Nhi, ta không quan tâm quá khứ của nàng, nhưng mà ta yêu nàng, nàng cũng không nên để ta phải ăn giấm!”

“Thật ra thì...” Thủy Nguyệt Linh cười hôn một cái lên môi hấn, tiếp tục nói, “Ta chỉ có một người đàn ông duy nhất là chàng, chàng tin không?” (nhắc lại, chị này sạch nhé =)))

Hiên Viên Mị nhú mảy, “Nàng nói ta sẽ tin!”.

Thủy Nguyệt Linh cười cười cọt cọt trước ngực hấn, “Về phần có chuyện gì xảy ra, tới lúc thích hợp ta sẽ nói cho chàng biết, dù sao chàng cũng có chuyện không nói cho ta biết, như vậy rất công bằng!” Nhớ lại linh hồn trong thân thể, Thủy Nguyệt Linh nhú nhú mảy, sau đó lại thả lỏng, nghe hơi thở quen thuộc dần dần đi vào giấc ngủ.

Khoé miệng Hiên Viên Mị giờ lên độ cong dịu dàng, bàn tay to lớn nhẹ vỗ về sợi tóc mềm mại của nàng, đôi mắt màu đỏ vẫn nhìn gương mặt nhỏ nhắn thanh tú của nàng, cuối cùng hấn đã tu thành chính quả rồi! (vàng =)), anh rước được mỹ nhân về rồi, nhưng còn khổ dài dài nhé! =))).

Ngày thứ hai, Thủy Nguyệt Linh kéo Hiên Viên Mị tới địa lao, nhìn Lam Phiêu Vũ tiêu tụy không ai chịu nổi, Thủy Nguyệt Linh không hề có một chút cảm giác gây ra tội ác, vẫy tay về phía Vu Diệc.

Vu Diệc cũng đi về phía hai người, không biết nàng lại muốn làm gì, Thủy Nguyệt Linh cười cười, nói, “Vu Diệc, có một nhiệm vụ giao cho ngươi!”.

“Nhiệm vụ gì?” Trục giác nói cho hấn biết chắc chắn không phải là chuyện tốt!

Thủy Nguyệt Linh không trả lời vấn đề của hấn, mà là hỏi, “Thanh kiếm kia đâu?”

“Thanh kiếm nào?”

“Thanh kiếm mà Mị đã dùng!”

Nhìn lãnh ý trong mắt nàng chột loé lên, Vu Diệc dường như cũng đoán được nàng tính làm gì rồi!

Thanh kiếm kia được đưa tới rất nhanh, Thủy Nguyệt Linh đặt nó lên tay mà ngắm nghía, nhìn sự sợ hãi trong mắt Lam Phiêu Vũ, khoé miệng nhếch lên, ngay sau đó, tiếng kêu khàn khàn thảm thiết vang vọng khắp địa lao.

Lam Phiêu Vũ nhìn bàn tay máu chảy đầm đìa rơi xuống bên cạnh, chớp mắt, hôn mê bất tỉnh.

Giọng nói Thủy Nguyệt Linh lạnh lùng, “Tạt nước cho tỉnh!” Đau khổ thì dĩ nhiên phải hưởng thụ cho thật tốt, hôn mê làm sao mà cảm nhận được?.

Lam Phiêu Vũ tỉnh táo lại, cảm nhận được đau đớn ở cổ tay, sắc mặt tái nhợt, trong mắt chứa đầy hận ý mà nhìn Thủy Nguyệt Linh, chửi rủa nói, “Ngươi sẽ không được chết từ từ!”

Thủy Nguyệt Linh giữ chặt Hiên Viên Mị, bất mãn nói, “Chờ ta chơi đủ sẽ cho chàng giết mà!” Sau đó nhìn về phía Lam Phiêu Vũ, cười lạnh nói, “Ta sẽ không chết từ từ, ta không biết, nhưng mà ta biết ngươi sẽ không được chết từ từ!”.

“Vuru Diệc, giao cho ngươi, chia ra mười ngày, từ từ chặt!” Sau đó nghĩ tới cái gì, vẻ mặt tràn đầy ý cười nói, “Nghe nói nước muối có thể khử trùng, đừng để vết thương của nàng bị nhiễm trùng!”

Nhìn bóng lưng vừa rời đi, Vuru Diệc một trận lạnh run, lẩm bẩm nói, “Thật sự là tuyệt phối!” Đều độc ác như nhau!

Sáng sớm ngủ dậy, không có đụng trúng thân thể trơn bóng, Thuý Nguyệt Linh bất mãn nhíu mày, nhìn nhìn ngoài cửa sổ, trời vẫn còn sớm, vốn chưa tới thời gian lâm triều, đi đâu mất rồi? Đang nghĩ ngợi, liền thấy Hiên Viên Mị đi tới.

“Dậy rồi?” Hiên Viên Mị vừa đi về phía giường lớn màu đen, vừa cởi quần áo trên người ra, sau đó kéo chăn chui vào, đưa tay ôm nàng và trong ngực..

“Đi đâu vậy?”

“Xử lý một chuyện!” Tiên Đế đã tỏ rõ thái độ, buông tha cho nữ nhi này rồi, nhưng sợ là trong lòng sẽ phẫn nộ và không cam lòng! Hiên Viên Mị hừ lạnh trong lòng, Tiên tộc! Hắn sẽ làm cho cả tiên tộc phải trả giá thật lớn!

Hai tay nóng như lửa cùng với lời nói làm Thuý Nguyệt Linh ý thức được hắn muốn làm gì, nhẹ nhàng đẩy đầu của hắn ra, “Mị, lâm triều rồi!”

“Không đi!”

Thuý Nguyệt Linh sùng sốt, sao lại không đi? Chẳng lẽ hắn thật sự muốn “Từ đó quân vương không lâm triều”? Tại sao vậy?

“Nhìn thấy những lão già kia liền thấy phiền lòng!” Cả một tập thể lại dám tạo áp lực cho hắn, bọn hắn cho rằng hắn không phải hoàng đế mà bọn hắn mới phải sao?.

Đây là lý do? Đây là lời mà một vị hoàng đế nên nói sao? Quá tùy hứng rồi?

Không chờ nàng nghĩ nhiều, lửa nóng đột nhiên xâm lấn vào trong cơ thể làm cho nàng thở gấp một tiếng, giờ cờ đầu hàng, không đi thì không đi thôi! Dù sao nàng cũng không thêm để ý Huyền Quốc có suy sụp hay không!.

Mười ngày trôi qua rất nhanh, cả một cánh tay của Lam Phiêu Vũ đã hoàn toàn biến mất, vốn tưởng rằng bị hành hạ cho tới chết, nhưng mà nhìn thấy Thuý Nguyệt Linh xuất hiện ở địa lao, Lam Phiêu Vũ gần như điên cuồng mà quát, “Ngươi lại muốn làm gì nữa?” Nàng đường đường là công chúa tiên tộc, bây giờ lại bị người ta hành hạ như vậy, muốn chết cũng không để cho nàng chết, nàng thật sự sắp điên rồi!

Thuý Nguyệt Linh không hề bị chút ảnh hưởng nào, thương thức ngón tay dài của Hiên Viên Mị, mắt mang ý cười nói, “Kích động như vậy làm gì? Ta chỉ muốn lấy chuyện lúc đầu ngươi muốn làm trả lại cho ngươi thôi, lúc đó ngươi làm nhìn ngươi rất hưng phấn nha!”.

Cuối cùng, Lam Phiêu Vũ bị lột sạch sẽ, quỳ gối trên xe chó tù, điều phó thị chúng*(điều hành trên phố cho dân chúng xem), Thuý Nguyệt Linh còn đặc biệt phân phó, phải tắm rửa cho nàng ta thật sạch sẽ, để tránh cho người khác không biết nàng ta lớn lên nhìn như thế nào.

Lam Phiêu Vũ nhìn những người chỉ trò trên phố, nhưng mà cổ nàng bị cố định lại, chỉ biết cúi đầu chứ không làm được gì, chỉ có thể tùy ý mọi người quan sát, ngày xưa là công chúa tiên tộc cao quý lại có thể lưu lạc tới đây, giờ phút này nàng vô cùng hối hận, vì sao lại đi trêu chọc nữ nhân kia?

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Luyện công.

Lại tới thăm địa lao, nhìn sợ hãi trong mắt Lam Phiêu Vũ, Thuý Nguyệt Linh ôm Hiên Viên Mị cọ cọ, vô tội hỏi, “Mị, người ta khủng bố như vậy sao?”

Hiên Viên Mị vui vẻ ôm lấy người đẹp vào ngực, hôn trộm một cái, nói, “Thuý Nhi đẹp như vậy, sao có thể khủng bố?”

Thuý Nguyệt Linh ngửa đầu nhìn hắn, bĩu môi nói, “Chàng nói xạo!” Nàng biết rõ rằng là diện mạo của “Thuý Nguyệt Linh” cũng không quá xuất sắc, nếu là kiếp trước mà nghe lời nói như vậy thì còn thấy có chút chân thật!

Hiên Viên Mị cắn lỗ tai của nàng, nói khề, “Thật mà! Ở trong mắt ta, Thuý Nhi vĩnh viễn đẹp nhất!”

“Thật sao?”

“Cần ta chứng minh không?” Nói xong bàn tay đang để ở eo nàng liền dõn lên trên, dùng lực bóp mạnh.

Thuý Nguyệt Linh nhàn nhạt nói, “Không cần!”

Về mặt của Hiên Viên Mị có chút tiếc nuối, tay lớn vẫn gắt gao đặt ở hông nàng mà không chịu buông ra, Thủy Nguyệt Linh cũng không vùng vẫy, dù sao cái gì bọn họ cũng làm hết rồi, bây giờ còn thẹn thùng thì dường như không cần thiết lắm, mà nàng còn thích gần gũi với hắn.

Hai tay vòng qua eo hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ trước ngực của hắn, làm cho áo đen của hắn bị lỏng ra một chút, sau đó cả gương mặt áp lên ngực hắn, âm thanh rầu rĩ liền truyền ra, “Ta chơi đã rồi, chàng muốn giết thì giết đi!”

Ngược lại, hôm nay Vu Diệc không có đến, chủ yếu là hắn sợ Thủy Nguyệt Linh bắt hắn làm chuyện gì, mà hắn cũng phải lập tức về lại Yêu tộc!

Lam Phiêu Vũ nhìn hai người thân thiết, trong lòng không tránh khỏi ghen ghét, nữ nhân kia làm sao so sánh được với nàng? Vì sao Hiên Viên Mị lại coi nàng như bảo bối, còn đối với công chúa Tiên tộc như nàng lại chẳng thèm ngó tới?

Giờ phút này lại nghe được lời nói của Thủy Nguyệt Linh, trong mắt thoáng hiện lên một nét sợ hãi, nàng không muốn chết! Ngay lúc bị hành hạ, nàng nghĩ tới cái chết để được giải thoát, nhưng mà bây giờ nàng mới phát hiện, nàng không muốn chết, nàng còn chưa sống đủ!

Hiên Viên Mị vuốt ve cái miệng đang vênh lên của nàng, mập mờ hỏi, “Thủy Nhi, thù lao đâu?”

Thủy Nguyệt Linh tựa trong lồng ngực của hắn, ngửa đầu nhìn hắn, trong mắt có chút buồn cười, “Không phải chàng muốn giết nàng ta sao?”

“Đúng nhưng hiện tại ta lại không muốn giết nàng ta!”

“A...? Ra là vậy! Vậy chúng ta đi thôi!”

Lam Phiêu Vũ vừa mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, đã thấy Hiên Viên Mị không nhúc nhích, trong nháy mắt liền nói ra lời trong lòng.

Hiên Viên Mị tự chủ trương nói, “Buổi tối nhớ phải bồi thường ta!”

Sau đó nhìn về phía Lam Phiêu Vũ, hai mắt phát lạnh, vươn bàn tay ra, năm ngón tay vẫy vẫy, sau đó nhanh chóng thu tay lại, Thủy Nguyệt Linh cảm thấy động tác này có chút quen thuộc, nhưng mà lúc này nàng lại tò mò Lam Phiêu Vũ sẽ như thế nào, cho nên đã để tất cả lực chú ý tập trung lên người Lam Phiêu Vũ.

Lam Phiêu Vũ thấy bản thân không có việc gì, còn tưởng đã thoát được một kiếp, nhưng mà ngay sau đó, toàn thân liên tục đau đớn, khiến cho nàng kêu thảm thiết ra tiếng.

Thủy Nguyệt Linh nhìn máu chảy đầm đìa, khung xương trắng hếu, lại nhìn những mảnh cốt tràn đầy máu tươi tương đối đều nhau, tán thưởng nói, “Kỹ thuật không tệ!”

Nghe vậy, hai mắt Hiên Viên Mị sáng lên, ôm lấy thắt lưng của nàng, đi ra ngoài.

Thủy Nguyệt Linh nhú mày nhìn về phía hắn hỏi, “Chàng muốn làm gì?”

“Hừm? Không phải Thủy Nhi muốn thưởng cho ta sao?”

Thủy Nguyệt Linh sùng sốt một tý, cánh tay mềm quăn quanh cổ hắn, hôn một cái lên mặt hắn, sau đó nói, “Mị, ta phát hiện da mặt của chàng thật sự rất dày nha!”

Hiên Viên Mị không thèm để ý nói, “Nếu da mặt ta không dày thì nàng đã sớm chạy mất!”

Thủy Nguyệt Linh gật gù đầu bày tỏ đồng ý, “Chính xác!” Dứt lời, nhẹ cười hôn lên môi mỏng nhợt nhạt của hắn.

Trong Ngự Thiên Điện, Hiên Viên Mị giữ chặt bả vai của Thủy Nguyệt Linh, nhú mày hỏi, “Thủy Nhi, nàng tính làm gì?”

“Ta đến Địa Tâm Tuyền!”

“Đã trẻ thế này, đi Địa Tâm Tuyền làm gì?”

Bị người nào đó ăn rồi lại ăn, sáng sớm tới chiều tối!

“Luyện công!” Thủy Nguyệt Linh nghĩ muốn kéo tay hắn xuống, vừa nói, “Ta cũng không muốn lần sau chàng lại đứt tay đứt chân, cho nên ta muốn đi tu luyện!”

Đột nhiên Hiên Viên Mị có dự cảm bất an, cẩn thận hỏi han, “Không lẽ nàng tính về sau mỗi buổi tối đều đi tu luyện à?”

“Có thể đi thêm ban ngày nữa thì tốt!” Nàng không muốn bản thân yếu đuối như tôm, hơn nữa nàng sợ sau này hắn lại làm ra việc ngu ngốc gì nữa!

“Không được!” Lại còn thêm ban ngày? Vậy cũng được sao? Nghĩ nghĩ, chỉ sợ không làm nàng thay đổi chủ ý được, vì thế nói, “Ta đi cùng nàng!”

“Không được!” Lần này đổi lại là Thủy Nguyệt Linh phản đối, “Người mà đi, thì ta không thể tu luyện được nữa rồi!” Nàng đã sớm cảm nhận được hắn

có bản lĩnh bất cứ lúc nào cũng biến thành sói háo sắc bất rồi!

Hiên Viên Mị chơi xấu ôm nàng vào trong ngực, “Thủy Nhi...”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh mềm nhũn, sau đó lại quay mặt đi, “Đừng nghĩ có thể sử dụng mỹ nam kế!”

Nhìn ánh mắt né tránh của nàng, Hiên Viên Mị tà mị cười, bàn tay to ái muội mà vuốt ve điểm mẫn cảm trên người nàng, giọng nói gợi cảm càng thêm trêu chọc người, “Thủy Nhi...”

Thủy Nguyệt Linh run rẩy một trận, đưa tay ngăn chặn bộ ngực trần trụi của hắn, tức giận mà quát, “Hiên Viên Mị!” Chết tiệt! Sao nàng lại không thể chịu được dụ dỗ như vậy chứ?

Nhìn gương mặt tuấn tú của hắn, sau đó lại nhanh chóng dời tầm mắt, để tránh cho chính mình gật đầu lúc nào cũng không hay!

“Thủy Nhi...” Đầu lưỡi trơn ướt liếm láp trước ngực nàng, tay đã tách hai chân thon dài của nàng qua hai bên.

Vật nóng bỏng cố gắng để ở giữa đùi mềm mại của nàng, Thủy Nguyệt Linh trừng mắt nhìn hắn, “Chàng dám! Ừm... Hiên Viên Mị, chàng có tin ta thiên chàng không?”

Hiên Viên Mị ở trong cơ thể nàng cũng không động đậy, gắt gao ôm chặt nàng, nhẹ vỗ về gương mặt nhỏ nhắn của nàng, thờ dài nói, “Thủy Nhi, ta sẽ nhớ nàng!”

Thủy Nguyệt Linh nấp máy môi, có chút thất bại, nàng giống như bị hắn ăn sạch sẽ! Tay nhỏ bé nhẹ vuốt gương mặt tuấn tú của hắn, dịu dàng nói, “Mị, ta không muốn trở thành phiên toái của chàng!” Nàng là nhược điểm của hắn, nàng không muốn hắn bị thương, càng không có cách nào tha thứ cho hắn bởi vì nàng mà bị thương!

Hiên Viên Mị dịu dàng ôm nàng vào trong ngực, im lặng không nói, trong không khí chứa đầy hơi thở như nước trên người nàng.

Môi mỏng lạnh lẽo giờ lên, không hổ là nữ nhân của hắn, nhưng mà hắn vẫn không cho phép nàng rời khỏi hắn! Ngẩng đầu nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi của nàng, Hiên Viên Mị dụ dỗ nói, “Thủy Nhi, ta có một biện pháp, có thể giúp ngươi nâng cao công lực, mà chúng ta cũng không cần tách ra!”

Thủy Nguyệt Linh nghi ngờ mà hỏi, “Biện pháp gì?” Sao nàng lại cảm giác được hắn cười có vài phần gian xảo!

Khoé miệng Hiên Viên Mị nhếch lên, con ngươi màu đỏ nhấp nhô nhìn vết hôn che kín thân thể nàng, môi mỏng sung sướng phun ra hai chữ, “Song tu!”

“Song tu?”

“Lại đây, ta dạy cho nàng!” Dứt lời, ngăn chặn miệng nhỏ của nàng, đóng đưa eo.

Sắc trời từ từ sáng, Thủy Nguyệt Linh nhìn nam nhân vẫn không ngừng đưa đưa trên người mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Hiên Viên Mị, chàng dám gạt ta!” Cái gì mà song tu? Nàng vẫn là bị hắn ăn từ trong ra ngoài cho tới mảnh vụn cũng không chừa lại!

“Ừm...” Một tiếng rên rỉ vang lên, Thủy Nguyệt Linh xụi lơ nằm ở phía dưới, đôi mắt như nước vẫn trừng nam nhân có vẻ mặt hồ ly như cũ.

Hiên Viên Mị cười, nhẹ hôn lên môi nàng vài cái, “Đừng có trừng mắt nhìn, nàng không cảm thấy linh lực trong cơ thể có biến hoá sao?”

Thủy Nguyệt Linh cảm nhận một phen, hai mắt sáng lên, thật sự hữu dụng? Hiên Viên Mị cười cười hôn lên khoé môi của nàng, đây chính là năng lực của Hồ tộc! Nhưng mà nếu như vậy, nàng có khả năng sẽ mang thai, hắn không hy vọng có nhiều tiểu quý tranh thủ tình cảm cùng với hắn, nhưng hiện tại đây là cách tốt nhất để trói nàng bên người!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Vào triều

Nhìn bộ dạng cao hứng của nàng, Hiên Viên Mị có chút khó chịu nói, “Xem ra linh lực có sức hấp dẫn hơn ta!”

Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu hôn lên môi hắn một nụ hôn, cười nói, “Có ta làm chứng sức quyến rũ của chàng là lớn nhất!”

“Thật sao?”

Thủy Nguyệt Linh cam đoan gât đầu, sau đó lại nhủ mảy mòi, “Vậy chàng có bị gì không?” Như vậy dường như quá dễ dàng, làm cho nàng có chút nghi ngờ hẳn đưa linh lực của chính mình truyền vào trong người nàng!

Dường như biết được nàng suy nghĩ cái gì, Hiên Viên Mị nhẹ vuốt mỗ hời trên vai nàng, nói, “Yên tâm đi! Tu vi của ta cũng sẽ tăng lên theo!”

“Ừ.” Đôi tay ôm lấy hẳn mà cọ cọ, bây giờ mới thấy ở phía dưới thân có gì đó trướng trướng, hẳn vẫn còn ở trong cơ thể nàng, hơn nữa lửa nóng vẫn còn như cũ.

Thủy Nguyệt Linh ngược mắt nhìn hẳn một chút, nhắc nhở, “Không phải chàng nói hôm nay sẽ vào triều hay sao?”

Hiên Viên Mị tà mị giờ cao khoe miệng, đưa tay vén một sợi tóc của nàng đưa tới chóp mũi mà hít hà, quỵên rũ nói, “Nếu như Thủy Nhi không bỏ ta được, ta liền không đi!”

Thủy Nguyệt Linh cọ tới cọ lui trên người hẳn, “Mị, người ta quả thật rất oan uổng, rõ ràng là bản thân chàng hảo sắc, sao lại có thể đổ hết lên đầu ta!”

Hiên Viên Mị vuốt ve hưởng thụ da thịt mềm mại của nàng, trong mắt chứa đầy cung chiều, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, thật ra nàng cũng không phải là oan uổng gì, chính xác là vì nàng nên hẳn mới trở thành hôn quân, nhưng mà nếu nàng thích, vậy hôn quân thì là hôn quân thôi!

“Thủy Nhi, nếu nàng tiếp tục cọ xát thì ta sẽ không cần phải lâm triều nữa!”

Nghe âm thanh khàn khàn của hẳn, Thủy Nguyệt Linh tiếc nuối dừng động tác, cả người hẳn tron bóng quả thực cực kỳ thoải mái nha!

“A...” Nhìn về mặt không cam lòng của nàng, Hiên Viên Mị cực kỳ sung sướng, nhẹ cười hỏi, “Có muốn đi theo giúp ta hay không?”

“Hả? Không chừng sẽ bị lên án?”

“Thủy Nhi...” Hiên Viên Mị khẽ cắn lỗ tai nàng, có chút đáng thương nói, “Ta sẽ nhớ người...”

Thủy Nguyệt Linh bĩu môi, “Được rồi!” Trong lòng thầm oán, mỹ nam kế của hẳn càng ngày càng có tác dụng đối với nàng rồi, giả vờ đáng thương cũng càng lúc càng giống, làm cho nàng chịu không nổi phải mềm lòng, nàng vô cùng hoài nghi nếu ngày nào đó hẳn mang nàng đi bán, nàng có thể vẫn không nổi mắng hẳn hay không?

Lại ôm nhau một hời, hai người mới rời khỏi giường rửa mặt chải đầu, tuy nhiên lần qua lần lại một đêm, nhưng tinh thần vẫn tốt, Thủy Nguyệt Linh cảm thấy phương pháp song tu này không tệ lắm, ngay cả ngủ cũng không cần rồi!

Nhìn hai người cùng nhau đi tới, chúng thần vốn đang muốn hành lễ đều ngậy người, phản ứng tiếp theo đó là một đồng tiếng nói thảo luận, phi tần hậu cung không được phép tiến vào triều đình, bây giờ Hiên Viên Mị lại dám mang theo Thủy Nguyệt Linh - một vương phi ở quốc gia khác vào triều đình, hành động này không những vi phạm tổ chế* (luật lệ của tổ tiên), mà còn làm mất đi thể diện của quốc gia!

Không để ý tới ý nghĩ của mọi người bên dưới, Hiên Viên Mị ôm Thủy Nguyệt Linh ngồi xuống long ý, để cho nàng ngồi lên chân hẳn, dịu dàng mà ôm nàng, cười như không cười nhìn một đám thần tử phía dưới, để cho bọn họ tự ý nghị luận, Thủy Nguyệt Linh nhìn thấy về mặt của hẳn như vậy, ánh mắt giật giật, nhưng mà vẫn nhịn xuống không có hôn lên môi hẳn, nàng sợ không cẩn thận làm tức chết đám người bên dưới!

Hiên Viên Mị chú ý đến tầm mắt của nàng rơi vào môi hẳn, trong mắt xuất hiện một vẻ trêu tức, tay lớn đặt trên eo nàng mập mờ vuốt ve, Thủy Nguyệt Linh bĩu môi, không muốn so đo cùng hẳn, thân thể thả lỏng dựa vào lòng hẳn, hơi có chút thú vị mà nhìn về mặt bị cấm uất của mọi người bên dưới.

Đoan Mộc Hiện ngược lại không hề có biểu cảm gì, chỉ là tầm mắt đặt ở bộ dạng lười biếng của Thủy Nguyệt Linh, nàng dường như trở nên xinh đẹp hơn, trong lòng có chút chua xót, nhưng mà không biết là vì sao.

Hiên Viên Mị chú ý tới tầm mắt của hẳn, nguy hiểm mà hí hí mắt, cánh tay ôm chặt Thủy Nguyệt Linh thêm một chút, Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu nhìn về phía hẳn, thấy sắc mặt của hẳn không tốt, nhẹ giọng hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Về mặt Hiên Viên Mị trở lại bình thường, “Không có gì!”

Thủy Nguyệt Linh nghi ngờ nhìn hẳn, nhủ nhủ mảy, ngẩng đầu lên hôn lên môi hẳn một cái, trực giác mách bảo nàng làm vậy có thể trấn an cảm xúc của hẳn, quả nhiên, sắc mặt Hiên Viên Mị lập tức thay đổi, nhưng mà về mặt của đám đại thần phía dưới đều trở nên khó coi!

“Bịch!” tất cả đều quỵ xuống đất đều có chung một bộ dạng khuyên can, “Bệ hạ, người mau tỉnh lại, đừng để bản thân bị yêu nữ này mê hoặc!”

Cảm giác được người phía sau tán ra lãnh ý, Thủy Nguyệt Linh buồn cười mà cầm tay hẳn, khẽ nói, “Giết sạch bọn họ sẽ cực kỳ phiền toái!” Biết rõ chính là kết quả này, bọn họ cũng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng mà sao hẳn lại kích động như vậy?

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, tiếng nói trầm thấp êm tai nhưng lại lạnh thấu xương, “Trẫm nuôi các người là để các người lo chuyện chính sự, chứ không phải ở chỗ này nói lời xàm ngôn mê hoặc người khác!”

“Bệ hạ...” Một mảnh âm thanh bi thương, làm cho người ta nghi ngờ có phải Hiên Viên Mị vừa làm chuyện thiên lý bất dung nào đó hay không!

Thủy Nguyệt Linh nghiền ngẫm mà tán thưởng, tay nhỏ chơi đùa ngón tay dài của Hiên Viên Mị, để cho hẳn đừng quá tức giận!

Liễu Nghị nhìn hai người ngồi trên ghế rồng, khẽ cắn môi, mở miệng nói, “Nếu như bệ hạ bị yêu nữ này mê hoặc, chém giết trung thần, chỉ sợ làm cho lòng người căm phẫn, làm mất lòng dân, hi vọng bệ hạ suy nghĩ kỹ lại!”

Tầm mắt lạnh giá của Hiên Viên Mị rơi vào người hắn, Liễu Nghị cố nén sợ hãi trong lòng, thân thể có chút run rẩy, trên trán hơi đổ mồ hôi, Hiên Viên Mị cười lạnh nói, “Ái khanh làm vậy có tính là uy hiếp trẫm hay không?”

Liễu Nghị cắn răng nói, “Bệ hạ, lòng trung thành của vi thần có trời đất chứng giám, hi vọng bệ hạ hiểu cho!” Giọng nói có chút run rẩy.

Thủy Nguyệt Linh nhú nhú mày, nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay bên hông, sao lại dễ dàng tức giận như vậy? Hắn bị chọc tức nàng sẽ đau lòng!

Thực ra Hiên Viên Mị chính là loại người cuồng ngạo như vậy, không hề để bất cứ thứ gì vào mắt, cho nên rất ít khi tức giận, nhưng mà những sự việc liên quan đến Thủy Nguyệt Linh, thì hắn liền không thể nào không chế được cảm xúc!

Đoạn Mộc Hiên nhìn một đám người bên dưới, lại nhìn hai người ngồi trên long ý, trong lòng thở dài, bệ hạ có lẽ tính bỏ đi ngôi vị hoàng đế, cũng sẽ bảo vệ nữ nhân kia! Tuy chuyện của tiên tộc công chúa đã được cố gắng phong toà, nhưng mà hắn vẫn có được chút ít tin tức, người kiêu ngạo như vậy, làm sao có khả năng gặp phải tình trạng như lúc đó, điều này đủ để chứng minh vị Lăng vương phi này rất quan trọng! Chỉ mong nàng ta thật sự không có dã tâm, nếu không thì Huyền quốc lâm nguy rồi!

Thủy Nguyệt Linh nhìn bộ dạng sắp ngã của Liễu Nghị, khẽ cười nói, “Liễu đại nhân, đừng nói là vì ta không đáp ứng người cứu Liễu tiểu thư, cho nên người ghi hận trong lòng? Mấy ngày qua, gần như tất cả mọi người ở Huyền quốc đều biết ta là yêu nghiệt, cái này có phải quá nhanh hay không?”

Trong lòng Liễu Nghị cả kinh, bên cạnh đã có người quát, “Cái con hồ ly tinh này, mê hoặc bệ hạ đã không nói, lại còn dám vu oan cho Liễu đại nhân! Người chết không được từ tế, người là cái đồ yêu nghiệt, mọi người ai cũng muốn giết...”

Người nọ dường như càng mắng càng hăng, không ai thích người khác chỉ thẳng mặt mình mà mắng, Thủy Nguyệt Linh tuy không muốn tức giận, nhưng trong lòng có hơi khó chịu! Nguy hiểm mà hấp mắt, xoay người ôm lấy Hiên Viên Mị mà nheo, nũng nịu nói, “Mị, ta ghét hắn!”

Hiên Viên Mị không để ý một đám người vô cùng phẫn nộ ở dưới, giữ lấy cái gáy của nàng, lưỡi dài linh hoạt không chút khách khí mà xông vào trong miệng nàng, bá đạo liếm mát từng góc.

Thủy Nguyệt Linh mềm nhũn tựa vào lòng hắn, tay nhỏ vô ý thức mà vuốt ve bộ ngực hơi lộ ra, cảm giác mát lạnh, làm cho nàng hấp mắt lại, tay nhỏ bé tiếp tục tìm kiếm ở bên trong.

Nhìn ánh mắt mơ màng của nàng, bộ dáng quyến rũ động lòng người, cổ họng Hiên Viên Mị căng thẳng, thừa dịp còn không chế được kéo tay nàng ra, liếm liếm đôi môi mềm mại của nàng, mới không cam tâm mà buông ra.

Thủy Nguyệt Linh để mặc cho hắn ôm, đôi mắt nửa đóng nửa mở nhìn hắn, Hiên Viên Mị giương mắt vừa đúng lúc đụng phải ánh mắt phức tạp của Đoạn Mộc Hiên, hai người nhìn nhau, trong mắt Hiên Viên Mị là cảnh báo không chút che giấu, Thủy Nhi là của hắn, người nào cũng đừng nghĩ sẽ cướp đi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Tính số

Chẳng muốn nhìn về mặt giống như cha mất mẹ mất của đám đại thần bên dưới nữa, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Bãi triều!” Sau đó liền ôm lấy Thủy Nguyệt Linh mà bỏ đi, để lại một đám đại thần chỉ biết than thở.

Đoạn Mộc Hiên nhú mày, không rõ ánh mắt cảnh cáo của Hiên Viên Mị là có ý gì.

Hiên Viên Mị nhìn ánh mắt si mê của nữ nhân trong lòng, cực kì hưởng thụ, hài hước nói, “Thế nào? Bây giờ mới phát hiện bộ dạng của ta rất xinh xắn?”

Thủy Nguyệt Linh ôm cổ hắn, trán để ngay cổ của hắn, giọng nói mang theo tiếng cười, “Đã phát hiện ra từ sớm rồi!”

“Hử? Vậy có phải bây giờ phát hiện càng ngày càng yêu ta đúng không?”

“Ừm.” Thủy Nguyệt Linh gật gật đầu, chu cái miệng nhỏ, mút trên cổ của hắn một chút, để lại một ký hiệu, sau đó mới miễng cường nũng nịu trong lòng hắn mà hỏi, “Mị, có phải chàng quá khoa trương rồi không?” Ôm nàng đi tới đi lui, nàng chần chẫn sẽ trở thành cái đích bị hàng trăm mũi tên công kích, nữ nhân ghen tị quả thật rất đáng sợ!

Cần nhắc một chút, Hiền Viên Mị cười gian, “Vì sự an toàn của nàng, chúng ta quay về tu luyện đi!”

Thủy Nguyệt Linh lạnh nhạt phun ra hai chữ, “Sắc lang!” Mà còn tiếp tục găm găm ở trên cổ của hắn.

Hiền Viên Mị cười ra tiếng, bàn tay di chuyển, vừa vận đở trước ngực êm ái của nàng, mập mờ vuốt ve, Thủy Nguyệt Linh run lên, nhìn đường cong hoàn mỹ dưới cằm của hắn, bĩu môi nói, “Cẩn thận đừng làm ta té!”

Hai người thăm thiết ngọt ngào, nhưng lại có người không biết sống chết đến quấy rầy.

“Nô tỳ tham kiến bệ hạ!”

Hiền Viên Mị không kiên nhẫn nhìn nữ nhân trước mặt, âm thanh lạnh lùng nói, “Có việc?” Hắn cực kỳ bất mãn khi có người quấy rầy.

Thủy Nguyệt Linh quay đầu nhìn lại, trái ngược với Hiền Viên Mị, nàng cực kỳ có ấn tượng sâu sắc với nữ nhân này. Bởi vì lần cách hôn lần trước, nàng đã thấy được một màn ngoài dự đoán, nhưng mà lúc trước cũng giống như là xem diễn mà thôi, lúc này nghĩ lại thì thấy rất không thoải mái, quay đầu trở lại, đưa tay bấm lên người Hiền Viên Mị một cái!

Hiền Viên Mị giật mình một cái, sau đó nhìn nàng, trong mắt chứa đầy ý cười, đó là sự sung sướng phát ra từ nội tâm, hắn thật sự rất vui khi nàng đề ý hắn! Nhìn hắn như vậy, Thủy Nguyệt Linh muốn tức cũng tức không được, trợn mắt nhìn hắn, sau đó chui vào lòng hắn làm tổ, nhắm mắt nằm ngủ.

Dao phi nhìn người trước mắt, trong lòng vẫn không thể tin như cũ, nàng rất rõ ràng hắn có bao nhiêu chán ghét khi tiếp xúc với nữ nhân, mà giờ phút này hắn lại có thể ôm một nữ nhân, vẻ mặt lại dịu dàng như thế, đó là nét mặt mà hắn chưa từng có, nàng đã từng tưởng tượng vô số thứ nhưng cũng không thể tưởng tượng nổi về mặt đó, mà bây giờ nàng lại thấy, mà lại còn vì một nữ nhân khác, trong lòng vô cùng đau xót! Làm sao nàng có thể không hận đây?

Dao phi cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc của mình cho tốt, trên mặt là một nụ cười hoàn mỹ, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Bệ hạ, ngài thân là vui của một nước, hành động như vậy thì không hay cho lắm!” Tầm mắt rơi vào trên tay Hiền Viên Mị, ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại vô cùng căm hận.

“Bốp” Thủy Nguyệt Linh đánh một cái tát về phía bàn tay to trước ngực mình.

“Thủy Nhi...” Thủy Nguyệt Linh từ từ nhắm hai mắt lại không thèm để ý đến hắn, hiện tại mọi tức giận của Hiền Viên Mị đều đổ lên đầu của Dao phi, lạnh lùng nói, “Chuyện của trăm khi nào thì tới lượt ngươi quản rồi hả?” Điều là tại nữ nhân này làm hại Thủy Nhi không để ý đến hắn!

“Bệ hạ, hồng nhan họa thủy, cầu bệ hạ suy nghĩ kỹ lại, không cần vì một nữ nhân mà hủy hoại đất nước!” Lời Dao phi nói ra đúng là ngôn từ chánh nghĩa, nhưng mà cho dù thế nào thì ánh mắt nhìn về phía Thủy Nguyệt Linh cũng không che giấu nổi ghen ghét!

Hồng nhan họa thủy à! Thủy Nguyệt Linh không hề giận liếc Dao phi một cái, thật sự là nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt! Trong mắt thoáng hiện lên một vẻ tà ác, khẽ ngẩng đầu, hôn lên môi mỏng của Hiền Viên Mị, cái lưỡi phấn nộn tham lam liếm dọc theo bờ môi khiêu gợi hắn, vô cùng kích thích.

Hiền Viên Mị nhú mày, trong mắt tràn đầy ý cười, để nàng tùy ý hoạt động, Thủy Nguyệt Linh hung hăng trừng mắt hắn, hừ! Trở về rồi mới tính sổ với chàng!

Dao phi nhìn hành động khiêu khích của nàng, hai tay nắm chặt thành quả đấm, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay cũng không có cảm giác đau đớn, làm cho nàng tức giận nhất chính là việc Hiền Viên Mị không đẩy nàng ta ra, mà lại là một bộ dạng cung chiêu và hưởng thụ!

“Bệ hạ, nô tỳ cáo lui!” Nàng sợ cứ ngây ngốc đứng ở đây thì sẽ làm ra chuyện gì đó mà không thể cứu vãn được!

Ngự Thiên Điện,

Trên giường lớn màu đen, Thủy Nguyệt Linh nằm ở trên người Hiền Viên Mị, hai tay dán chặt lên mặt hắn, người cười nhưng trong không cười, nói, “Mị, có phải chúng ta nên tính sổ với nhau hay không?”

Hiền Viên Mị bày ra một bộ dạng đuối lý, tùy ý nàng xử lý, nhưng mà hai tay lại lén lút dọc theo đường cong trên người nàng dờ đi, sau đó đặt ở trước ngực mềm mại của nàng.

“Bốp” Tay bị đẩy ra.

“Thủy Nhi...” Hiền Viên Mị ai oán nhìn nàng, hắn biết là hắn đã sai lầm rồi, nếu sớm biết sẽ gặp được nàng, nhất định hắn sẽ thủ thân như ngọc! (Đấy, Mị nhà ta cũng muốn thủ thân như ngọc đó nhé =)))

Hừ lạnh một tiếng, xoay người đưa lưng về phía hắn, nhắm mắt lại đi ngủ!

Hiền Viên Mị nhú mày, nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực, thờ dài nói, “Thực xin lỗi...”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh chợt căng thẳng, xoay người ôm lấy eo của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn chặt vào ngực hắn, rầu rĩ nói, “Đưa ngọc, không phải là chàng sai, xin lỗi cái gì chứ? Ta không có giận chàng!” Chuyện gặp nàng trước hay sau sao có thể coi là lỗi của hắn chứ? Chẳng qua là vì trong lòng nàng không được thoải mái mà thôi!

Hiên Viên Mị nhẹ vỗ vỗ sau lưng nàng, khẽ nói, “Ta hiểu rồi!” Giống như hấn không thêm để ý quá khứ của nàng, vẫn không vì nàng và nam nhân khác từng có liên quan đến nhau mà cảm thấy trong lòng không thoải mái!

“Đừng đừng.”

Những gì có thể quăng ngã Dao phi đều đã quăng hết, nhưng vẫn cảm thấy chưa hết giận như cũ, đảo mắt nhìn thấy bã vai của tiểu cung nữ bên cạnh run lên vì sợ hãi, trong mắt xẹt qua một vẻ độc ác, đi đến gần tiểu cung nữ, quăng một cái tát, nửa bên mặt của tiểu cung nữ thoáng chốc liền sưng phồng lên.

“Nuơng nuơng tha mạng!” Tiểu cung nữ sợ tới mức vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ.

Dao phi lại không tính buông tha nàng, một cước đá nàng ngã xuống đất, kế tiếp là một trận đá bằng chân, “Tiện nhân! Ngươi dám mê hặc bệ hạ, đá chết ngươi!” Giờ phút này, gương mặt tuyệt mỹ đã hoàn toàn bị vụn vụn, cho dù ai nhìn thấy bộ dạng của nàng hôm nay sẽ không nghĩ là nàng đẹp.

Hiên Viên Mị nhìn nữ nhân ngủ say trong ngực, trong mắt chứa đầy cung chiều, nhẹ nhàng vén sợi tóc trên mặt nàng, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống, một tay chống đầu, ngây ngốc hít mắt mà nhìn nàng.

“Ừm...” Mờ mắt ra liền bắt gặp đôi mắt đỏ như máu, cô gái bình thường sợ rằng sẽ vì vậy mà hét chói tai, Thủy Nguyệt Linh chỉ cười cười, đưa tay sờ sờ mặt hấn, không nhận được lại hôn lên môi hấn một cái, cả người dính chặt vào người hấn.

Môi của Hiên Viên Mị đặt lên trán của nàng, nhẹ nhàng ma sát, âm thanh mang theo một chút khàn khàn, lại càng thêm hấp dẫn mê người, khẽ cười nói, “Thủy nhi... lại muốn tu luyện?” Hấn thích cảm giác nàng mê neho thân mật trên người hấn, nhưng mà thân mật như vậy hấn lại không không chế được dục vọng mà muốn nàng, muốn cùng nàng gần lại thêm gần, kết làm một thể.

Thủy Nguyệt Linh cũng không thêm quan tâm có phải thú tính của hấn lại nổi lên hay không, vẫn cọ cọ trên người hấn như cũ, miễn cưỡng nói, “Không phải ta mê hoặc chàng? Rõ ràng chính là chàng hấp dẫn ta thôi!” Mút vành tai miễn cưỡng của nàng, “Vậy Thủy Nhi bị ta hấp dẫn sao?”

Hô hấp của Thủy Nguyệt Linh bắt đầu nặng nề, liếc hấn một cái, “Biết rõ còn cố hỏi!” Tay nhỏ để lên lưng hấn, tháo thắt lưng của hấn ra.

Hiên Viên Mị nhủ thầm, cũng đưa tay tháo thắt lưng của nàng, quay một vòng liền lột sạch đồ của nàng, ánh mắt tràn đầy lửa nóng rơi vào thân thể trần truồng mềm mại của nàng.

Thủy Nguyệt Linh dựa theo tầm mắt của hấn mà nhìn một chút, thật ra thì vóc người này kém xa thân thể thật sự của nàng, nhưng mà Hiên Viên Mị là không có bộ dáng ghét bỏ!

“Bệ hạ, thừa tướng đại nhân cầu kiến!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Nữ nhân nhẫn tâm.

Editor: zNguyệt Tiểu.

“Ha ha...” Thủy Nguyệt Linh khẽ cười ra tiếng, tay nhỏ nhẹ nhàng trượt trên bụng của hấn, cảm nhận được sự căng cứng của cơ bụng, nhủ thầm cười nói, “Còn không mau đi!”

Sắc mặt Hiên Viên Mị trầm xuống, hấn biết Đoạn Mộc Hiên muốn gặp hấn thì chắc chắn là có chuyện, nhưng mà nhìn nữ nhân đang cười đến cực kỳ quyến rũ trước mặt, trong lòng không ngừng đấu tranh.z

Dường như Thủy Nguyệt Linh cực kỳ thích nhìn dáng vẻ vùng vẫy của hấn, tay nhỏ như có như không đụng vào dục vọng đang sưng lên, lại còn nghịch ngợm đưa lưỡi ra liếm liếm yết hầu đang chuyển động của hấn, nũng nịu kêu, “Mị...” Tay nhỏ rõ ràng đã nắm chặt dục vọng mà hấn đang cắn răng chịu đựng.

“Bật...” một tiếng, sợi dây trong đầu Hiên Viên Mị đã đứt, hướng về phía bên ngoài quát, “Không gặp!”

Biểu cảm trên mặt Thủy Nguyệt Linh cứng đờ, dường như nàng giống như là thật sự đóng vai hồng nhan hoạ thủy a! “Ách...Mị, chàng vẫn là nên đi gặp đi!”

Hiên Viên Mị tách hai chân của nàng ra, “Không gặp!” Chẳng qua là hấn không thích làm hoàng đế nữa rồi!

Mồ hôi chảy dài! Thật ra nàng không nghĩ rằng hấn lại nghiêm trọng đến vậy a!

“Ừm...Mị...” Ánh mắt Thủy Nguyệt Linh mơ màng, thờ hồng học, trên mặt đỏ ửng mang theo sự quyến rũ, nốt ruồi hình giọt nước trên trán đang toả

sáng, đồng đều với đôi mắt màu đỏ của Hiên Viên Mị.

Hiên Viên Mị ôm chặt nàng, hận không thể hoà tan nàng vào thân thể của chính mình, thân dưới điên cuồng chuyển động, một lần lại một lần xâm nhập, lại vẫn thấy chưa đủ như cũ.

Mút vành tai xinh xắn của nàng, Hiên Viên Mị khàn giọng nói, “Thủy nhi, nói nàng yêu ta, ta muốn nghe nàng nói!”

Thủy Nguyệt Linh gắt gao bám chặt tấm lưng rộng lớn chắc nịch của hắn, ánh mắt mê ly nhìn gương mặt tuấn mỹ của hắn, trong lòng giống như có cái gì đó hoà tan, dục hoà phía dưới ra vào đến phát đau, càng thêm dùng lực mà leo lên lưng hắn, thờ hồn hên nói, “Ta yêu chàng...” Đường như kể từ khi hắn mở ra cánh cửa cuối cùng trong tim nàng, tình cảm của nàng đối với hắn liền không thể khống chế được nữa, mà nàng cũng không muốn vùng vẫy nữa, như vậy thật không công bằng đối với hắn!

“Ta cũng vậy, yêu nàng...” Dứt lời, càng thêm mãnh liệt đụng chạm tới nơi mềm mại của nàng, “Thủy nhi...” Âm thanh khêu gợi khẽ gọi bên tai nàng mãi không ngừng.

Thủy Nguyệt Linh thờ dốc dồn dập, cả người không ngừng run rẩy, miệng nhỏ khẽ nhếch lên âm thanh vui vẻ không chút che dấu bật ra, hai mắt vẫn thủy chung nhìn vào gương mặt anh tuấn của hắn.

Hai màu tóc bạc và đen quấn quýt nhau, đôi mắt hẹp dài đỏ như máu đối diện với đôi mắt trong suốt của nàng, trong ánh mắt có vô vàn tình yêu, cũng nắm rõ được tình cảm trong mắt nàng.

Triền miên qua đi, Hiên Viên Mị vẫn ở trên người nàng như cũ, dục vọng dưới thân vẫn chưa thoả mãn mà còn nằm trong cơ thể của nàng như cũ, sợi tóc ẩm ướt dịu dàng lướt nhẹ qua gương mặt đầy mồ hôi của hắn, môi hắn trực tiếp từ gáy xuống tới cổ nàng, lưu lại dấu vết đầy đặc riêng của hắn, một chỗ cũng không buông tha.

“Ừm...” Thủy Nguyệt Linh khép hờ mắt mà thờ dốc, ngón tay xoắn lấy sợi tóc màu bạc của hắn, để tùy ý cái lưỡi nóng hổi của hắn di chuyển trên người mình, thân thể nhẹ nhàng run rẩy, khẽ rên rỉ ra tiếng. zNguyệt Tiểu - Diễn Đan Lê Quý Đôn.

Nhìn bộ dáng nghe lời quyến rũ của nàng, dịu dàng trong mắt Hiên Viên Mị càng sâu, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của nàng, môi mỏng dán lên đôi môi đỏ mọng của nàng, đầu lưỡi khẽ liếm cánh môi mềm mại.

“Ừm?” Hoi hoi rời khỏi môi nàng, trán để lên trán nàng, dịu dàng hỏi, “Muốn nói cái gì?”

Thủy Nguyệt Linh nhẹ cười lắc đầu, “Không có gì.” Chỉ là muốn gọi tên hắn mà thôi.

Hiên Viên Mị nhú mồm, lại dán lên môi của nàng, cảm giác được ngực mềm mại của nàng kề sát mình, trong cổ bỗng căng thẳng, ánh mắt lại trở nên nóng bỏng, thân thể gần sát thân mật như vậy, Thủy Nguyệt Linh đương nhiên cảm giác được sự biến hoá trong thân thể của hắn, trong lòng còn chưa kịp thờ dài, vậy mà va chạm mạnh mẽ trong cơ thể đã khiến nàng thờ gấp ra tiếng.

Hiên Viên Mị cắn vành tai của nàng một cái, âm thanh khàn khàn từ tính lại ái muội, “Thủy Nhi, ta cũng hiểu là nàng cần thăng cấp công lực!” Nhưng thật ra lời này là sự thật, có lẽ tại Nhân tộc không ai có thể đụng đến nàng, nhưng thân phận của hắn sẽ mang đến cho nàng rất nhiều nguy hiểm chứ không phải dễ dàng ứng phó như công chúa Tiên tộc.

“Ừm...Ta biết...” Có chút buồn bực mà cắn một cái trên vai hắn, nhưng mà lại không nỡ dùng lực quá mức.

Hiên Viên Mị tà mị cười, “Thủy Nhi yên tâm, ta sẽ cực kỳ cố gắng!” Dứt lời, ngăn chặn miệng nhỏ của nàng, bắt đầu chạy nước rút.

Hoàng cung Diệp Quốc, trong triều đình,

Về mặt Thượng Quan Lăng lạnh nhạt nhìn Thủy Hằng bị áp giải đi, trong mắt chứa thần sắc đen tối không rõ, cuối cùng cũng báo thù, nhưng sao hắn lại không hề vui vẻ như trong tưởng tượng, trong đầu xẹt qua gương mặt thanh tú, nghe nói vì nàng mà Hiên Viên Đế phế hậu, giết con, xao nhãng triều chính, chém trung thần, tới bây giờ hắn cũng không rõ vì sao nàng dây dưa cùng với Hiên Viên Đế, mà theo hắn biết, Hiên Viên Đế vốn không phải là đồ ngốc háo sắc, vậy tới cho cùng là đã xảy ra chuyện gì? Theo ngày càng lâu, tưởng niệm trong lòng cũng càng ngày càng nhiều, nếu nàng không phải là con gái của Thủy Hằng, nếu nàng không phản bội hắn, nếu nàng không hại chết con của hắn, nếu Hiên Viên Đế không có nhìn trúng nàng...

Giữa hậu cung, sau khi Thủy Doanh Doanh nghe được tin tức, suýt chút nữa là té xuống đất, phụ thân bị nhốt vào thiên lao, phủ thừa tướng cũng bị tịch thu tất cả tài sản và phán án tử, tuy nhiên nàng thân là hoàng hậu của tiên đế, nhưng mà Thượng Quan Lăng sẽ bỏ qua cho nàng sao?

Tay đặt lên cái bụng đã nhô lên một chút, nó cũng không bảo vệ được nàng sao? Dù sao Thượng Quan Lăng cùng Thượng Quan Văn có quan hệ không tốt, thậm chí có thể nói là ác liệt, những thứ này nàng đều biết!

Hai tay dần dần nắm chặt, tất cả trong mắt đều là kiên định, nàng không thể chết được! Không thể không có gì mà chết được, nàng vẫn muốn đoạt lại toàn bộ những gì nàng từng có!

Gọi cung nữ hầu hạ bên người nàng, nói nhỏ vào tai của nàng ta một hồi, nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của nàng ta, Thủy Doanh Doanh tức giận quát, “Còn không mau đi!”

“Nương nương...” Cung nữ do dự nhìn nàng, nương nương thật sự muốn làm vậy sao?

“Nhanh đi! Nhớ kỹ không được cho bất luận kẻ nào biết chuyện này!” Trong mắt hiện lên một vẻ kiên định, nếu nàng có thể làm cho Thượng Quan Văn sủng ái nàng, vậy thì cũng có thể khiến cho Thượng Quan Lăng say mê nàng.z

Lấy chén thuốc trong tay cung nữ, Thủy Doanh Doanh không hề do dự mà uống cạn.

Cung nữ nhìn vết máu giữa đùi nàng, có chút sợ hãi, nương nương thật sự rất nhẫn tâm, đó chính là cốt nhục của nàng ta! Nhưng mà trong hậu cung này, có được mấy ai lương thiện chứ? Từ lúc tiến cung tới giờ, nàng đã sớm được mở mang tầm nhìn vì thấy được sự tàn khốc của hậu cung!z

Từng đợt đau đớn hành hạ nàng, sắc mặt Thủy Doanh Doanh cố gắng cắn môi dưới, trong mắt càng phát ra vẻ kiên định, nàng muốn đoạt lại vị trí đã từng thuộc về nàng!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Đạt Được

Ánh trăng lờ mờ chiếu vào phòng ngủ, nàng đột nhiên cảm giác được một cái gì đó nóng bỏng cứng rắn đang đưa đẩy có ý định muốn tiến vào trong cơ thể nàng, thân thể Thủy Nguyệt Linh lập tức cứng đờ, thoáng cái, đang ngủ mê liên bị hoảng sợ mà thức tỉnh, nhưng mà người được hơi thở quen thuộc, liền thả lỏng trong nháy mắt, đôi mắt liên lười biếng chẳng muốn mở to! Chính bản thân nàng cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên, trừ hấn ra còn có ai có khả năng đến gần nàng như vậy mà vẫn không bị nàng phát hiện!

Hiên Viên Mị thấy nàng thức dậy, cũng không bận tâm, thân dưới động một cái, hoàn toàn biến mất ở trong cơ thể nàng.

"Uhm..." Thủy Nguyệt Linh miễn cưỡng mở mắt liếc hấn một phen, mí mắt lại tiếp tục sụp xuống, yếu ớt nói, "Chàng không thể yên tĩnh một chút sao?"

Hiên Viên Mị nhẹ vỗ về phía sau lưng của nàng, dịu dàng nói, "Ngủ đi! Ta bất động!"

Nghe vậy, Thủy Nguyệt Linh tròn mắt nhìn về phía hấn, bất động? Nàng bất mãn mà bĩu môi nói, "Vậy chàng đánh thức ta để làm gì?"

Hiên Viên Mị nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ở thái dương của nàng, khẽ cười nói, "Giúp nàng tu luyện, ta không phải có ý đánh thức nàng!"

"Thật sao?" Thủy Nguyệt Linh hoài nghi mà nhìn hấn, nàng cũng từng nghe nói qua song tu rồi a! Nhưng mà có phải hấn đã làm phương pháo rồi hay không hả? Nhưng mà linh lực trong cơ thể của nàng quả thực có tăng vài cấp.

"Ừ."

Nhìn ánh mắt chân thật của hấn, Thủy Nguyệt Linh không tiếp tục hỏi nữa, nhưng mà lại nghĩ tới một vấn đề, nàng nhớ rõ là nàng ngủ trước, bọn họ chính là ở tư thế này mà ngủ a! "Người nào lại tới nữa vậy?"

"Đoan Mộc Hiên lại tới nữa!"

Thủy Nguyệt Linh nằm thiếp thiếp ở trong lòng hấn, nhẹ giọng hỏi, "Chuyện quan trọng lắm sao?" Nếu không thì chắc chắn vị Thừa tướng đại nhân kia sẽ không lại chạy đến đây!

Tay lớn nhẹ nhàng vuốt ve trên cánh tay của nàng, Hiên Viên Mị dịu dàng nói, "Không có chuyện gì lớn đâu, chỉ là Thạch Tu phải về triều, Đoan Mộc Hiên sợ ta giết hấn!"

Thạch Tu? Như Nhi đã từng nói qua vị đại tướng quân này cùng với Đoan Mộc Hiên đều là tâm phúc của hấn, "Chàng muốn giết hấn vì chuyện gì?"

Hiên Viên Mị nhíu nhíu mày, nói, "Dựa theo tính tình của Thạch Tu nhất định sẽ tới gây sự với nàng!" Nếu hấn thực sự làm ra chuyện gì không nên làm, Hiên Viên Mị không dám cam đoan sẽ không giết hấn ta!

"Mị, tính tình của chàng quá kém rồi!"

Một tay của Hiên Viên Mị hướng về phía bộ ngực của nàng mà ấn xuống, tà khí mà nói, "Thủy Nhi nói vậy là muốn ghét bỏ ta sao?" Nếu nàng dám nói đúng, hấn sẽ khiến nàng không bao giờ dám ghét bỏ hấn nữa!

Thủy Nguyệt Linh khẽ thở nhẹ một tiếng, hai tay ôm lấy cổ hấn, nhẹ cười gặm cắn đôi môi mỏng của hấn, "Như vậy tốt lắm! Ta thích!"

Thủy Doanh Doanh nghĩ ngợi một khoảng thời gian dài, thân thể được chăm sóc cũng không tệ lắm, Thủy Hằng đã bị trảm, nhưng Thượng Quan Lăng vẫn còn chưa đề ý tới nàng, cũng không biết là đã quên, hay là không hề tính đối phó nàng!

Thay toàn thân một bộ y phục thoáng mát màu tím lợt bằng lụa mỏng, đai lưng màu đen buộc chặt eo nhỏ, dáng người có vẻ càng thêm yếu đuối, nhìn nhìn nữ nhân ở trong gương, toàn bộ trong đôi mắt đều là tình thế bất buộc!

Sau khi hỏi thăm, biết được Thương Quan Lăng đang ở Ngự Thư Phòng, như vậy càng thuận lợi cho nàng làm việc, làm cho nàng càng thêm vui sướng, chính là Thương Quan Lăng lại có thể uống rượu, mà dường như người hầu ở bên đều bị hấn đuổi đi!

Dần dò cung nữ lui ra, Thủy Doanh Doanh đi đến bên cạnh Thương Quan Lăng, diu hấn qua một bên rồi đỡ hấn lên giường lớn, Thương Quan Lăng mơ màng màng mà mở mắt ra nhìn nàng, trước mắt chính là gương mặt thanh tú đang lắc lư, "Linh Nhi..."

Thủy Doanh Doanh nhú mày, Linh Nhi? Ngược lại hiểu được chút ít, sẽ không phải là vị muội muội kia của nàng chứ? Chán ghét mà nhú nhú mày, nữ nhân vô dụng kia mà cũng đáng được hấn để trong lòng? Đột nhiên trong ánh mắt sáng lên, nói như vậy...

Tuy Thủy Nguyệt Linh và Thủy Doanh Doanh không cùng một mẹ, nhưng mà diện mạo lại có vài phần tương tự, bây giờ nàng lại bất chấp nhiều như vậy, tuy có chút chán ghét Thủy Nguyệt Linh, nhưng mà lợi dụng sự thương nhớ của Thương Quan Lăng đối với nàng ta một phen, nàng cũng đã biết phải làm sao rồi!

"Linh Nhi..." Ngay trong lúc nàng đang suy tư, Thương Quan Lăng đã lấy một tay kéo nàng vào trong ngực, xoay người áp chế nàng, hai tay xé rách y phục trên người nàng, môi mỏng mang theo mùi rượu cần cổ của nàng.

"A..." Thủy Doanh Doanh kêu lên một tiếng, nửa thân dưới có chút đau, sao hấn lại có thể đi vào bừa bãi như vậy chứ!

Thương Quan Lăng dừng động tác lại, dịu dàng hỏi han, "Linh Nhi, làm nàng đau sao?"

zNguyệt Tiểu - Diễn Đàn Lê Quý Đôn.

"Ừm... Có chút đau..." Nhìn dáng người to lớn của hấn, Thủy Doanh Doanh có chút đỏ mặt, không nghĩ tới Thương Quan Lăng không chỉ xuất sắc hơn Thương Quan Văn về dung mạo, mà thân thể cũng sức lực còn tốt hơn.

Nghe vậy, Thương Quan Lăng cau mày, cố nén dục vọng, tay lớn đưa về chỗ hai người kết hợp mà dò xét, không ngừng xoa nhẹ, lưỡi cũng dạo chơi trên người nàng.

Dần dần Thủy Doanh Doanh cảm thấy chưa đủ, bàn tay mềm xoa xoa ngực của hấn, nũng nịu kêu, "Bệ hạ..."

.

Thương Quan Lăng thờ hồn hèn yêu cầu nàng, "Kêu tên của ta!"

"Lăng..."

"Linh Nhi..." Rốt cuộc Thương Quan Lăng không nhìn được nữa mà bắt đầu động trong cơ thể nàng, va chạm mạnh mẽ làm cho Thủy Doanh Doanh chỉ có thể liên tục thở gấp cùng rên rỉ.

Ánh sáng có chút chói mắt, Thương Quan Lăng đưa tay xoa xoa thái dương đang đau nhức, mở mắt ra thấy nữ nhân dưới thân liền ngẩn người, sau đó ánh mắt lạnh lùng, Doanh Doanh? Nàng không xuất hiện, hấn ngược lại đã quên nàng ta rồi!

Thủy Doanh Doanh dường như cảm giác được lãnh ý, thân thể run lên một phen, mở mắt ra, nhìn thấy vẻ mặt băng lãnh của Thương Quan Lăng, ánh mắt Thủy Doanh Doanh chớp động, đáng thương tội nghiệp nhìn hấn, "Bệ hạ..."

Thương Quan Lăng nhìn chăm chăm vào nàng, khuôn mặt trước mắt này nhìn từ từ cũng trùng hợp giống với gương mặt nhất gan nhỏ nhắn kia, Thủy Doanh Doanh dường như đạt được hiệu quả, hoảng sợ đưa tay đẩy đẩy hấn, "Bệ hạ... Người dè ta rồi sau đó..."

Hai mắt Thương Quan Lăng Nhú Lại, cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng của nàng, tách hai chân nàng ra, lại động thân một cái mà tiến vào.

Thủy Doanh Doanh thực hiện được ý đồ liền lộ ra ý cười, gắt gao ôm chặt người hấn, chấp nhận sự đòi hỏi của hấn, trong lòng vô cùng thoả mãn, ngay tại tối hôm qua, nàng đột nhiên thay đổi quyết định, nàng không chỉ muốn có địa vị của nàng, mà cũng cần có nam nhân này!

Lần này Thương Quan Lăng rất tinh táo, nên không có gọi tên Thủy Nguyệt Linh, chỉ là trong đầu vẫn như cũ vẫn là gương mặt thanh tú kia.

Cảm xúc mãnh liệt qua đi, Thương Quan Lăng không chút lưu luyến mà giật ra, nghiêm mặt lạnh lẽo nhìn đôi mắt quầng rừ của nữ nhân trước mặt, im lặng không nói, cũng không biết hấn đang suy nghĩ gì.

Thủy Doanh Doanh không che giấu thân thể xích lõa, ngược lại cố tình phơi bày ra cho hấn xem, thấy hấn không nói lời nào, trong lòng có chút bất an, nũng nịu mà kêu, "Bệ hạ..."

.

Thương Quan Lăng chỉ yên lặng nhìn nàng ta, tìm kiếm bóng dáng Thủy Nguyệt Linh trên người nàng, nhưng mà hấn phát hiện, trừ bỏ khuôn mặt kia, hấn căn bản không hiểu về nàng một chút nào cả!

Nhát gan, lạnh nhạt, ác độc, rốt cuộc nàng là con người như thế nào?

"Bệ hạ..." Thuý Doanh Doanh dán sát thân thể về phía hắn, trên mặt vẫn là bộ dáng hèn nhát như cũ.

Thượng Quan Lăng đưa tay ôm nàng, nâng cằm nàng lên, nhìn gương mặt tương tự gương mặt Thuý Nguyệt Linh, lầm bầm nói, "Người nói... rốt cuộc Linh Nhi là con người như thế nào a?"

Thuý Doanh Doanh không cam lòng, nữ nhân vô dụng kia có gì tốt? Mà đáng để hắn nhớ mãi không quên như vậy, hơn nữa còn ngay thời điểm đang ôm nàng trong lòng!

Nhưng mà nàng chỉ dịu dàng trả lời, "Lúc trước muội muội đều ở trong tiểu viện của mình, thân thiết rất ít khi nhìn thấy nàng, chỉ có một ấn tượng duy nhất là nàng cực kỳ nhất gan!"

"Là sao?" Giống như lầm bầm lâu bầu tự hỏi mình vậy, sau đó đẩy nàng ra, mặc long bào vào, thấy thân thể nàng vẫn trần truồng như cũ, cau mày nói, "Mặc quần áo cho tử tế, rồi hồi tẩm cung của người!"

Thuý Doanh Doanh biết tàu hủ nóng không thể ăn vội, thu hoạch được như vậy đã là tốt lắm rồi! Nghe lời mà mặc quần áo tử tế, muốn nói lại thôi, sau cùng nhin không được mà sợ hãi hỏi han, "Bệ hạ sẽ đến thăm ta sao?"

Thượng Quan Lăng lạnh lùng lên tiếng, khoe miệng Thuý Doanh Doanh nhếch lên, cao hứng mà xoay người rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Ghen

Thượng Quan Lăng lại đưa tay xoa nhẹ hai bên thái dương đang đau nhức, sững sờ mà bàng hoàng, hắn vốn không biết bản thân đối với Thuý Nguyệt Linh, rốt cuộc là hận ý càng lớn thì tình yêu lại càng nhiều thêm! Hắn không thể bỏ sự tưởng niệm về nàng xuống được, nhưng lại không có cách nào tha thứ cho việc nàng phản bội hắn, càng không thể tha thứ việc nàng đã hại chết cốt nhục của hắn, huống chi hiện giờ còn có một Hiền Viên Đế, hắn không thể vì tư tình nữ nhi mà để cho con dân của hắn rơi vào tình thế dầu sôi lửa bỏng, bọn họ vốn không thể nào!

Lăng Mạn Điệp nghe nói Thượng Quan Lăng nán lại ở tại Ngự Thư Phòng một đêm, sáng sớm rời giường tiện thể ghé qua xem, nàng biết hắn vẫn thường xuyên uống rượu đến bình minh, nguyên nhân vì sao, nàng cũng rõ ràng hơn ai hết, mặc dù trong lòng không cam lòng, nhưng lại không biết làm thế nào!

Vốn cho là, nữ nhân kia bị đưa đến cho Hiền Viên Đế sẽ không thể sống tốt qua ngày, dù sao cũng là một vương phi của quốc gia khác đến, hậu cung làm thế nào mà có thể dung nạp được? Nhưng chưa từng nghĩ đến Hiền Viên Đế lại có thể cưng chiều nàng như thế! Nàng thật sự quá xem nhẹ nàng ta, không chỉ có thể mê hoặc được Hiền Viên Đế vậy quanh, không ngờ cả biểu ca cách xa ngàn dặm cũng thương nhớ nàng cả ngày, nàng thật sự hoài nghi nữ nhân kia có phải là hồ ly tinh chuyển thế hay không!

Hiện giờ thân phận biểu ca đã khác biệt, nữ nhân giữa hậu cung này một người kiêu mị so với một người lại càng xinh đẹp hơn, thời gian biểu ca đến chỗ nàng lại càng ngày càng ít, nàng lại không thể sinh con, sợ rằng ngôi vị hoàng hậu đang gần bó với nàng cuối cùng cũng sẽ bị người khác cướp đi, tất cả những thứ này đều do Thuý Nguyệt Linh ban tặng, mà nàng ta dựa vào cái gì mà có thể sống tốt như vậy?

Hận ý trong mắt chợt loé lên, gương mặt đã thấy gương mặt tương tự nữ nhân kia đang đi tới, nàng biết đó chính là tỷ tỷ của nữ nhân kia, hoàng hậu Thuý Doanh Doanh của tiền đế, nhưng mà nàng ta tới Ngự Thư phòng làm gì?

Thuý Doanh Doanh thấy nàng, ánh mắt loé lên ý cười, nhẹ nhàng đi đến trước mặt nàng hành lễ, Lăng Mạn Điệp có chút khó hiểu, thân phận của Thuý Doanh Doanh vốn không cần phải hành lễ với nàng!

Mãi cho đến khi bóng dáng của Thuý Doanh Doanh biến mất, Lăng Mạn Điệp vẫn nhú mày nhớ lại hành vi của nàng ta đến tột cùng là có ý gì, nhưng mà rất nhanh thôi nàng sẽ hiểu rõ mọi việc!

Thượng Quan Lăng cúi đầu lật xem tấu chương, mà tầm mắt Lăng Mạn Điệp lại nằm trên mớ hỗn độn không chịu nổi trên giường lớn êm ái, đôi tay dưới tay áo nắm chặt thành quyền, móng tay đâm vào lòng bàn tay, ngực lại không tự chủ được mà đau đớn.

Khó khăn mà giật giật khoe miệng, dù sao thì hắn cũng có rất nhiều nữ nhân rồi đúng không? Nhiều thêm một người cũng không sao cả! Chỉ là tại sao lại là tỷ tỷ của nữ nhân kia? Đơn giản là vì bộ dạng của nàng có vài phần tương tự nữ nhân kia sao?

Ngự Thiên Điện,

Thủy Nguyệt Linh bắt đầu nhìn nam nhân đang dựa vào người nàng, "Mì, chẳng nên đi vào triều sớm đi!" Chưa từng thấy qua vị hoàng đế nào mà không chuyên nghiệp như vậy, trên thực tế nàng cũng chỉ gặp không quá ba gã hoàng đế, tóm lại là cái vị trước mặt này quá không chuyên nghiệp!

Cả khuôn mặt Hiên Viên Mị chôn chặt ở cổ nàng, đầu lưỡi trơn ẩm liếm mát kích thích trên cổ nàng, "Thủy Nhi, cùng đi với ta đi!"

"Đã nói là ta không đi rồi!"

"Vậy ta cũng không đi!" (Tiểu Dề sợ, hoàng thượng mà nằm ăn vạ :)) quá trời lầy =)))

Thủy Nguyệt Linh bắt đầu đi mà tròn trắng con mắt, "Vậy chàng muốn như thế nào mới chịu đi?"

Cuối cùng Hiên Viên Mị ngẩng đầu nhìn nàng, mím môi hỏi, "Vì sao lại không muốn đi cùng ta?"

Nhìn trong mắt hắn có chút không vui, Thủy Nguyệt Linh đưa tay sờ sờ mặt hắn, nhún mày hỏi, "Chàng sẽ không khó chịu với chuyện này chứ?"

Hiên Viên Mị trầm mặc không nói, hắn nghĩ muốn ở cùng với nàng từng giây từng phút, mà vì sao nàng lại không muốn như vậy?

Nhìn bộ dạng khó chịu của hắn, Thủy Nguyệt Linh cảm thấy hắn thật đáng yêu, trong mắt nhìn không được mà lộ ra ý cười, ôm hắn hôn một cái, dịu dàng nói, "Ta không phải là không muốn đi cùng chàng, chàng cũng biết, ta cần phải nâng cao công lực, ta không muốn nhìn chàng bị thương, hiểu không?" Hiện tại nàng chính là nhược điểm của hắn, nhưng mà nàng không muốn trở thành nhược điểm của hắn vĩnh viễn, chỉ có trở nên mạnh mẽ hơn mới có thể đứng ở bên cạnh hắn, mà không cần phải trốn sau lưng hắn!

Hiên Viên Mị thở dài một tiếng, ôm chặt nàng, lại hôn nàng một trận, mới cam tâm tình nguyện mà đi vào triều.

Nhớ lại Hiên Viên Mị nói rất nhanh sẽ trở về, Thủy Nguyệt Linh cũng không đi Suối Địa Tâm, mà trực tiếp đem long sàng làm nơi tu luyện.

Đột nhiên Thủy Nguyệt Linh mở mắt ra, đứng dậy hướng về phía bên ngoài điện, lên tiếng nói, "Hàn!"

"Chủ tử!" Độc Cô Hàn vẫn toàn thân hắc y như cũ, trong mắt có chút kích động, không dấu vết mà đánh giá nàng, thấy nàng không có chuyện gì mới yên tâm

trong khoảng thời gian này hắn đã nghĩ hết mọi biện pháp, nhưng mà có làm cách nào cũng không thể nhìn thấy nàng, nghe những lời đồn đại quá đáng kia, hắn chỉ sợ Hiên Viên Đế sẽ hi sinh nàng! Nhưng mà ôm này hắn lại vào hoàng cung mà không gặp trở ngại nào, làm cho hắn có chút nghi hoặc, có phải có bẫy gì đó hay không!

Thủy Nguyệt Linh ngồi xuống ở một bên, thản nhiên mà ngoéo hắn một cái, hỏi, Diêm La Điện cùng với Minh Thiên Lâu sao rồi?"

"Không tệ! Minh Thiên Lâu đã phát triển lớn rồi, chủ tử muốn xuất cung khi nào?"

zNguyệt Tiểu - Diễn Đàn Lê Quý Đôn.

"Ừm?" Thủy Nguyệt Linh nhún mày, khẽ cười nói, "Ta không hề có ý định xuất cung!" Đương nhiên nếu Hiên Viên Mị cùng nàng rời khỏi mà nói thì nàng có thể cần nhắc một chút! (Tiểu Dề sợ, bà chị này cũng mê trai ớn :))) Hôn nữa cho dù có ra khỏi cung thì nam nhân kia cũng sẽ không cho phép nàng rời khỏi hắn!

Độc Cô Hàn nhìn không được nhún mày, ý của nàng là vẫn muốn lưu lại ở trong cung?

"Gần đây có chuyện lớn gì sao?"

zNguyệt Tiểu - Diễn Đàn Lê Quý Đôn.

Độc Cô Hàn lấy lại tinh thần, trả lời, "Thượng Quan lăng đã tịch thu tài sản của phủ Thừa tướng và giết cả nhà hắn, chỉ còn Thủy Doanh Doanh sống, nghe nói Thượng Quan Lăng gần như là đêm nào cũng đến ngủ tại tấm điện của Thủy Doanh Doanh!"

"À...?" Thủy Nguyệt Linh nhún mày, lời nói mang theo sự hứng thú. Ngay sau đó liền nghe được một tiếng hừ lạnh.

Độc Cô Hàn đề phòng nhìn về phía Hiên Viên Mị, mà Hiên Viên Mị chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó đi về phía Thủy Nguyệt Linh, Thủy Nguyệt Linh nhìn thấy sắc mặt khó coi của hắn, khoé miệng hơi nhếch lên, đứng lên kéo hắn ngồi xuống ghế dựa, sau đó ngồi lên trên chân hắn, ngửa đầu hôn lên khoé miệng của hắn một cái, cười khẽ nói, "Người cũng biết thế lực của ta hiện tại ở Diệp Quốc, lúc trước phát triển những thế lực này, cũng là vì để thoát khỏi vương phủ, dùng để đối phó với hoàng thất Diệp Quốc, cho nên đã sắp xếp không ít người trong hoàng cung, chứ không phải là cố tình để ý chuyện của Thượng Quan Lăng!"

Hiên Viên Mị nghe vậy thì sắc mặt tốt hơn một chút, ánh mắt của Độc Cô Hàn có chút tối lại, nàng lại cố gắng giải thích với nam nhân kia! Nhìn hai người tự nhiên thân mật như vậy, hắn đã nhìn ra được một sự thật, một sự thật mà hắn không muốn thừa nhận, nàng yêu nam nhân kia!

Nhìn ánh mắt của Độc Cô Hàn, thần sắc trong mắt Hiên Viên Mị khẽ loé sáng, đem thân thể Thủy Nguyệt Linh chuyển đổi phương hướng, để cho nàng

ngồi ở trên chân hán, môi lưỡi mon trón mà dọc theo cổ nàng không ngừng đi xuống, tay lớn cũng ái muội mà vuốt nhẹ bụng phẳng lý của nàng.

Thủy Nguyệt Linh nhú nhú mày, cảm giác được hán cố ý làm vậy, như có chút cảm giác mà đưa mắt nhìn về phía Độc Cô Hàn, trong lòng hoảng hốt, sao bây giờ nàng mới phát hiện ra chân tình trong mắt hán chứ, là do hán che dấu quá tốt, hay là do nàng quá ngu ngốc rồi hả?

Hiên Viên Mị thấy nàng nhìn chằm chằm Độc Cô Hàn, bất mãn mà dùng lực mút mạnh trên xương quai xanh của nàng, Thủy Nguyệt Linh hừ nhẹ một tiếng, đưa tay ôm lấy eo hán, quay đầu nói với Độc Cô Hàn, "Hàn, người về trước đi!"

"Vâng!" Độc Cô Hàn liếc mắt nhìn Hiên Viên Mị một cái, xoay người rồi đi, thân hình có chút cô đơn.

"Mị..." Thủy Nguyệt Linh áp sát vào lòng Hiên Viên Mị, chia tay nhẹ nhàng kéo kéo tóc trắng của hán.

Hiên Viên Mị ngẩng đầu nhìn về phía nàng, trên mặt vẫn mang vẻ không vui như cũ, Thủy Nguyệt Linh nhẹ nhàng cười ôm chặt cổ hán rồi đặt lên môi hán một nụ hôn, mập mờ nói, "Mị, ta yêu người, chỉ yêu mình người!"

Cánh tay Hiên Viên Mị cứng lại, con người màu đỏ nhìn nàng, mang theo vài phần nhiệt tình, giọng nói cũng có chút khàn khàn, "Thủy Nhi...Ta nghĩ ta muốn nàng..."

Cánh tay Thủy Nguyệt Linh vòng trên cổ hán từ từ trượt xuống, tay nhỏ trượt xuống cổ áo luồn vào trong, khẽ nói, "Được..."

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Thạch Tu

Editor: zNguyệt Tiếu.

Nhìn Hiên Viên Mị đang quấy rầy đeo bám, Thủy Nguyệt Linh bắt đầu dĩ đánh phải buông tha dự định tu luyện, cùng đi theo hán vào triều.

Hiên Viên Mị ôm nàng lười biếng mà dựa vào ghế rồng, một mặt nhàm chán mà nghe cận thần bên dưới thảo luận chuyện của Minh Quốc, một bên nói khẽ ở bên tai nàng: "Thủy Nhi yên tâm, một lát nữa trở về rồi tu luyện được không?"

Thủy Nguyệt Linh nhìn hán một cái, tự nhiên hiểu rõ tu luyện theo lời hán là cái gì, chỉ lắc đầu cười nói, "Mị, trên đầu chữ sắc có một cây đao!" Nàng thật sự khó có thể tưởng tượng được lúc trước hán làm cách nào có thể nhìn xuống mà không đụng vào người nàng lâu như vậy!

"Ừ?" Hơi thở ấm áp phả vào lỗ tai nàng, môi mỏng như có như không cọ sát vào vành tai xinh xắn của nàng, mập mờ nói nhỏ, "Rõ ràng ta cảm thấy được Thủy Nhi cũng cực kỳ thoải mái, chẳng lẽ cảm giác của ta sai rồi sao?" Thủy Nguyệt Linh không nói, Hiên Viên Mị nhẹ nhú mày, ngậm vành tai phiếm hồng của nàng vào trong miệng, nhẹ nhàng mà gặm cắn, đầu lưỡi ái muội liếm mút, chính là muốn nghe đáp án của nàng!

"Bệ hạ!" Âm thanh vô cùng mạnh mẽ mang theo sự tức giận không thể áp chế được.

Nhìn hai người phía trên không coi ai ra gì, vành tai và tóc mai của hai người chạm vào nhau, hai mắt Thạch Tu hung hăng mà trừng Thủy Nguyệt Linh, hán đã sớm nghe đồn, nhưng mà hán làm sao cũng thể tin bệ hạ sẽ trở thành một hôn quân ngu ngốc vô đạo như lời đồn, mãi cho đến khi thấy Hiên Viên Mị ôm Thủ Nguyệt Linh xuất hiện ở trong triều, hán mới tin lời đồn kia là sự thật, nếu không phải do Đoạn Mộc Hiên ngăn lại, hán đã sớm nổi giận, nhưng mà hiện tại hán thật sự đã không nhịn được rồi!

Hiên Viên Mị giương mắt nhìn về phía hán, ánh mắt nhìn hán tràn đầy bất mãn, tầm mắt có chút băng lãnh, "Thạch tướng quân!" Tiếng nói tràn đầy cảnh cáo!

Đoạn Mộc Hiên nhú mày, trong lòng thờ dài một tiếng, chuyện hán lo lắng cuối cùng đã xảy ra, Thạch Tu này chính là loại người hết như tên gọi, hoàn toàn là một tên cứng nhắc cô chấp như tảng đá, hán một lòng trung thành với bệ hạ, thấy tình cảnh như vậy xảy ra, khẳng định là không từ bỏ ý đồ, nói không chừng sẽ làm ra một việc ngu ngốc gì đó!

Nhìn Thủy Nguyệt Linh không có phản ứng gì quá lớn, hán thật sự rất tò mò nàng là một nữ tử như thế nào, giống như cho dù có chuyện gì xảy ra nàng cũng mặc kệ, có chuyện gì nàng cũng sẽ thoải mái mà ứng phó, không chút bối rối nào!

Cảm giác được ánh mắt của Đoạn Mộc Hiên rơi vào trên người mình, Thủy Nguyệt Linh giương mắt nhìn lại, nhú nhú mày.

"Thủy Nhi..." Giọng điệu mang theo sự cảnh cáo, còn có vị chua nhàn nhạt.

"Ha ha..." Thủy Nguyệt Linh nhẹ cười nói nhỏ bên tai của hán, "Mị, sao chàng lại thích ăn dấm chua như vậy nhỉ?"

Hiên Viên Mị hừ nhẹ một tiếng, chua xót nói, "Ta nhớ rõ có người từng nói Thừa tướng đại nhân tuần tú lịch sự lại còn tuổi trẻ đầy hứa hẹn!"

Thủy Nguyệt Linh một phen nghiêm mặt, quý hẹp hòi! Lại có thể còn nhớ!

"Sao nào? Thủy Nhi vẫn còn cảm thấy Thừa Tướng đại nhân rất tốt?" Trong hai tròng mắt màu đỏ tràn đầy uy hiếp, nếu nàng dám nói đúng, hẳn liền...

Aizz...Hắn chính là bị nàng ăn sạch rồi, bản thân bị nàng chọc tức chết, cũng không nỡ tổn thương nàng, chỉ là hắn không ngại để cho nàng tu luyện cả ngày đâu!

"Mì, ta đảm bảo bộ dạng của chàng tuyệt đối đẹp hơn hẳn, còn nữa hẳn chỉ là Thừa tướng, mà chàng lại là Hoàng Đế!" Thấy hắn vẫn còn chút hờn giận như cũ, Thủy Nguyệt Linh cọ cọ vào cổ anh, "Được rồi, lúc trước ta chỉ đùa giỡn một chút mà thôi, chàng thật sự không cần như thế!" Ngón tay nhẹ đụng vào vòm ngực hơi lộ ra của hắn, trêu tức mà nhìn hắn, "Không phải chàng thiếu tự tin đến thế chứ?"

Hiên Viên Mị siết chặt cánh tay, hừ lạnh mà nói, "Nàng là của ta, cho dù là người hay là lòng, đều phải là của ta! Đòi Đòi kiếp kiếp cũng chỉ có thể ở bên cạnh ta đừng nghĩ đến việc chạy trốn!"

Thủy Nguyệt Linh nhú mày cười nhẹ, "Chàng có thể quản được kiếp sau sao?"

"Không phải kiếp sau, mà là đời đời kiếp kiếp!" Dứt lời, hung hăng mà hôn đôi môi nàng.

"Bệ hạ!" Thạch Tu "Àm" một tiếng quý xuống, "Bệ hạ, vì thần khẩn cầu bệ hạ giết chết yêu nữ, trả lại yên bình cho đất nước!"

Cảm nhận được sát ý của Hiên Viên Mị, cuối cùng Thủy Nguyệt Linh cũng biết Đoạn Mộc Hiên tới gặp Hiên Viên Mị gấp như vậy là vì cái gì, chuyện này quả thật rất quan trọng!

Tay nhỏ vuốt ve trên lưng Hiên Viên Mị, trong lòng thở dài, sao nàng lại cảm giác hắn càng ngày càng dễ tức giận vậy? Hoàn toàn mất đi bộ dạng bí hiểm rồi!

Khoé Miệng Hiên Viên Mị lạnh lùng giơ lên, nhìn người đang quý xuống phía dưới, âm thanh lạnh lùng nói, "Nếu Thạch tướng quân thu hồi lời nói vừa rồi, Trẫm sẽ tha cho ngươi một mạng!"

Đoạn Mộc Hiên biết rõ ràng đó chính là cơ hội của cùng mà Hiên Viên Mị cho Thạch Tu, nhưng mà Thạch Tu quả thực ngoan cố không đổi, hiên ngang lăm lăm nói, "Bệ hạ bị yêu nữ mê hoặc, đánh mất sự sáng suốt của một minh quân, nếu cứ như vậy, quốc sẽ không còn là quốc, nếu vì thần chết, mà có thể thức tỉnh bệ hạ, vậy thì vì thần chết cũng không luyến tiếc!"

Thủy Nguyệt Linh tròn trừng mắt, có chút không biết nói gì, nàng thật sự không nhớ rõ chính mình làm gì mà khiến nhân thần công phẫn*, ít nhất nàng không có đắc tội với vị đại tướng quân này nha! Cứ như vậy mà muốn nàng chết, rõ ràng khiến nàng tức chết trước khi hắn chết mà!

(*): người và thần đều phẫn nộ

Thủy Nguyệt Linh mềm mại không xương mà leo lên người Hiên Viên Mị, đôi mắt quyến rũ mà nhìn hắn, âm thanh mềm mại làm nũng tràn đầy bất mãn, "Mì, người này thật đáng ghét, bộ dạng xấu như vậy, dám chạy đến dọa người ta!"

Nhìn bộ dạng mê người của nàng, thế nhưng Thạch Tu hoàn toàn đen mặt, hai tay siết chặt nắm đấm, không khống chế được mà muốn xông lên bóp chết con hồ ly tinh kia, nàng ta lại dám công khai quyến rũ bệ hạ như vậy!

Kỳ thật Thạch Tu không hề có xấu, da tay ngăm đen có chút ánh đồng, hình dáng thô kệch, lại lộ ra vài phần hoang dã ngang ngược, cũng coi như là một mỹ nam tử!

Nhìn Thạch Tu tức giận tới nỗi gân xanh nổi lên, Thủy Nguyệt Linh biểu mỗi một cái, lại làm cho Hiên Viên Mị có chút hờn giận, "Thủy Nhi..."

Thủy Nguyệt Linh nhìn hắn một cái, nhếch môi cười, tay nhỏ ái muội xoa xoa trước ngực hắn, chậm rãi đi vào trong áo, Hiên Viên Mị cũng không ngăn cản, quả thực hắn thật sự hi vọng nàng càng quá đáng càng tốt (Tiểu: ta bó tay!), dù sao hắn cũng là người được lợi!

Bắp thịt rắn chắc lại có độ đàn hồi, hàm ẩn một sức lực mạnh mẽ, da thịt bóng loáng như ngọc làm cho nàng cảm thấy cực kỳ thoải mái, Thủ Nguyệt Linh cảm giác được da thịt bên dưới dần dần nóng lên, liền dừng động tác lại.

Thạch Tu đột nhiên đứng lên, "Cái con hồ ly tinh này, ngươi... Ngươi vô sỉ!" Lại có thể ở trước mặt nhiều người như vậy...

Thủy Nguyệt Linh nhú mày, nàng làm sao vậy? Bất quá chỉ mới sờ soạng có hai cái thôi mà! Nam nhân của nàng, nàng mò mẫm hai lần cũng không được sao? Bọn họ mới chính là người không hiểu được "phi lễ chó nhìn" đó chứ! (Tiểu: bó tay chị luôn :)))

Hiên Viên Mị có chút bất mãn khi nàng dừng động tác lại, ghé sát lau bên tai nàng phun ra hai từ, "Tiếp tục!"

Thủy Nguyệt Linh dừng lại một chút, nhìn về phía dưới thân của hắn, nghi ngờ mà hỏi, "Chàng xác định là chàng sẽ không mất kiểm chế?" Nàng cũng không muốn biểu diễn trước mặt chúng thần nha!

"Sẽ không!" Không khống chế được hắn sẽ dẫn nàng đi!

Cảm giác được hoà nhiệt ở dưới mông bắt đầu cứng rắn, Thuỷ Nguyệt Linh do dự một chút, cảm giác mềm mại kia hấp dẫn nàng, tay nhỏ từ từ dạo chơi theo đường cong cơ bắp hoàn mỹ, thân thể dịu dàng dán chặt trên người hắn, vuốt ve cơ bắp rắn chắc trước mắt, hô hấp Hiên Viên Mị dần dần trở nên dồn dập, bàn tay non mềm kia lướt qua mỗi chỗ trên da thịt đều mang tới từng trận tê dại.

"Bệ hạ!" Thạch Tu lại quỳ xuống, tiếng dập đầu "Bang, bang!" vang lên, "Bệ hạ không thể để con hồ ly tinh này mê hoặc a!"

Hai mắt hẹp dài của Hiên Viên Mị nửa đóng nửa mở nhìn Thạch Tu, trong mắt tràn đầy băng giá lạnh rét đến thấu xương, Thuỷ Nguyệt Linh nhú nhú mảy, tay nhỏ néo néo hạt đậu trước ngực hắn, trong cổ họng Hiên Viên Mị bật ra một tiếng than nhẹ, nhìn nhìn người trong lòng, trong mắt có vẻ dăm chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Thuỷ Nguyệt Linh cười, vẻ mặt vô cùng quyến rũ, tay nhỏ từ từ trượt xuống, vuốt ve vòng eo căng cứng của anh, âm thanh vô cùng nũng nịu, "Mị..." Hiên Viên Mị híp híp mắt, lạnh lùng liếc mắt nhìn Thạch Tu một cái, ôm Thuỷ Nguyệt Linh rời khỏi.

"Bệ hạ..." Tiếng kêu vô cùng căm phẫn, nhưng không hề được đáp lại chút nào.

Đoan Mộc Hiên nhẹ nhõm thở dài một hơi, chụp lấy Thạch Tu đang tỉnh đờ đẫn theo bọn họ, Thạch Tu phần nộ mà vùng vẫy muốn xô Đoan Mộc Hiên ra, "Buông ra! Ta nhất định phải giết con hồ ly tinh kia!"

Đoan Mộc Hiên không hờn giận mà nhún mảy, "Nếu không có nàng, ngươi đã chết sớm rồi!"

Thạch Tu xoay người nhìn về phía hắn, giận giữ hét, "Ngươi có phải là đồng bọn với con hồ ly tinh kia hay không?"

"Thạch Tu!" Hắn mở miệng ngậm miệng đều là hồ ly tinh làm Đoan Mộc Hiên có chút bất mãn, "Ngươi cho rằng bệ hạ sẽ không biết nhìn người sao?"

Thạch Tu hơi khựng lại, hình tượng của Hiên Viên Mị trong lòng hắn chính là một người thông minh cơ trí quyết đoán, không gì là không làm được, cho nên lúc nghe những lời đồn xàm bậy hắn cũng không tin, nhưng mà hiện giờ hắn tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn giả bộ được sao?

Đoan Mộc Hiên thở dài một tiếng, "Thạch Tu, đây là việc riêng của bệ hạ, không phải là chuyện mà chúng thần tử như chúng ta xen vào!"

Thạch Tu lại kích động vùng lên, "Cái gì mà chuyện riêng? Đây là chuyện liên quan đến quốc gia đại sự! Ngươi có biết người bên ngoài bán tán về bệ hạ như thế nào hay không? Ta vốn cho đây chỉ là hiểu lầm, nhưng mà xem ra hiện tại con yêu nữ kia đang tác quái!"

Đoan Mộc Hiên cũng có chút tức giận, âm thanh lạnh lùng nói, "Nếu ngươi đã có ý định tìm chết, ta cũng không còn gì để nói!"

"Hừ! Ta không có sợ chết giống như ngươi đâu!" Nói xong liền phát tay áo mà đi.

"Uhm...A...Nhẹ một chút..." zNguyệt Tiểu -

Hiên Viên Mị hừ lạnh một tiếng, âm thanh nặng nề truyền từ đỉnh đầu của nàng, "Tại sao lại cứu hắn?"

"A..." Thuỷ Nguyệt Linh kêu lên một tiếng, thừa nhận sự va chạm điên cuồng của hắn, chỉ có thể không ngừng thở gấp cùng rên rĩ, căn bản không có cách nào mở miệng, hai mắt long lanh quyến rũ mà nhìn hắn, lộ ra một vẻ vô tội.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, mùi vị tình dục cũng dần dần tan ra khỏi không khí, trong tâm điện yên chỉ còn lại hai người yên tĩnh đến nỗi có thể nghe rõ ràng từng tiếng thở dốc, Hiên Viên Mị vẫn nằm ở trên người Thuỷ Nguyệt Linh như cũ, tay to lưu luyến mà vuốt ve nhẹ nhàng vỗ về da thịt ẩm ướt mồ hôi của nàng, âm thanh gọi cảm mang theo chút lười biếng, "Thuỷ Nhi, nàng chưa trả lời vấn đề của ta?"

Tay Thuỷ Nguyệt Linh ôm eo hắn, liếc hắn một cái, "Rõ ràng chính là chàng không cho ta cơ hội trả lời mà?" zNguyệt Tiểu -

Trong mắt Hiên Viên Mị tràn đầy ý cười ái muội, tay lớn cũng khẽ vuốt ve trên người nàng, mang theo vài phần khiêu khích, nhưng mà chuyện đó vẫn làm cho hắn khó chịu như cũ, cúi đầu cắn một cái trước ngực nàng, "Nói mau!"

Thuỷ Nguyệt Linh run lên một cái, bĩu môi mà nói, "Nếu như Thạch Tu bị giết sẽ cực kỳ phiền toái!" Mất đi một tâm phúc, trách nhiệm của hắn sẽ nặng nề thêm, hơn nữa lời đồn đãi sẽ càng ngày càng quá đáng, nếu mà dẫn tới sự phẫn nộ của dân chúng, thì lại là một phiền toái lớn!

Hiên Viên Mị nhún mảy, "Hừm?"

Thủy Nguyệt Linh cười nhẹ hôn lên môi hắn, "Chàng muốn có nhiều chuyện để xử lý hơn, thời gian ở bên cạnh ta sẽ ít đi sao?"

Đối với đáp án này, Hiên Viên Mị cực kỳ thỏa mãn, tay to mạnh bạo bóp ngực mềm mại của nàng, vừa liếm mút tai nàng vừa nói, "Thủy Nhi yên tâm, ta vẫn sẽ ở cùng nàng!"

Thủy Nguyệt Linh từ từ nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng hừ hừ, bày ra một bộ dáng hưởng thụ, khoe miệng Hiên Viên Mị nhếch lên, trong mắt là sự dịu dàng chết người. zNguyệt Tiểu -

"Mị, chàng nói lần này Minh Quốc có thể cho người đưa tới đây một đám mỹ nhân hay không?"

Minh Quốc là một trong những quốc gia thuộc Huyền Quốc, lần này Minh Quốc nội loạn, Thạch Tu phụng mệnh ra trận, hỗ trợ Minh vương dẹp yên nội loạn, cho nên khoảng thời gian trước không có ở trong triều, hiện giờ nội loạn Minh Quốc đã được dẹp yên, lại đúng ngay lúc sinh nhật của Hiên Viên Mị, dù sao cũng phải đưa lễ vật tạ lễ.

Kỳ thật việc này vẫn là phụ thuộc vào tâm trạng của Hiên Viên Mị, tâm trạng tốt thì tiện tay giúp đỡ dẹp yên nội loạn, nếu mất hứng một cái thì cũng đồng nghĩa với việc lập quốc vương mới, chính vì hắn vô cùng tùy hứng, cho nên người khác mới không đoán được hắn, các tiểu quốc cũng vô cùng thận trọng mà lấy lòng hắn, chỉ sợ chọc lão nhân gia như hắn mất hứng!

Trái lại Hiên Viên Mị không hề có chút giấu diếm, thân nhiên nói, "Nghe nói công chúa Minh Quốc là một mỹ nhân hiếm có, lần này có khả năng sẽ đưa nàng ta tới!"

Thủy Nguyệt Linh ngẩng đầu găm cán yết hầu khiêu gợi của hắn, mập mờ nói, "Mỹ Nhân a! Mị, ngươi có động tâm không?"

"Ha ha..." Hiên Viên Mị đột nhiên cười ra tiếng, trong mắt là sự sung sướng không thể nào che giấu được, cắn vành tai trắng nõn của nàng vào trong miệng, âm thanh mang theo sự mỉa mai, "Thủy Nhi, ngươi đang ghen?" Hắn đúng là đã ngửi được vị chua rồi!

Thủy Nguyệt Linh hừ nhẹ một tiếng, xoay người đặt người ở trên người hắn, để mặt đối diện hắn, nhìn chăm chú vào đôi mắt có tròng mắt màu đỏ, bá đạo nói, "Hiên Viên Mị, nhớ kỹ ngươi là của ta!"

Hiên Viên Mị cực kỳ thích nàng biểu hiện ham muốn chiếm hữu ra ngoài, "Ta vĩnh viễn đều là người của Thủy Nhi!" Mạnh mẽ chiếm lấy đôi môi của nàng mà mút mạnh vào, tay lớn vịn vòng eo mảnh khảnh nâng cả thân thể nàng lên, sau đó lại đè xuống thật mạnh.

"Ừm..."

Mùi tình dục mới vừa loãng đi lại lập tức trở nên nồng đậm, âm thanh tên rì và tiếng thở dốc ở trong tầm điện vang vọng làm cho người ta phải đỏ mặt tim đập, thỉnh thoảng lại bay ra một vài câu nói ngọt ngào.

Giữa ngự thư phòng yên tĩnh, Hiên Viên Mị ôm Thủy Nguyệt Linh lười biếng lật lật tấu chương, bắt đầu làm việc, cũng không quan tâm đến người đang quỳ trên mặt đất, Thủy Nguyệt Linh cũng mặc kệ ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống nàng của đám người kia, thích quỳ thì quỳ đi!

Bởi vì sự cố gắng của Hiên Viên Mị, nên nàng đã có thể đột phá tầng thứ chín luyện đến tầng thứ mười của Huyền Thiên Quyết, hoàn toàn đã đạt đến cảnh giới cao nhất, khiến cho nàng không ngừng cảm thán, song tu quả thật rất tốt nha!

Đối với Hiên Viên Mị mà nói, tu vi của nàng bây giờ cũng không khác biệt mấy so với Lam Phiêu Vũ trước kia, cho nên không cần phải gấp gáp, chỉ cần mỗi tối đều cố gắng thì tốt rồi, ban ngày chỉ cần ngoạn ngoạn ở cùng hắn, cho nên nàng mới thành thành thật thật mà ru rú trong lòng hắn cùng hắn xem tấu chương, nhưng mà quả thật là có chút nhàm chán, làm hoàng đế đúng là có quá nhiều việc a!

Lại nhìn ánh mắt muốn giết chết nàng của người phía dưới, Thủy Nguyệt Linh đột nhiên mở miệng nói, "Thạch Tướng Quân chưa thành thân sao?"

Hiên Viên Mị biết nàng nhàm chán, tay lớn liên tục vuốt ve eo của nàng, tiếp tục chuyện trong tay, mặc kệ nàng quậy phá.

Thạch Tu tròn mắt trừng trừng, "Liên quan gì đến ngươi?"

Thủy Nguyệt Linh vô tội nói, "Ta chỉ muốn quan tâm Thạch tướng quân mà thôi, nếu không ta kêu Mị thưởng mấy vị mỹ nữ cho ngươi được không?"

"Sao ngươi dám gọi thẳng tên của bệ hạ!" Ánh mắt như vậy, khiến cho Thủy Nguyệt Linh cảm thấy bản thân có chút đại nghịch bất đạo. zNguyệt Tiểu -

"Ách... Thạch tướng quân, không lẽ tướng quân phu nhân vẫn còn gọi ngươi là tướng quân à?"

"Bản tướng quân vẫn còn chưa thành thân!"

Thủy Nguyệt Linh ở cọ cọ vào ngực của người ở phía sau, về mặt lại có biểu cảm giống như bưng bình, "Khó trách Thạch tướng quân lại không biết tí gì gọi là tình thú!"

"Ngươi..."

Không đợi hắn tức giận, Thủy Nguyệt Linh lại hiếu kỳ hỏi tiếp, "Thạch tướng quân ngươi đã đi thanh lâu chưa?"

"Sao bản tướng quân lại có thể đến nơi tục tũn như vậy được chứ?"

"VẬY Thạch tướng quân có mấy vị tiểu thiếp thông phòng?"

Thạch Tu bị chinh có chút tức giận quát, "Không có!"

Về mặt Thủy Nguyệt Linh kinh ngạc mà nhìn hắn, "Chẳng lẽ Thạch tướng quân không...à cái đó...không được à?" Nói xong tầm mắt lại không ngừng quan sát hắn.

"Ngươi...Ngươi..." Khuôn mặt Thạch Tu đen lại bị chọc tức đến nổi hai má đỏ bừng.

Hiên Viên Mị không thích nàng quan sát nam nhân khác, đưa tay quay đầu nàng qua, cắn môi nàng một cái, nhú mày nhìn về phía Thạch Tu, "Thạch tướng quân, đừng quên trách nhiệm của ngươi!" Hiên Viên Mị cho hắn bình quyền không phải là để cho hắn cả ngày không làm gì mà chạy tới đây quỳ trước mặt bọn họ.

"Bệ Hạ, trừ khi người giết con yêu nữ này, nếu không vì thần liên quỳ mãi không đứng!"

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Editor: zNguyệt Tiểu.

Thủy Nguyệt Linh tròn trĩnh mắt, người này thật sự rất ngoan cố, nếu không phải hắn một lòng trung thành với Mị như thế, lại có chút tác dụng, nàng cảm thấy dứt khoát giết hắn một mạng là tốt nhất!

Hiên Viên Mị ném tấu chương đang cầm trong tay lên bàn, không muốn để ý tới Thạch Tu, nếu Thủy Nhi muốn giữ hắn lại, thì giữ hắn lại vậy!

Ôm Thủy Nguyệt Linh, hôn nhẹ sau tai nàng, bàn tay ở phía dưới nhẹ nhàng vuốt ve bụng nàng, trong lòng có cảm giác rất thỏa mãn.

"Thạch tướng quân, ta có chỗ nào mà giống yêu nghiệt chứ?" Bộ dáng của nàng hoàn toàn không giống yêu nghiệt a!

"Ngươi quyền rũ bệ hạ!"

"Thạch Tướng Quân, ngươi không phát hiện ra là bệ hạ của ngươi đang dụ dỗ ta sao?"

Hiên Viên Mị cười, lời này đúng là sự thật, ngay từ đầu là do hắn quán lấy nàng không rời! zNguyệt Tiểu -

Thạch Tu nhìn hai người, có chút cạn lời, quả thật bệ hạ đang làm vậy ở đây...

Thủy Nguyệt Linh tiếp tục dẫn dắt hắn từng bước, "Ngươi cũng biết ta vốn là Lăng Vương Phi!" Cảm nhận được Hiên Viên Mị không vui, Thủy Nguyệt Linh cầm chặt tay hắn, tiếp tục nói, "Nếu không phải bệ hạ nhà ngươi cứng rắn ép buộc ta tới Huyền Quốc, ta làm sao lại có thể ở chỗ này? Ta cực kỳ vô tội nha! Tại sao mọi người ở đây đều khinh thường ta, còn bị mọi người biến thành yêu nghiệt, rõ ràng là cái gì ta cũng chưa làm mà, tại sao các ngươi lại mặc kệ bệ hạ của mình làm sai việc gì mà lại đẩy tất cả trách nhiệm lên đầu ta, cũng bởi vì ta dễ bị khi dễ sao?" Nói xong lại nhào vào lòng Hiên Viên Mị mà khóc.

Lần này ngược lại tới phiên Thạch Tu sốt ruột, hắn nghĩ tới lời Thủy Nguyệt Linh nói, dường như cũng rất có lý! "Này, ngươi đừng khóc! Ta không cầu xin bệ hạ giết ngươi nữa có được không?"

"Thật sao?" Hai mắt Thủy Nguyệt Linh rung rung cẩn thận hỏi lại.

Thạch Tu vội vàng gật đầu, "Bây giờ ta đi đây!"

Nhìn bóng dáng dần dần biến mất của Thạch Tu, Thủy Nguyệt Linh ngẩn người, cười tới nổi ngã vào lòng Hiên Viên Mị, "Haha... Không ngờ vị đại tướng quân này lại đáng yêu như vậy! Lại có thể cứ như vậy mà đi!

Đáng yêu? Hiên Viên Mị nhìn tiểu nữ nhân cười cực kỳ vui vẻ ở trong lòng, ánh mắt có chút nguy hiểm.

Rốt cuộc Thủy Nguyệt Linh cũng ngừng được vị chua trên người của người nào đó, ý cười trong mắt càng đậm, xoa người dạng chân ngồi trên chân hắn,

cánh tay vòng qua cổ hắn, môi đỏ mọng mập mờ mà má xát môi mỏng đang nhấp nhô của hắn, khẽ cười nói, "Mị, so với hắn thì chàng càng đáng yêu hơn!"

"Bệ hạ, Minh Quốc sứ giả đã tới rồi!" Tiêu mặc cúi đầu bẩm báo, đối với hành động mập mờ của hai người lại coi như không thấy.

Thủy Nguyệt Linh nhú mày, "Nhanh như vậy! Mị, xem ra là Minh Vương muốn cho chàng cùng vị công chúa xinh đẹp kia có thời gian bồi dưỡng tình cảm nhỉ?

Minh Vương quả thật có suy nghĩ như vậy, hắn cực kỳ tự tin vào vẻ đẹp của con gái mình, chỉ cần cho nàng cơ hội, nàng nhất định sẽ được Hiền Viên Mị sủng ái!

Hiền Viên Mị lạnh nhạt nói, "Để cho Thừa tướng tiếp đãi trước đi!" Trước kia vẫn là do một tay Đoàn Mộc Hiền phụ trách việc này, vốn không cần Hiền Viên Mị quan tâm.

Ngoại trừ sứ giả Diệp Quốc sẽ ở lại trong hoàng cung, các sứ giả của quốc gia khác đều được sắp xếp ở trong dịch quán riêng, đây là cách đối xử khác biệt dành cho cường quốc, giống như lần trước Hiền Viên Mị tới Diệp Quốc cũng được ở lại tại hoàng cung.

Minh Vương này không có nói rõ là muốn gả con gái cho Hiền Viên Mị, nhưng mà trước mắt lại để cho Hiền Viên Mị và công chúa Minh Quốc bồi dưỡng tình cảm, cẩn thận như vậy chỉ sợ là không dám chọc cho Hiền Viên Mị không vui, thì sẽ mất nhiều hơn được! Nhưng mà bước này, hắn ta đã đi nhầm rồi!

Đoàn Mộc Hiền thân là Thừa Tướng, cùng dạo chơi với thái tử và công chúa Minh Quốc, đã là ban cho Minh Quốc một chút thể diện, đồng thời cũng do Minh Quốc là quốc gia thuộc địa lớn nhất của Huyền Quốc, thứ hai là do hiện tại chỉ có sứ giả Minh Quốc là đến sớm nhất, coi như Đoàn Mộc Hiền cũng có thời gian rảnh!

Minh Khê không có quên mục đích tới đây lần này, nhìn thoáng qua Minh Lam Nhi, mở miệng nói, "Thừa tướng đại nhân, không biết chúng ta có thể đi đến tham quan hoàng cung được không nhỉ?" Vốn là muốn cầu kiến Hiền Viên Đế, nhưng lại bị từ chối khéo, cũng chỉ có thể lùi một bước mà thôi!

Đoàn Mộc Hiền do dự một chút, hắn biết mục đích của bọn họ, chuyện như vậy trước kia xảy ra không ít, thường thường mà nói thì chỉ cần vị công chúa đó chưa từng khiến bệ hạ mất hứng thì sẽ được nạp vào hậu cung ngay sau đó, chỉ là không biết bây giờ...

Gật đầu đồng ý, trong lòng lại nghĩ nhất định sẽ không có khả năng gặp bệ hạ! Thấy hắn đồng ý, trong lòng Minh Khê vô cùng vui vẻ, mà trong mắt Minh Lam Nhi lại chỉ có vẻ hứng thú, nàng thật muốn nhìn hoàng cung Huyền Quốc để được một phen mở mang kiến thức, mà còn muốn nhìn xem diện mạo của Hiền Viên Đế trong như thế nào! Tuy phụ hoàng có nói với nàng là ông thấy Hiền Viên Đế tuần tú lịch sự, là nhân trung long phượng (rồng giữa loài người, là người tài ngàn năm khó gặp), nhưng nàng rất nghi ngờ là có thể phụ thân đang lừa gạt nàng.

Trong Ngự Hoa Viên, Hiền Viên Mị áp Thủy Nguyệt Linh lên giường nệm, cắn cắn lỗ tai của nàng, Thủy Nguyệt Linh ôm thắt lưng của hắn, cười nhẹ, "Mị, có phải chàng cảm tình con chó đứng không a...?" Sao cứ hờ một tý là cắn nàng?

Hiền Viên Mị cũng không thêm so đo cùng nàng, hoàn toàn coi vành tai của nàng là một món ăn ngon miệng, không ngừng mà liếm cắn, trong miệng mập mờ nói, "Thủy Nhi cực kỳ ngon miệng!"

Thủy Nguyệt Linh tròn trĩnh hai mắt, cho nên hắn cứ liên tục liếm liếm cắn cắn trên người nàng sao? Mắt nhìn dấu vết trên cổ của hắn, quả thật nàng cũng muốn nói là hắn cũng cực kỳ ngon miệng! Nhưng mà lại thôi, để tránh cho hắn lấy cớ đó mà bắt nàng tu luyện mỗi ngày, tuy mỗi lần nàng đều cực kỳ hưởng thụ, nhưng tóm lại là vẫn phải nên nghĩ ngơi một chút!

"Mị, người không đi gặp vị công chúa Minh Quốc kia sao?"

"Thủy Nhi..." Hiền Viên Mị bất mãn mà cắn miệng của nàng, đầu gối chen giữa hai chân của nàng, mờ ám mà cọ sát.

"Mị, nơi này là Ngự Hoa Viên, chàng phải chú ý hình tượng!"

Hiền Viên Mị không tập trung nói, "Không phải là để cho Tiêu Mặc canh gác rồi sao? Không có người tới chỗ này!"

Thủy Nguyệt Linh nhìn hắn góc cạnh hoàn mỹ trên mặt hăng, đột nhiên cười nói, "Mị, nhiệm vụ của ba ngàn mỹ nữ ở hậu cung đều do một mình ta hoàn thành, ta có thể bị một chết hay không nhỉ?"

"Ha ha..." Hiền Viên Mị khẽ cười, một tay vừa hướng về phía đùi váy của nàng mà thăm dò, vừa nói, "Yên tâm, ta làm sao có thể để nàng một chết được? Ta sẽ cho nàng nghỉ ngơi!" Dừng một chút, trong mắt hoàn toàn là màu sắc tình dục, nói nhỏ ở bên tai nàng, "Mà mỗi lần sau khi ta yêu thương nàng xong, nàng đều cực kỳ có sức sống a!"

Ách... Thể lực của nàng tốt lắm sao? Nàng phát hiện hình như là vậy! Mặc dù bị hắn lần qua lần lại cả một đêm, nàng cũng sẽ không có cực kỳ mệt mỏi, mệt đến mức mê man, những loại tình huống đó vốn chưa từng xảy ra, nàng có phải là không được bình thường hay không? Nhìn tình lực dồi dào trên người của người nào đó, chẳng lẽ trên phương diện này thì con người ở thế giới này đều tốt như vậy?

"Nghĩ cái gì?"

Thủy Nguyệt Linh nhìn nhìn hắn, tò mò tới nổi thốt ra vấn đề đang thắc mắc trong lòng.

"Ha ha..." Hiền Viên Mị nhìn bộ dáng nghi ngờ của nàng mà cười ra tiếng, không nghĩ tới Thủy Nhi lại có lúc đáng yêu như vậy, "Thủy Nhi, đó là bởi vì linh lực của nàng thâm hậu, mà còn do nước suối của địa tâm tuyền có thể cải tạo thể chất, không phải mọi người đều như thế... ha ha..."

"Hiền Viên Mị, không được phép cười!" Chẳng qua là do nàng vừa mới tới thế giới này không lâu, cho nên không biết mà thôi, có gì mà buồn cười chứ?

Thế giới này lại vô cùng bảo thủ đối với việc này, cho nên nàng không biết là chuyện rất bình thường thôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Minh Lam Nhi

Editor: zNguyệt Tiểu.

Đoan Mộc Hiền mang theo Minh Khê cũng với Minh Lam Nhi đi đến Ngự Hoa Viên dạo chơi, nghe được tiếng cười to khoái trá cùng với âm thanh khe tức giận, Minh Khê không khỏi nghi ngờ, lại có thể gọi thẳng tọc danh của Hiền Viên Đế hơn nữa lại còn là loại khẩu khí này, chẳng lẽ vị kia chính là Lăng Vương Phi trong truyền thuyết?

Hiền Viên Đế nói không rằng gặp bọn họ, hiện giờ lại chơi đùa cùng nữ tử ở Ngự Hoa Viên, trong lòng Minh Khê không khỏi có chút tức giận, nhưng mà trên mặt lại không hề có chút biểu hiện nào, hẳn chưa từng quên thân phận của mình, quả thật Hiền Viên Đế không hề để thực lực của Minh Quốc vào trong mắt, trong lúc suy tư lại nghĩ đến, chuyện này cũng không hẳn là chuyện tốt, lúc đi đến Huyền Quốc cũng tiện thể nghe những lời đồn đại, nhưng mà hẳn cũng không dám tin, dù sao phụ hoàng vẫn mãi luôn nhắc nhở hắn, Hiền Viên Đế không phải là một nhân vật đơn giản, ngàn vạn lần không được tự ý trêu chọc hắn! Một người khiến cho phụ hoàng kiêng kị như vậy, làm sao có thể là một hôn quân trầm mê nữ sắc?

Nhưng mà xem ra hiện giờ thì lời đồn kia quả thật không khác gì so với thực tế, giả sử như Hiền Viên Đế thật sự là người trầm mê nữ sắc, vậy hẳn tin tưởng Lam Nhi nhất định sẽ có được sủng ái của hắn ta! zNguyệt Tiểu - dieenddanleequyddoon

"Thừa tướng đại nhân, chúng ta có thể gặp mặt bề hạ của quý quốc được chứ?"

Nghe vậy, ánh mắt Minh Lam Nhi tràn đầy mong chờ mà nhìn Đoan Mộc Hiền, tiếng cười trầm thấp kia cứ vang vọng bên tai làm nàng không thể gạt bỏ được, âm thanh này thật dễ nghe, bộ dáng của chủ nhân tiếng cười này chắc chắn sẽ không khó coi, nàng thật sự rất muốn gặp mặt!

"Việc này..." Đoan Mộc Hiền do dự một chút, nhìn thấy Tiêu Mặc cách đó không xa, vội vàng đi qua hỏi, "Tiêu tổng quản, Thái tử và công chúa Minh Quốc muốn cầu kiến bề hạ, có thể thông báo một câu được không?"

Tiêu Mặc không chút dấu vết mà đánh giá hai người kia một phen, "Đề nô tài đi thông báo!" Trong lòng nhớ lại lời dặn, mặc dù gặp, nhưng không phải là vẫn phải bận rộn một hồi sao, hiện giờ trong lòng bề hạ chỉ có nương nương mà thôi!

"Không gặp!" Ngón tay thon dài thăm dò trong cơ thể Thủy Nguyệt Linh, Hiền Viên Mị không thèm quay đầu lại mà phun ra hai chữ. zNguyệt Tiểu - dieenddanleequyddoon

Tiêu Mặc đang muốn rời khỏi, lại nghe âm thanh kiêu mị của Thủy Nguyệt Linh, "Cho vào đi!"

"Vâng!" Tiêu Mặc trực tiếp lựa chọn nghe theo lời phân phó của Thủy Nguyệt Linh.

"Ừm...Mị..." Lấy tay đẩy đẩy hắn.

Hiền Viên Mị không tức giận thay nàng chỉnh lại quần áo lộn xộn trên người, ôm nàng ngồi lên trên đùi, trên mặt Thủy Nguyệt Linh vẫn còn một chút đỏ ửng, trong mắt tràn đầy sắc khí quyến rũ mềm mại, thấy bộ dạng bất động của hắn, khẽ cười nói, "Mị, được gặp mỹ nhân cũng không cần miễn cưỡng vậy chứ?"

Hiền Viên Mị hừ lạnh một tiếng, một phen cầm chặt gáy nàng, cái lưỡi linh hoạt thần tốc tiến quân, Thủy Nguyệt Linh cười cười, hai tay ôm cổ hắn, cái lưỡi phấn nộn cùng cái lưỡi dài đầy dưa không dứt. zNguyệt Tiểu - dieenddanleequyddoon

Không nghĩ tới sẽ thấy một màn này, Minh Khê có chút xấu hổ, Minh Lam Nhi trực tiếp đỏ mặt, mà Đoan Mộc Hiền lại sững sờ mà nhìn, trong lòng có chút đau đớn không rõ, nhưng rất nhanh lại bị hắn xem nhẹ mà gạt bỏ, Tiêu Mặc thì lại không có biểu tình gì lớn, đã sớm thành thói quen!

Hiền Viên Mị buông Thủy Nguyệt Linh ra, ngược mắt nhìn về phía Minh Khê, cuối cùng Minh Khê cũng phục hồi tinh thần lại, "Minh Khê tham kiến Hiền Viên Đế!"

Minh Lam Nhi vẫn sững sờ mà nhìn Hiên Viên Mị, tới mức quên hành lễ, trong mắt mang theo vẻ si mê, trên khuôn mặt xinh đẹp cũng xuất hiện một vầng đỏ ửng.

Minh Lam Nhi này quả thật là mỹ nhân hiếm thấy, tóc dài tinh tế đen tuyền, lông mày cong cong, đôi mắt sáng giống như nước mùa thu, cái mũi cao vút, đôi môi đỏ mọng, da thịt trắng như tuyết, vóc dáng vô cùng mê người.

Thủy Nguyệt Linh khó chịu mà nhíu mày, trừng mắt liếc Hiên Viên Mị một cái, Hiên Viên Mị vô tội mà nhìn nàng, cái gì hấn cũng chưa làm nha! Mà rõ ràng là chính nàng ta muốn gặp hấn!

Thủy Nguyệt Linh có chút hối hận, nhưng mà nhớ lại mục đích lần này của bọn họ, gặp mặt chỉ là chuyện sớm muộn, chỉ là dù làm thế nào thì trong lòng vẫn là không thoải mái tí nào, liếc mắt nhìn Minh Lam Nhi một cái, "Tốt bụng" mà nhắc nhở, "Công chúa điện hạ, nước miếng chảy ra hết rồi kia!"

"A..." Minh Lam Nhi giật mình kêu lên một tiếng, tay phải còn sờ sờ khoe miệng, sau đó mới phát hiện bản thân bị trêu chọc, liếc mắt nhìn Hiên Viên Mị một cái, mặt đỏ hồng giống như đang rỉ máu mà cười cười, nàng ta như thế quả thật rất dọa người!

Nhưng mà lại lập tức dùng sức mà trừng mắt về phía Thủy Nguyệt Linh, "Ngươi lại dám trêu chọc bản công chúa!" Thủy Nguyệt Linh chỉ lạnh nhạt liếc nàng một cái, rõ ràng không để nàng vào mắt. zNguyệt Tiểu - dieenddanleequyddoon

Minh Khê liếc mắt nhìn Hiên Viên Mị một cái, quát lớn mà nói, "Lam Nhi, không được vô lễ!"

Minh Lam Nhi không cam tâm tình nguyện mà ngậm miệng, thấy Hiên Viên Mị ôm Thủy Nguyệt Linh dịu dàng như thế, trong lòng cảm thấy cực kỳ không thoải mái!

Ôn hòa mà khách sáo vài câu, Hiên Viên Mị tính ôm Thủy Nguyệt Linh rời đi, Minh Lam Nhi đang trầm mặc lại đột nhiên mở miệng, "Hiên Viên bệ hạ, ta muốn ở lại trong hoàng cung, có được không ạ? Ta..."

"Lam Nhi!" Tuy Minh Khê ngăn nàng lại, nhưng trên thực tế là trông ngóng Hiên Viên Mị đáp ứng!

Cuối cùng Hiên Viên Mị liếc nhìn nàng một cái, nhàn nhạt nói, "Ngày tổ chức yến hội, cũng sẽ mở tiệc chiêu đãi công chúa!" Nói xong ôm Thủy Nguyệt Linh rời đi mà không thèm quay đầu lại.

Minh Lam Nhi cắn môi, không thể tin được là hấn lại có thể trực tiếp cự tuyệt nàng như vậy! Mặc dù hấn không thích vẻ đẹp của nàng, nhưng nói như thế nào thì bản thân nàng cũng là một nàng công chúa a!

Trong Lòng có chút oán hận, rõ ràng bộ dáng của nữ nhân kia không xinh đẹp như nàng, nhưng tại sao hấn lại dịu dàng chăm sóc nàng ta như vậy?

"Thủy Nhi... Nàng đang nghĩ gì vậy?"

Thủy Nguyệt Linh hôn lên môi hấn một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt lên ngực hấn, lười biếng nói, "Ta nghĩ là sợ rằng có người lại muốn gây phiền toái cho ta rồi!" Nàng thấy rõ sự không cam lòng trong mắt Minh Lam Nhi, giữa hậu cung này có bao nhiêu người coi nàng là cái đinh trong mắt, không phải là nàng không biết, chỉ sợ những người có ý đồ bất chính sẽ không bỏ qua cơ hội lần này! zNguyệt Tiểu - dieenddanleequyddoon

Hiên Viên Mị mút mạnh lên tai nàng một cái, tay nhẹ vỗ về da thịt mềm mại tinh tế của nàng, "Ta sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm tổn thương nàng!"

Khoe miệng Thủy Nguyệt Linh nhếch lên, "Ta biết, chỉ là ta dư sức ứng phó với những nữ nhân này!" Tay nhỏ vân vê gương mặt tuấn tú của hấn, nhìn đầy mắt dịu dàng của hấn, khẽ nói, "Mị, ta yêu chàng!"

Hiên Viên Mị xoa người để nàng ở dưới thân, nhìn đôi mắt tràn đầy tình cảm của nàng, lên giọng hỏi, "Yêu bao nhiêu?"

Thủy Nguyệt Linh ôm chặt hấn khẽ nói, "Yêu ngươi... Rất nhiều... Rất rất nhiều!" Nàng không biết nàng yêu hấn bao nhiêu, nhưng hình như nàng không thể tách rời khỏi hấn rồi!

"A... Tính làm gì?" Thủy Nguyệt Linh thở gấp một tiếng, giống như là gấu Koala, ôm chặt người của Hiên Viên Mị, bắt khẩn hỏi.

Tay Hiên Viên Mị nắm nhũ hoa đang vênh lên của nàng, nhéo nhéo, âm thầm khàn khàn nói, "Đi tới Suối Địa Tâm tu luyện một chút!"

Thủy Nguyệt Linh sùng sốt, "Sao chàng không nói sớm?"

"Quên mất!" Về mặt Hiên Viên Mị cực kỳ vô tội.

Thủy Nguyệt Linh không nói gì, chuyện quan trọng như vậy mà hấn dám nói quên? Chỉ là nàng biết rõ Suối Địa Tâm là chỗ tu luyện rất tốt, rõ ràng nàng không ngờ là có thể đến đó!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 48: Hứa hẹn trọn đời

Editor: zNguyệt Tiếu.

Hiên Viên Mị ôm nàng đi về phía Thiên Điện, Thủy Nguyệt Linh đã sớm đi chuyển Suối Địa Tâm đến Thiên Điện để làm phòng tắm cho hai người bọn họ dùng!

Rõ ràng là Thủy Nguyệt Linh bị Hiên Viên Mị ôm, hô hấp càng ngày càng nặng nề, nguyên nhân không khác, đơn giản là theo nhịp đi lại của hắn, vật to lớn của hắn liên tục cọ xát trong cơ thể của nàng, vô cùng hại người!

Môi mỏng tà mị giương lên, bàn tay to nắm chặt cái mông tròn trịa của nàng ép sát vào bụng dưới, Thủy Nguyệt Linh kinh ngạc thở gấp một tiếng, giương mắt liếc hắn một cái, nhưng lại trở thành bộ dạng quẩn rừ, khiến cho đôi mắt của Hiên Viên Mị càng trở nên tối hơn, hắn ôm nàng đến giữa suối Địa Tâm, đặt nàng nằm trên giường ngọc, bắt đầu gấp gáp ra vào liên tục trong cơ thể nàng.

Thủy Nguyệt Linh có chút mê loạn cảm nhận sự ra vào liên tục của hắn trong cơ thể nàng, hai tay càng ôm chặt Hiên Viên Mị hơn, “Thủy nhi... Thủy Nhi...” Nghe tiếng nói nhỏ bên tai, khoe miệng Thủy Nguyệt Linh héch lên, nàng thích mỗi khi mà hắn không khống chế được ý thức thì vô thức mà kêu tên nàng.

Sau khi thể hiện xong một màn tình cảm mãnh liệt, Hiên Viên Mị vốn muốn ôm Thủy Nguyệt Linh về giường nghỉ ngơi, nhưng mà Thủy Nguyệt Linh lại kéo lại không cho đi, “Sau này, chúng ta ngủ ở trong này nha!” Trong lòng nàng âm thầm tính kế, nếu như vậy thì không bao lâu nữa thì công lực của nàng có thể tăng thêm một cấp nữa rồi!

Chỉ cần có cơm ăn là được mà nàng lại không kén ăn, cho dù là cơm nhão nàng cũng không ngại, cho nên nếu có thể nhanh chóng tăng công lực, hắn muốn làm gì nàng cũng không quản! Dù sao nàng cũng cực kỳ thích cùng hắn lăn qua lăn lại mỗi ngày nha!

Hiên Viên Mị cung chiêu nói, “Được!” Công lực nàng càng cao thì hắn càng ăn tâm hơn được một chút!

Cho nên cái long sàng (*giường vua) mà mọi nữ nhân trong hậu cung đều khổ tâm suy nghĩ trăm công nghìn kẻ để nằm lên dĩ nhiên là bị bỏ trống rồi! Nhưng mà Hiên Viên Mị cũng vì chuyện này mà được lợi không ít, bởi vì chỉ cần hắn có thời gian rảnh thì liền cực kỳ chủ động lôi kéo Thủy Nguyệt Linh đến suối Địa Tâm. (zNguyệt: Cái này gọi là núi cao có núi cao hơn núi :)))

Mấy ngày sau, kinh thành bắt đầu náo nhiệt trở lại, các sứ giả ở mỗi quốc gia đã ào ào tới kinh thành.

Ngày hôm nay, cuối cùng cũng đến đến lúc đón sứ giả Diệp Quốc, Thủy Nguyệt Linh thật không ngờ sứ giả lần này lại là Âu Dương Mặc.

Âu Dương Mặc nhìn Thủy Nguyệt Linh ngẩn người, nốt ruồi son màu đỏ giữa lông mày càng lúc càng đỏ khiến nàng càng lúc càng trở nên quẩn rừ, nàng dường như trở nên xinh đẹp hơn, xem ra cuộc sống của nàng rất tốt!

“Mỹ nhân...” Âu Dương Mặc vẫn là một bộ dạng phong lưu đa tình như cũ, liền tiến tới muốn tặng nàng một cái ôm to lớn, nhưng lại ôm vào một khoảng không.

Âu Dương Mặc trợn mắt lên liền bắt gặp Hiên Viên Mị đang ôm chặt Thủy Nguyệt Linh vào lòng ngực, vẻ mặt có chút hờn dỗi nhìn hắn.

Huyền bào (*áo của vua) mở rộng hơn phân nửa, lộ ra lồng ngực gợi cảm săn chắc, mà một đường từ cổ chạy dọc xuống ngực đều là những dấu hôn đầy mập mờ, hơn nữa tất cả đều rất mới, chứng tỏ là vừa được tạo ra, Âu Dương Mặc dời tầm mắt nhìn Thủy Nguyệt Linh, mới phát hiện trên cổ nàng cũng có rất nhiều dấu màu hồng hồng, hắn nhớ là lúc hắn vừa bước vào thì là lúc mà nàng từ nơi nào xuất hiện, mà Hiên Viên Mị cũng đi theo sau lưng nàng, lại thêm dấu vết trên người của 2 người họ, Âu Dương Mặc xấu hổ ho khan hai tiếng, hình như là hắn quấy rầy chuyện tốt của bọn họ rồi!

Nhưng mà hai người này có phải rất không biết kiềm chế hay không, bây giờ là ban ngày ban mặt cơ mà! Khó trách lại có những lời đồn đại như vậy!

Hiên Viên Mị ôm Thủy Nguyệt Linh ngồi xuống, không thèm để ý đến Âu Dương Mặc, hắn chính là đang buồn bực trong người! Chuyện tốt đang làm lại bị người khác phá hoại, làm sao có thể vui vẻ được đây!

Thủy Nguyệt Linh buồn cười liếc mắt nhìn Hiên Viên Mị, lại nhìn về phía Âu Dương Mặc nói, “Không cần quan tâm đến hắn!”

Khoe miệng Âu Dương Mặc giật giật, không cần quan tâm đến tên kia? Thượng Quan Lăng cũng kiêng kị tên đó ba phần đến nỗi phải dâng nàng cho Hiên Viên Mị, vậy hắn thật sự không cần quan tâm sao?

“Thủy Nhi...” Hiên Viên Mị nhìn nàng, cực kỳ bất mãn! Hắn biết lúc trước nàng vào Âu Dương Mặc quả thật không có gì, cũng biết hiện tại nàng rất yêu hắn, nhưng mà hắn vẫn không thể chịu được cảnh nàng cùng nam nhân khác nói chuyện thân thiết!

Trong mắt hắn, đoạn đối thoại của Thủy Nguyệt Linh và Âu Dương Mặc từ nãy tới giờ là cực kỳ thân thiết! (zNguyệt: =))) Người ta nói chưa tới ba câu nữa mà :)) Mị ca à, định nghĩa “thân thiết” của anh thật sự quá “...” rồi)

Thủy Nguyệt Linh bắt đầu dĩ phải hôn lên môi hắn một cái, thấy sắc mặt của hắn đỡ hơn một chút, mới nhìn Âu Dương Mặc, nói, “Nghe nói bây giờ

ngươi là vương gia rồi hả?” Thượng Quan Lăng quả nhiên đã phong cho hắn thành Vương Gia khác họ, mà lúc đầu nàng nhìn thấy ở thư phòng còn một người khác nữa là Tô Mặc Thành - bây giờ đã trở thành Thừa Tướng Diệp Quốc, mấy chuyện này Thủy Nguyệt Linh đều biết hết.

Âu Dương Mặc nhìn hai người tự nhiên mà thân mật, vẻ mặt có chút phức tạp, nghe được lời của nàng, cũng cười haha và nói, “Đúng vậy! Không ngờ Mỹ Nhân vẫn còn quan tâm đến chuyện của ta!” Ở trong lòng hắn lại cho rằng Thủy Nguyệt Linh vẫn còn quan tâm đến Thượng Quan Lăng cho nên mới đề ý chuyện của Diệp Quốc như vậy!

Vừa dứt lời, liền cảm giác được có một ánh mắt lạnh như băng đang nhìn mình, Âu Dương Mặc nhìn ánh mắt cảnh cáo của Hiên Viên Mị, ngăn người, xem ra, Hiên Viên Đế này thật sự cực kỳ đề ý đến mỹ nhân a!

Hiên Viên Mị cũng không muốn chen vào cuộc nói chuyện này, nên hai tay bắt đầu bóc vỏ nho cho nàng ăn, mà Thủy Nguyệt Linh có chút ngại ngùng, nói thật nàng đúng là cũng không muốn quan tâm Âu Dương Mặc cho lắm, bởi vì lực chú ý của nàng đã bị Hiên Viên Mị đoạt đi rồi

Nhìn quả nho mát lạnh đang tiến tới, Thủy Nguyệt Linh há miệng ngậm chặt, hạnh phúc híp híp mắt, ngọt lắm nha!

Âu Dương Mặc nhìn hai người, hắn đột nhiên cảm thấy bản thân có chút dư thừa!

Thủy Nguyệt Linh phun hạt trong miệng ra, có chút tò mò hỏi, “Chẳng qua là một cái sinh nhật nhỏ thôi, sao có thể khiến ngươi tới tận đây?” Tuy về mặt thực lực, Huyền Quốc vẫn còn thua Diệp Quốc, nhưng mà xét về thể diện bên ngoài thì vị trí hai quốc gia có thể sánh ngang nhau, chỉ là một buổi tiệc sinh nhật thôi mà, sao lại phải một Vương Gia đến đây làm gì chứ?

“Ta muốn gặp Mỹ Nhân, cho nên liền tự nguyện đi!” Liếc mắt nhìn Hiên Viên Mị một cái, sau đó có chút do dự nói, “Lăng muốn ta đi xem cuộc sống của nàng như thế nào?”

Thủy Nguyệt Linh ngừng một nhịp, cảm giác được thân hình của người phía sau hơi cứng lại, trong lòng thở dài, tên đàn độn này tới bây giờ vẫn chưa an tâm sao? Nàng kéo tay hắn qua, tay để trong lòng bàn tay hắn nhẹ nắm chặt, Thủy Nguyệt Linh nhủ mày cười nói, “Nếu cuộc sống của ta không tốt, thì ngươi tính sao?”

Về mặt Âu Dương Mặc cứng lại. Đúng vậy! Nếu biết cuộc sống của nàng không tốt thì sao chứ? Chẳng lẽ Lăng sẽ đón nàng trở về sao? Hắn há miệng, có chút lúng túng, “Mỹ nhân, Lăng... Hắn có sự khó xử của hắn... Nàng hận hắn sao?”

Thủy Nguyệt Linh ra vẻ không quan tâm nói, “Không hận, ta đã sớm nói không nhất thiết là cần có hắn!” Trái lại nàng đột nhiên nghĩ đến gì đó, khoe miệng gọi lên một chút châm chọc, có chút sâu xa nói, “Nghe nói hắn rất sùng ái Thủy Doanh Doanh?”

Âu Dương Mặc không nghĩ tới nàng lại biết được chuyện này, ngập ngừng nói, “Ngươi có biết Doanh Doanh có vài phần giống nàng, hắn cũng vì quá nhớ nàng mà thôi!”

Thủy Nguyệt Linh nhủ mày, “Ngươi là đang muốn nói cho ta biết, hắn là người cực kỳ si tình?”

Âu Dương Mặc đang tính gạt đầu, lại thấy vài phần châm chọc trong mắt nàng, làm như nào cũng không có sức lực mà gạt đầu xuống, trong lòng cười khổ, Lăng làm ra loại chuyện này, quả thực không thể tha thứ được! zNguyệt Tiểu - dieenddanleequyddoon

Thủy Nguyệt Linh cảm thấy cực kỳ nực cười, chỉ bởi vì nàng và Doanh Doanh có vài phần giống nhau thôi sao? Hoá ra tên kia chỉ nhìn tới dáng vẻ của nàng, đáng tiếc! Cái thân xác này lại không phải là của nàng! Chuyện này không phải là cực kỳ mỉa mai hay sao?

Quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Mị, nàng có vài phần tò mò hỏi, “Mị, nếu như là chàng, có phải chàng sẽ tìm một nữ nhân có dáng vẻ giống ta hay không?”

Hiên Viên Mị ôm chặt nàng, “Thủy Nhi, nàng là độc nhất vô nhị! Nàng ở đâu thì ta ở đó, nếu trên đời này không có nàng, ta không tồn tại cũng là điều hiển nhiên!”

Khoe miệng Thủy Nguyệt Linh nhếch lên, có chút đăm chiêu thờ dài, “Quả nhiên chàng rất ngốc!”

Bàn tay từ từ nắm chặt tay Hiên Viên Mị, hắn liền cảm chặt tay nàng, kích động mà hôn nàng, dùng lực hút mạnh lưỡi nàng, nhắm nháp sự ngọt ngào trong đó.

“Một đời của ta chỉ yêu mình chàng!” Hắn muốn hứa hẹn, nàng cho hắn!

Nhìn hai người ôm hôn nhau, Âu Dương Mặc tự giác lui ra ngoài, trong lòng thở dài, Lăng đã mất nàng vĩnh viễn rồi! Hiên Viên Đế như vậy thì Lăng vĩnh viễn sẽ không bao giờ thắng được!

Hiện tại, hắn mới hiểu rõ Thủy Nguyệt Linh muốn cái gì, đó là cái mà Lăng vĩnh viễn cũng không thể cho nàng được, mà Doanh Doanh là sao có thể so sánh được với nàng!

“Ta thừa nhận đã từng động lòng với Thượng Quan Lăng, nhưng không phải là không có hắn thì không được!” Lời này, lúc trước Âu Dương Mặc còn không tin, nhưng bây giờ thì không tin không được, lúc đó nàng chưa hoàn toàn đưa hết tim của nàng cho Lăng, nàng rõ ràng biết rõ kết quả của nàng và Lăng! Cho nên cho dù không có sự việc “tặng nàng cho Hiên Viên Mị” thì có lẽ nàng cũng không không chế được mà rời khỏi Lăng đúng không? Lý trí của nữ nhân này quả thật rất đáng sợ!

Mà trong Ngự Thiên Điện, một màn kịch tình bị cắt ngang khi này, bây giờ diễn ra càng mãnh liệt hơn

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 49: Yến hội

Editor: zNguyệt Tiểu.

Ngày hôm đó, Hiên Viên Mị vừa mở mắt đã thấy Thủy Nguyệt Linh đã dậy từ rất sớm, nàng đang cau mày không biết suy nghĩ gì.

Dịu dàng mà hôn đôi môi mê người kia, giọng nói vừa tỉnh ngủ có chút khàn khàn lại mang theo vài phần quyến rũ, “Thủy Nhi... Đang nghĩ gì vậy?”

Thủy Nguyệt Linh nhìn hấn một cái, hai tay ôm hấn, bộ dạng có chút phiền não, “Mị, chàng thích cái gì?”

“Hừm?”

“Ta không biết tặng lễ vật gì cho chàng!” Nghĩ tới nghĩ lui, liền cảm thấy Hiên Viên Mị vốn không thiếu thứ gì.

Khoé miệng Hiên Viên Mị nhếch lên, thì ra là nghĩ tới việc này? Cẩn cẩn vành tai xinh xắn của nàng, khẽ cười nói, “Thứ ta muốn chính là nàng, nàng tự đưa mình tới cửa là tốt rồi!”

Thủy Nguyệt Linh liếc hấn một cái, mè neho núp ở trong lòng hấn, than thở nói, “Không phải ta đã là người của chàng rồi sao?”

Tay to từ từ chạy dọc theo đường cong trên người nàng, giọng nói ngập tràn quyến rũ, “Vây hôm nay nàng phải thoả mãn ta cho thật tốt!”

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh có chút bất mãn, hấn nói vậy làm nàng nghĩ rằng trước giờ nàng vẫn chưa thoả mãn hấn, thật không hiểu là còn phải làm sao thì hấn mới vừa lòng! Hai thân hình sát nhau dần dần toả nhiệt, Thủy Nguyệt Linh hỏi, “Hôm nay không cần vào triều sao?”

Hiên Viên Mị có chút ai oán nhìn nàng, “Thủy Nhi, nàng không thể để ta nghĩ ngợi được một ngày hay sao?”

Thủy Nguyệt Linh cảm thấy có chút buồn cười, sao lại giống như nàng đang ngược đãi hấn vậy? Hiên Viên Mị không cho nàng cơ hội nói chuyện, ngăn chặn miệng nhỏ của nàng lại, hai tay dạo chơi trên cơ thể của nàng, bắt đầu tận hưởng lễ vật sinh nhật của mình.

Màn đêm buông xuống, trong cung cực kỳ náo nhiệt, các sứ giả ở các quốc gia cùng chúng thần huyền quốc ngồi trong ngự hoa viên, mùi hoa cùng mùi rượu trộn lẫn với nhau bay bay trong gió.

Minh Lam Nhi cau mày, thường xuyên quay đầu nhìn về phía lối vào, chỉ vì từ này đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng của người trong lòng, nàng nhất định phải trở thành nữ nhân của hấn! Hiện giờ lý do đã không còn là vì Minh Quốc nữa, mà là bởi vì nàng, nàng thích hấn!

Bị Hiên Viên Mị hung hăng yêu thương một phen, Thủy Nguyệt Linh lười biếng mà dựa vào trong lòng hấn, để hấn giúp nàng mặc quần áo, cả người nằm đó, không thêm nhúc nhích để cho hấn muốn làm gì thì làm, cả người là một bộ dạng động lòng quyến rũ.

Hiên Viên Mị yêu chiều mà đặt một nụ hôn lên nốt ruồi son hình giọt nước, dịu dàng mà hỏi, “Mệt lắm sao?”

Thủy Nguyệt Linh lắc đầu, bĩu môi, “Ta không có yếu kém như vậy!”

“Hừm?” Hiên Viên Mị tà mị cười, “Vây thì trở về tiếp tục!”

Thủy Nguyệt Linh không nói gì mà liếc nhìn hấn, Hiên Viên Mị nhỏ giọng cười, ầm nàng lên, đi ra ngoài, Thủy Nguyệt Linh miễn cưỡng mà cọ xát trước ngực hấn, cũng không nói thêm gì, dù sao hiện tại thanh danh của nàng đã không còn gì, không cần chú ý hình tượng!

Gặp Hiên Viên Mị ôm Thủy Nguyệt Linh đi tới, các sứ thần của các quốc gia đều có chút sững sờ, cách nghĩ duy nhất trong lòng chính là, thì ra tất cả lời đồn đều là sự thật! Mà chúng thần huyền quốc tuy đã sớm tập thành thói quen, tuy nhiên chưa từng nghĩ đến trong trường hợp như vậy vẫn không có chút cố kỵ nào, nhưng vẫn rất nhanh hồi hồn, kịp thời phản ứng, quỳ trên đất.

Minh Lam Nhi cảm phần trùng mắt với người đang trong lòng Hiên Viên Mị, mấy ngày nay nàng đều không nhìn được mà nhớ tới hấn, nhưng mà nhiều lần muốn tới gặp hấn đều không gặp được, nữ nhân này vì cái gì mà ngày nào cũng ở chung một chỗ với hấn, còn được hấn đối xử dịu dàng như vậy? Chỉ là một nữ nhân bất tài, làm sao so được với nàng?

Oán khí dày đặc như vậy, Thủy Nguyệt Linh đương nhiên cảm nhận được, tuy nhiên nàng mặc kệ yến hội! Hiên Viên Mị cũng không để ý ánh mắt của mọi người trong yến hội, trực tiếp ngồi xuống long ý(*ghế rồng), đặt Thủy Nguyệt Linh ở trên chân mình, để cho nàng thoải mái tựa vào trong lòng hấn,

bộ dạng của nàng vẫn không thêm nhúc nhích, trong lòng có chút lo lắng, chẳng lẽ thật sự hơi quá mức? Nghĩ lại, nhíu mày, hỏi, “Thủy Nhi, thực sự không quan tâm sao?”

Thủy Nguyệt Linh ôm thất lưng hần, cọ cọ khẽ nói, “Ta thật sự không quan tâm, ngại đừng lo lắng...”

Hiên Viên Mị nghĩ lại, không quan tâm mới đúng là tính cách của nàng! Tuy ý nói vài ba câu đại diện, sau đó để cho yến hội bắt đầu, sau đó coi vũ cơ ra sức biểu diễn như không tồn tại, dịu dàng nói với người trong lòng, “Thủy Nhi, nàng muốn ăn cái gì?”

Thủy Nguyệt Linh cuối cùng cũng có phản ứng, nhìn thức ăn trên bàn, bật cười nói, “Mị, hôm nay là sinh nhật của chàng!” chữ “Chàng” được nàng đặc biệt nhấn mạnh.

Vì sao tất cả món ăn đều là rau củ, chỉ vì nàng thích?

Hiên Viên Mị tỏ ra vẻ không sao cả nói, “Dù sao ta cũng không kén ăn!” Vừa nói vừa dứt thức ăn cho nàng, trong mắt mang theo một sự thỏa mãn, giống như chỉ cần nàng thoải mái là anh cảm thấy hạnh phúc rồi.

Thủy Nguyệt Linh nhẹ nhàng rũ mắt, khoé miệng lặng lẽ gior lên, ngậm đồ ăn vào trong miệng, từ từ nuốt xuống.

Cho Thủy Nguyệt Linh ăn no, Hiên Viên Mị tranh thủ liếc mắt xuống những người ngồi bên dưới, thu hết vẻ mặt của mọi người vào trong mắt, mới thu hồi tầm mắt, hai tay cầm ly rượu trên bàn lên, ai ngờ chưa kịp uống đã bị Thủy Nguyệt Linh chặn tay lại, nàng uống một hớp rượu trước, sau đó mới buông tay hần ra, trong mắt Hiên Viên Mị tràn đầy cung chiều, ngửa đầu uống hết phần còn sót lại trong cốc, có chút nhàm chán nên đã bắt đầu vuốt ve đôi tay mềm mại không xương của nàng.

Yến hội lần này, trong hậu cung không có phi tần tham gia, bởi vì Hiên Viên Mị không muốn Thủy Nguyệt Linh thấy khó chịu, mà bản thân hần nhìn cũng hiểu được sự bất tiện đó, nếu không chắc chắn Thủy Nguyệt Linh sẽ không yên tĩnh như vậy! Nhưng mà tuy không có hậu cung phi tần, nhưng lại có một cô nàng Minh Quốc công chúa ngày đêm mong ước trở thành người của Hiên Viên Mị!

Minh Lam Nhi nhìn hai người thân mật thắm thiết trước mặt sứ thần, không e dè, ly rượu trong tay thiếu chút nữa là bị nàng bóp nát, mạnh mẽ đứng dậy, Minh Khê ngồi kế bên bị nàng làm hoảng sợ, nhíu mày trách mắng, “Lam Nhi, muội lại muốn làm gì?”

Minh Lam Nhi không để ý tới lời khiển trách, cao giọng nói, “Từ lâu ta đã nghe nói Lăng Vương Phi có tài mạo hơn người, văn võ song toàn, hiện giờ mọi người đều thấy dung mạo của Lăng Vương Phi, nhưng mà Lam Nhi đam mê học võ từ nhỏ, muốn cùng Lăng Vương Phi bàn luận một lần, mong Lăng Vương Phi vui lòng chỉ dạy!”

“Lăng Vương Phi” ba chữ này liên tục được nhắc lại, mà trong giọng điệu kia không hề che dấu sự châm chọc, chỉ cần có lỗi tai thì ai ai cũng nghe được sự châm biếm đó!

Toàn bộ Ngự Hoa Viên đều trở nên yên tĩnh, Minh Khê nhìn sắc mặt Hiên Viên Mị trầm xuống, trong lòng có chút lo lắng, Lam Nhi này quả thật không hiểu chuyện, mà sắc mặt của chúng thần Huyền Quốc cũng không mấy tốt đẹp, Minh Lam Nhi cố ý xưng Thủy Nguyệt Linh là Lăng Vương Phi, mà chính xác là đang làm nhục nàng, nhưng đồng thời cũng là một sự vũ nhục đối với Huyền Quốc! Trong lúc này, tất cả các sứ thần khác đều nom nớp lo sợ không biết phải làm gì cho đúng!

Âu Dương Mặc nhìn hai người bên trên, nhíu nhíu mày, rồi sau đó lại giãn ra, tiếp tục thản nhiên uống rượu như là chưa từng có chuyện gì, việc nhỏ như vậy chán chán Hiên Viên Đế có thể giải quyết được!

Thủy Nguyệt Linh lười biếng mà nhúc nhích thân thể một chút, khẽ cười nói, “Hoá ra còn có một lời đồn như vậy nha! Ta còn tưởng tất cả mọi người đều nghĩ ta là yêu nghiệt!”

Minh Lam Nhi nhìn về phía sắc mặt đầy u ám của Hiên Viên Mị, quẹo rũ cười, “Hiên Viên bệ hạ, Lam Nhi chỉ là muốn cùng Lăng Vương Phi bàn luận một chút, chắc chắn sẽ không tổn thương nàng!”

Minh Lam Nhi quyết ý muốn làm cho Thủy Nguyệt Linh mất mặt, nàng cực kỳ có lòng tin! Trong hoàng thời gian này nàng đã sớm cho người điều tra quá khứ và thân phận của Thủy Nguyệt Linh, tuy nhiên kết quả cho thấy Thủy Nguyệt Linh là người nhát gan nhu nhược, nhưng mà bởi vì được Hiên Viên Mị sủng ái, cho nên được sủng mà kiêu, mà nàng đã tập võ từ nhỏ, đối phó với một nữ tử trời gà không chắc như vậy quả là một chuyện dễ dàng, nàng sẽ làm cho Hiên Viên Mị thấy, rốt cuộc ai mới là người xứng đôi với hần!

Thủy Nguyệt Linh quẹo rũ cười, ngón tay xoắn xoắn sợi tóc màu bạc của Hiên Viên Mị, nũng nịu hỏi, “Mị, ngại có muốn ta và công chúa điện hạ bàn luận võ học với nhau một tý hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chương 50: Nữ nhân thần bí

Editor: zNguyệt Tiểu.

Trong mắt Hiền Viên Mị mang theo nụ cười, cung chiều nói, “Thủy Nhi muốn vui chơi thì vui chơi đi!”

Khoé miệng Thủy Nguyệt Linh nhếch lên, hôn một cái thật mạnh lên mặt hắn, nhìn về phía Minh Lam Nhi, không rõ ý tứ trong mắt hắn là gì, cười khinh nói, “Huỳnh Quốc cùng Minh Quốc luôn luôn là quan hệ hữu nghị, cuộc luận võ này khó tránh khỏi việc tổn thương, ta hi vọng việc nhỏ này không ảnh hưởng đến quan hệ hai nước là tốt rồi!”

Minh Lam Nhi biết là nếu Thủy Nguyệt Linh bị thương thì có lẽ sẽ mang lại phiền toái cho Minh Quốc, cho nên nàng vẫn chưa tính làm tổn thương Thủy Nguyệt Linh, chỉ muốn làm cho nàng mất mặt thôi, bây giờ Thủy Nguyệt Linh lại đề xuất yêu cầu như vậy, nàng cầu còn không được, sao lại có ý kiến gì chứ!

“Đúng lúc bản công chúa cũng có suy nghĩ như vậy, chỉ là giữa hai người chúng ta thôi, đương nhiên không nên đặt quan hệ quốc gia vào, vừa vậy cũng có các sứ giả ở quốc gia khác làm chứng!”

Kỳ thật có những người này làm chứng cũng không có tác dụng gì, nếu nàng thật sự làm tổn thương đến Thủy Nguyệt Linh, Hiền Viên Mị sẽ bởi vì có người làm chứng mà bỏ qua cho Minh Quốc sao? Căn bản chính là chuyện viễn vông! Huống chi ở nơi này có ai dám đặt tội Hiền Viên Mị?

Âu Dương Mặc im lặng nhủ mày, Hiền Viên Đế này lại có thể dám để Mỹ Nhân chơi cùng nàng kia, xem ra vẫn còn có chuyện mà hắn vẫn chưa biết hết! Trong mắt hắn có chút cân nhắc, ngược lại Mỹ Nhân lần nào cũng khiến hắn giật mình!

Thủy Nguyệt Linh Khẽ cười nói, “Vậy thì vất vả các vị rồi!” Quay đầu nhìn về phía Hiền Viên Mị, kiêu mị nói, “Mị, nếu như ta có xảy ra chuyện gì không may, chàng cần phải báo thù cho ta nha!” (Tiểu: =)) bó tay ty)

Mọi người đầu đầy hắc tuyến, rõ ràng mới nói không ảnh hưởng đến quan hệ của hai nước, vừa đảo mắt nàng lại có thể kêu Hiền Viên Mị báo thù cho nàng?

Hai tay Hiền Viên Mị vỗ mông nàng một cái, nhìn bộ dạng uỷ khuất của nàng, cau mày nói, “Không cho nói diêm xấu!”

Thủy Nguyệt Linh cười cắn lỗ tai của hắn, “Yên tâm! Ta không nỡ bỏ chàng, chàng còn đang sống, sao ta có thể có chuyện được?”

Ánh mắt Hiền Viên Mị tối sầm lại, áp chế suy nghĩ muốn hung hăng yêu thương nàng một phen, nói nhỏ bên tai nàng, “Không cần lo cho quan hệ hai nước, chỉ là một Minh Quốc nho nhỏ, ta không để vào mắt!”

Thủy Nguyệt Linh tròn mắt một cái, “Ai nói ta lo lắng hả? Ta chỉ là không muốn người khác có quả ngọt mà ăn thôi!”

Dứt lời, hôn lên môi hắn một cái, nàng nhún nhẹ mũi chân, vung vẩy đáp xuống giữa sân, làm một tư thế “xin mời” vô cùng tao nhã, Minh Lam Nhi không ngờ Thủy Nguyệt Linh lại có võ, nhưng nàng ta lại cực kỳ tin tưởng bản thân mình, cho nên chỉ giật mình, liền cao ngạo đi vào trong sân.

Tất cả mọi người có chút chấn động, không ngờ tiểu nữ nhân nhu nhược này lại có thể có võ, hơn nữa nhìn qua có vẻ tu vi không hề thấp, ly rượu trong tay Âu Dương Mặc đã chảy xuống mà hắn còn không cảm giác được, sững sờ nhìn Thủy Nguyệt Linh, lầm bầm nói, “Không ngờ Mỹ Nhân lại ‘thâm tàng bất lộ’!”

Tuy vừa chỉ ra một chiêu đơn giản, nhưng mà nhìn thấy sắc mặt của mọi người, cũng hiểu được đây chính là cao thủ trong các cao thủ! Rốt cuộc là cao bao nhiêu, Âu Dương Mặc cũng không nhìn ra được, nhưng hắn biết bản thân tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng!

Sắc mặt đột nhiên trở nên suy sụp, hắn rõ ràng không bằng một cô gái yếu đuối! Khó trách Hiền Viên Mị quan tâm nàng như thế! Minh Lam Nhi này căn bản chỉ là đi tìm chết mà thôi!

Nhưng mà Minh Lam Nhi vẫn chưa phát hiện ra điều gì, vẫn ở đó mà mơ mộng giữa ban ngày, nghĩ tới việc đánh bại Thủy Nguyệt Linh liền có thể có được sự sủng ái của Hiền Viên Mị, trong lòng kích động không thôi!

Hai người đứng đối diện nhau, tuy Thủy Nguyệt Linh không có dung mạo xuất chúng như Minh Lam Nhi, nhưng mà nốt ruồi son ở giữa lông mày lại lộ ra mùi phấn quyền rũ, còn có từng cử chỉ đều lộ ra thần thái lười biếng tao nhã hấp dẫn tầm mắt người, trong nháy mắt sắc mặt Hiền Viên Mị liền trầm xuống, trong lòng có chút hối hận!

Thủy Nguyệt Linh có chút cảm giác lạ lạ mà quay đầu nhìn hắn, khẽ cười nói, “Mị, nếu mà ta không cẩn thận tổn thương đến công chúa điện hạ, người có thể đau lòng hay không?”

Hiền Viên Mị biết lực chú ý của Thủy Nguyệt Linh vẫn còn đặt ở trên người mình, sắc mặt của hắn rốt cuộc cũng trở nên tốt một chút, mà Tiêu Mặc ở phía sau hắn cũng thở ra một hơi, trong lòng cảm thán, hoàn hảo là nương nương vừa cứu hắn một mạng nha! (Tiểu: haha tội a, đúng là gần vua như gần cọp :))

Hiền Viên Mị hoàn toàn không hề liếc mắt nhìn Minh Lam Nhi cái nào, mà chỉ chăm chú nhìn Thủy Nguyệt Linh, trong ánh mắt tràn ngập sự cung chiều, lạnh nhạt phun ra ba chữ: “Không bao giờ.”

Trong lòng Minh Lam Nhi cực kỳ tức giận, hai tay nắm chặt nắm đấm, dồn tất cả những lạnh nhạt mà Hiền Viên Mị đối với nàng lên trên người Thủy Nguyệt Linh, oán hận nói, “Lăng Vương Phi, chúng ta bắt đầu đi!” Dứt lời liền nhanh chóng xuất một chiêu.

Thủy Nguyệt Linh thấy nàng đánh tới cũng không thèm né tránh, mọi người cũng tập trung nhìn đến nỗi không chớp mắt, chỉ thấy ngay lúc một chưởng kia chuẩn bị áp sát vào người Thủy Nguyệt Linh, “Rắc rắc” một tiếng, đó là tiếng xương cốt gãy rời vang lên, sau đó liền nghe thấy một âm thanh chói tai, cuối cùng là nhiều âm thanh “Bốp Bốp”, mọi người còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy Minh Lam Nhi chật vật té xuống đất, gương mặt mỹ lệ đã sưng đỏ tới không ai nhận ra, cánh tay phải đã mềm đi không còn phản ứng, hiển nhiên là đã bị gãy, mà Thủy Nguyệt Linh vẫn tao nhã đứng tại chỗ như cũ, giống như nãy giờ nàng vẫn chưa từng động thủ!

Thủy Nguyệt Linh có lòng tốt mà đi đến trước mặt Minh Lam Nhi, đỡ nàng dậy, khoe miệng nhẹ nhàng giờ lên, giọng nói có chút nguy hiểm rót vào tai nàng ta, “Công chúa điện hạ, người của ta không phải là người mà ngươi có thể mơ ước, niệm tình ngươi vi phạm lần đầu, nên chỉ là cảnh cáo, lần sau... Ngươi không còn may mắn như vậy nữa đâu!”

Dứt lời, tuy ý để Minh Khê đỡ Minh Lam Nhi đi, mà nàng lại không hề che giấu sát ý của bản thân, khiến cho trong lòng Minh Lam Nhi phát lạnh, hai chân run rẩy, nếu không phải nhờ Minh Khê đỡ, nàng nhất định sẽ té xuống đất.

Thủy Nguyệt Linh trở về bên cạnh Hiến Viên Mị, ngồi lên trên chân hán, vô tội hỏi, “Mị, có phải ta ra tay hơi nặng rồi đúng không?”

Dường như tâm trạng của Hiến Viên Mị rất tốt, hán cắn cắn miệng nhỏ mê người kia, cung chiều nói, “Không có!” Người khác không nghe nàng nhỏ giọng cảnh cáo, nhưng mà hán nghe rất rõ từng từ một!

Khoẻ miệng Âu Dương Mặc giât giât, trong lòng âm thầm cảm thán, thật sự là thấy tội Minh Lam Nhi!

“Bốp” lại một tách trà nữa rơi xuống đất, đây là tiết mục được trình diễn thường xuyên nhất trong mấy ngày nay.

Minh Lam Nhi nhìn gương mặt vẫn sưng đỏ như cũ trong gương, trong mắt tràn đầy hận ý, nữ nhân nào cũng đề ý đến dung mạo của chính mình, huống chi nàng còn muốn nhân cơ hội này đạt được lòng của Hiến Viên Mị, nhưng hiện giờ cái gì cũng đã huy hết rồi, ngày mai bọn họ sắp phải về nước rồi!

“Ha ha...” Đột nhiên trong phòng xuất hiện một tiếng cười kiều mị, Minh Lam Nhi giật mình, theo bản năng xoay người về phía sau một bước, thân thể tựa sát vào tường, tầm mắt quét về tất cả các phía ở trong phòng, khiến trách nói, “Người nào? Xuất hiện cho bản công chúa xem mặt!”

“Ha ha...” Theo tiếng cười kiều mị, trong phòng đột nhiên xuất hiện một nữ nhân, đó là một người xinh đẹp đến mức tận cùng của nữ nhân, chỉ sợ nếu nam nhân mà nhìn nàng một cái sẽ bị dục hoả đốt người.

Nhìn nữ nhân trước mặt, Minh Lam Nhi đè nén ghen tị trong lòng xuống, từ nhỏ nàng đã được nhiều người theo đuổi, nàng cực kỳ tự tin với nhan sắc của mình, nhưng mà nữ nhân hiện tại quá xuất sắc!

Nữ nhân xinh đẹp cười, phát phát tay, Minh Lam Nhi liền ngửi thấy một mùi hương lạ lùng, sau đó sự đau đớn của cánh tay cùng với trên mặt đã biến mất! Vội vàng nhìn về phía trong gương, bất gặp gương mặt đang tổn thương của mình bây giờ đã hoàn toàn hết hẳn, trong lòng vui vẻ vô cùng, định ý đối với nữ nhân này cũng ít đi một chút.

“Ngươi muốn làm gì?” Minh Lam Nhi biết nàng đến đây chắc chắn có mục đích.

“A...Đừng nóng vội, ta chỉ muốn giúp ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 51: Trúng chiêu

Editor: zNguyệt Tiếu.

Nhìn Minh Lam Nhi nhanh chóng rời khỏi, nữ nhân bí ẩn nỉ non cười, “Ta rất khó khăn mới có được những được liệu tốt nhất cho người dùng, hi vọng ngươi đừng làm ta thất vọng!”

“Bản thái tử có chuyện quan trọng muốn cầu kiến Hiến Viên bệ hạ, nhờ ngươi thông báo dùm ta!”

Minh Lam Nhi biết nếu chính nàng cầu kiến, chắc chắn Hiến Viên Mị sẽ không gặp nàng, cho nên đành phải nhờ Minh Khê, dù sao Minh Khê cũng hi vọng Minh Lam Nhi có thể tiến vào hậu cung của Huyền Quốc!

Vứt một bản tấu chương lên bàn, Hiến Viên Mị liền đứng dậy đi ra ngoài, vừa lúc liền gặp người thông báo, Hiến Viên Mị có chút không kiên nhẫn, khó khăn lắm mới được trở về Ngự Thiên Điện, không nghĩ tới lại gặp phải người này, nghĩ nghĩ, âm thanh lạnh lùng, “Cho vào đi!” Nếu không phải chuyện quan trọng, vậy Minh Quốc kia chờ trả giá đi! Vừa lúc Thủy Nhi lại không chịu ở cùng hán, trong lòng hán có oán khí cần phải phát tiết!

“Bái kiến Hiến Viên Đế!”

Hiên Viên Mị giương mắt, thấy Minh Lam Nhi hoàn hảo không hề tổn thương như lúc đầu, ánh mắt có chút cân nhắc, nhủ nhủ mảy, trong lòng có chột nhớ tới gì đó, nhưng mà cảm giác quá nhanh, hần không thể bắt lấy.

Nhìn về phía Minh Khê, khoé miệng giương lên một độ cong hoàn hảo, lười biếng hỏi, “Không biết thái tử có chuyện gì quan trọng?” Xem bộ dạng này, chắc cũng không phải chuyện gì quan trọng cho lắm!

Minh Khê thấy sự không hờn giận trong mắt hần, trong lòng căng thẳng, đối mặt với vị Hiên Viên Đế này, hần luôn luôn cảm thấy có rất nhiều áp lực, mỗi lần như vậy, thần kinh không tự giác căng thẳng, điều chỉnh cảm xúc một phen, cẩn thận mà mở miệng nói, “Hiên Viên bệ hạ, là Lam Nhi có chút chuyện quan trọng muốn nói với bệ hạ!” Khoé mắt đảo qua nhìn Minh Lam Nhi, ý bảo nàng nhanh chóng mở miệng.

Minh Lam Nhi chỉ nói cho Minh Khê, nàng có biện pháp khiến Hiên Viên Mị thích nàng, nhưng lại không nói cho Minh Khê biết là biện pháp gì, lúc này Minh Lam Nhi lại có chút khẩn trương mà hít một hơi thật sâu, dịu dàng nói, “Hiên Viên bệ hạ, chuyện này ta chỉ có thể nói cùng người, không thể để người khác nghe được...” Tầm mắt nhìn về phía Tiêu Mặc sau lưng người, ám chỉ cực kỳ rõ ràng.

Trong mắt Hiên Viên Mị vô cùng đắm chiêu, khoé miệng gian xảo cong lên, khoát tay để Tiêu Mặc ra ngoài, Minh Khê nhìn Minh Lam Nhi, có chút lo lắng, sau cùng có hơi do dự một chút, nhưng mà vẫn đi ra ngoài, dù sao nhiệm vụ lần này là làm cho Minh Lam Nhi đạt được sủng ái của Hiên Viên Mị, mà hần tin rằng Minh Lam Nhi biết giữ chừng mực!

Minh Lam Nhi nhìn bộ dáng tà mị của Hiên Viên Mị, trái tim bỗng đập nhanh hơn, đôi má hơi đỏ ửng, có vẻ càng thêm yêu kiều, trong mắt tràn đầy sự si mê, sững sờ một hồi lâu, nhưng không chú ý nụ cười mỉa đầy lãnh ý, càng không biết không phải ai cũng chịu đựng được nụ cười như vậy!

Hiên Viên Mị lười biếng ngồi tựa vào ghế, cũng không thêm thúc giục nàng, nhưng mà trong lòng lại rất không kiên nhẫn, không biết Thủy Nhi có nhớ hần hay không? Kỳ thật hần cũng hiểu rõ là Thủy Nhi muốn tăng linh lực càng nhanh càng tốt, nhưng mà hần vẫn muốn mỗi giây mỗi phút đều có thể ở cùng với nàng, tựa như là hoà làm một với nàng, không thể tách rời!

Đang nghĩ ngợi, đã thấy Minh Lam Nhi cuối cùng đã hồi hồn, từ từ lại gần hần.

Mà Hiên Viên Mị vẫn ngồi như cũ không thêm nhúc nhích, Minh Lam Nhi tiếp tục đến gần tựa sát vào hần, cho tới khi còn cách hần một bước mới dừng lại, cúi đầu che giấu sự vui mừng trong mắt, nhẹ giọng nói, “Ta muốn biết tại sao bệ hạ không thích ta? Nếu ta có chỗ nào không tốt, bệ hạ có thể nói cho ta biết, ta nhất định sẽ thay đổi!” Nếu hần của có thể đối xử với nàng giống như nữ nhân kia, dịu dàng như thế, muốn nàng vứt bỏ hết toàn bộ, nàng cũng cam lòng!

Hiên Viên Mị trừng mắt lên, lười biếng mà nhìn về phía nàng, âm thanh lạnh lùng nói, “Nếu như công chúa muốn nói những chuyện không quan trọng này, thì trăm không có thời gian đón tiếp rồi!” Hiện tại hần chỉ muốn nhìn Thủy Nhi, không có tâm trạng nói những chuyện không cần thiết này với nàng ta!

Thấy hần muốn đi, trong lòng Minh Lam Nhi vô cùng lo lắng, hai tay vội vàng muốn giữ chặt hần, lúc này nàng làm sao có thể để hần đi được? Nàng chỉ còn một bước nữa là thành công, kiểm củi ba năm sao lại để thiếu một giờ, chỉ cần cho nàng thêm chút thời gian là được!

Hiên Viên Mị nghiêng người né tránh tay của nàng, trong mắt thể hiện sự chán ghét, Minh Lam Nhi ngăn ra, có chút tổn thương, ai oán mà nhìn hần, “Bệ hạ chán ghét ta như vậy sao?” Nàng thua kém nữ nhân kia chỗ nào chứ? Rõ ràng nữ nhân kia không hoàn hảo như nàng, cũng không có thân phận tôn quý như nàng, vì sao tất cả mọi hình ảnh trong mắt hần đều là nữ nhân kia? Mới trò truyện cùng nàng một chút mà hần đã không chịu được rồi sao?

Cầm hận mà nắm chặt hai tay thành nắm đấm, thứ càng không chiếm được, nàng càng muốn có được, đó chính là tâm trạng hiện giờ của Minh Lam Nhi!

Hiên Viên Mị mất kiên nhẫn nhìn nàng một cái, không khách khí nói, “Công chúa nếu như đã nói xong chuyện quan trọng, nếu không còn chuyện gì khác thì đừng làm chậm trễ thời gian của ta!” Hần đã bắt đầu hồi hận khi đáp ứng gấp bọn họ rồi.

“Chờ một chút!” Minh Lam Nhi nhìn hần, trong mắt thể hiện rõ sự khẩn trương, hai tay run rẩy vô vô y phục của chính mình, nhìn động tác của nàng, Hiên Viên Mị không chút lưu luyến mà xoay người ra ngoài, hần không muốn Thủy Nhi hiểu lầm hần.

Nhưng mà vừa đi được hai bước, lại đột nhiên dừng lại, thân thể có biểu hiện khác lạ cho hần biết, hần trúng chiêu rồi! Đáng chết! nữ nhân này dám hạ được hần!

Minh lam Nhi thấy hần dừng bước, trong lòng cực kỳ vui vẻ, trái tim lo lắng cuối cùng cũng hạ xuống, quần áo hồ phân nữa, từ từ tiến gần đến bên cạnh hần, nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, trong mắt mang theo sự thẹn thùng không che giấu được, nũng nịu mà kêu, “Bệ hạ...”

Trong mắt Hiên Viên Mị tràn đầy hàn khí, giận dữ hét, “Cút!” Hai tay nắm chặt nắm đấm, trong mắt không hề che dấu sát ý, đây không phải xuân được bình thường, loại xuân được bình thường đối với hần là vô dụng, xem ra là có người động tay động chân!

Như vậy không được, hần phải tìm Thủy Nhi! Nhưng mà vừa mới cử động, nhện không được liền bật ra một tiếng rên rỉ, Hiên Viên Mị cắn răng thấp giọng nói, “Đáng chết!” Hiện tại chỉ cần hần động, được hiệu sẽ phát huy nhanh hơn, hần vốn không có cách nào để trở về Ngự Thiên Điện!

Minh Lam Nhi bị sát khí trên người hần dọa sợ, sững sờ mà đứng tại chỗ, thật lâu sau mới hồi phục tinh thần, lại thấy Hiên Viên Mị muốn gọi người, nàng không hề có chút lo lắng nào, nữ nhân kia đã sớm nói, tình huống hiện tại của Hiên Viên Mị không có đủ sức để gào to rống lớn!

Minh Lam Nhi hít một hơi thật sâu, từ từ nhìn về phía Hiên Viên Mị đang dần thiếp đi, quần áo đang hồ phân nữa đã rơi đầy trên đất.

Theo tính toán của Thủy Nguyệt Linh thì Hiền Viên Mị sẽ nhanh chóng trở lại, mới từ suối Địa Tâm trở lại, nhưng đợi lâu cũng không thấy hắn về, mày càng nhũn thật chặt, “Ành, Mị đâu?”

Từ sau khi xảy ra chuyện lần trước, Hiền Viên Mị tiện thể đã để cho Ành đi theo Thủy Nguyệt Linh, để phòng hờ chuyện không may.

“Thuộc hạ không biết!” Âm thanh cứng ngắc từ trong tối truyền đến.

Thủy Nguyệt Linh đột nhiên cảm thấy bản thân có vài phần ngu ngốc, Ành vẫn luôn đi theo nàng, làm sao có thể biết Mị đang làm gì? Lắc đầu, đứng dậy đi ra ngoài, tự mình đi tìm hắn thì tốt hơn!

Nhìn hai người đang đứng ngoài Ngự Thư Phòng, Thủy Nguyệt Linh híp híp mắt, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác xấu, sao Minh Khê lại ở chỗ này?

“Tiêu Mạc, Mị đâu?”

“Hồi nương nương, bệ hạ đang ở bên trong!”

Thủy Nguyệt Linh nhìn về phía Minh Khê, lạnh giọng hỏi, “Minh Lam Nhi cũng ở bên trong?”

Trong lòng Tiêu Mạc hốt hoảng, đột nhiên cảnh giác, bệ hạ cùng vị công chúa kia ở trong phòng rất lâu, nếu vậy...

Nhìn vẻ mặt của Tiêu Mạc, Thủy Nguyệt Linh liền hiểu rõ, ánh mắt thoáng chốc trở nên sắc bén, lạnh lùng cười, “Xem ra Minh Lam Nhi không để cảnh cáo của ta ở trong lòng, lại muốn chết sớm như vậy!” Nhìn về phía Minh Khê cười lạnh nói, “Xem ra thái tử điện hạ chuẩn bị để cả Minh Quốc chôn cùng nàng đấy!”

Trong lòng Minh Khê cả kinh, thấy Thủy Nguyệt Linh xông vào, cũng vội vàng đi theo, hắn chỉ có thể cầu nguyện Minh Lam Nhi đừng làm ra chuyện tồi tệ gì, giờ phút này hắn cực kỳ hối hận vì sao lúc đó không hỏi rõ ràng Minh Lam Nhi muốn làm gì!

“Àm” Thủy Nguyệt Linh dùng một cước đá văng cửa Ngự Thư Phòng, liếc mắt đã thấy rõ tình huống bên trong, trên người ngập tràn sát khí làm Minh Khê không tự giác mà lui về sau một bước, buồn bực trong lòng làm cho hắn cực kỳ khó chịu, giờ phút này hắn mới hiểu được nữ nhân này có bao nhiêu phần không đơn giản!

Thủy Nguyệt Linh “Àm” một tiếng đóng cửa lại, âm thanh băng lãnh cực kỳ dọa người, “Ai cũng không được tiến vào!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 52: Mị Được

Editor: zNguyệt Tiểu

Giữa Ngự Thư Phòng, quần áo Hiền Viên Mị hỗn độn mà nằm tựa vào ghế rồng, cả người xụi lơ mà thờ dốc, trong cổ thỉnh thoảng lại bật ra tiếng rên, mà ở dưới chân hắn là Minh Lam Nhi cả người khoá thân vừa ngã xuống đất, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, trong miệng thều thào, “Yêu quái...yêu quái...”

Thủy Nguyệt Linh nhìn con người đỏ như máu của hắn, nhũn nhũn mảy, hiểu được, khẳng định là vì không thể khống chế được mị được, chỉ có khắc chế thì màu đỏ như máu của con người mới từ từ mất đi.

Nhìn bộ dạng ngất ngẫm chịu đựng của hắn, Thủy Nguyệt Linh cực kỳ đau lòng, thần sắc trong mắt càng thêm băng lạnh, tuy nhiên nàng không rõ vì sao Hiền Viên Mị lại dễ dàng bị hạ được như vậy, nhưng mà nàng nhất định cho Minh Lam Nhi phải trả giá thật đắt

Cảm giác có người tới gần, tầm mắt Hiền Viên Mị đột nhiên trở nên sắc bén, nhưng mà chỉ mới kiên trì được một vài giây, ánh mắt hắn lại bắt đầu tan rã, hiển nhiên hắn đã mất đi ý thức, căn bản không biết nàng là ai!

“Mị...”

Hiền Viên Mị nặng nề thờ dốc, có chút mơ hồ hỏi, “Thủy Nhi?”

“Uhm, là ta...” Hai tay Thủy Nguyệt Linh ôm lấy hắn, trong lòng cảm thấy rất may mắn, hên là nàng tới đây, nếu không không biết tên đàn độn này sẽ trở nên như thế nào nữa!

Cảm giác được khí tức quen thuộc, Hiền Viên Mị vội vàng đưa hai tay thăm dò dưới váy nàng, cắn cắn đầu lưỡi, cố gắng duy trì tỉnh táo cho bản thân, hắn không muốn tổn thương nàng.

Thủy Nguyệt Linh cúi bỏ đai lưng của hấn, đau lòng mà hôn lên môi hấn, nhìn bộ dạng khó chịu của hấn, nhủ mày, kéo tay hấn ra, ngồi xuống.

Hiên Viên Mị cả kinh, “Thủy Nhi...”

“Ừm...” Hai ta Thủy Nguyệt Linh ôm cổ hấn, tình tế hôn lên môi hấn, “Đừng lo lắng, ta không sao!” Thân là một trong những sát thủ của Ngũ Hành, đột huân luyện địa ngục cũng không đánh bại được nàng, nàng yếu đuối đến vậy sao?

Hiên Viên Mị giữ eo của nàng lại, không cho nàng động, về mặt có chút đau khổ, trong đôi mắt tràn đầy vẻ chịu đựng nhìn nàng, khó khăn mở miệng, “Ngoan...Đừng nhúc nhích...”

“Ngu ngốc...” Thủy Nguyệt Linh ngoan ngoãn không nhúc nhích, nàng không muốn hấn chịu thêm đau khổ, tùy ý để đôi tay nóng bỏng kia vội vã trượt khắp người nàng, trong lòng cực kỳ cảm động, chỉ có tên đàn độn này mới vì nàng mà chịu đựng đến nông nỗi như vậy! (Tiểu: Bởi vì Mị ca bị mị được làm mất lý trí nên nếu làm chuyện “ấy” sẽ không không chế được mà làm tỷ bị thương cho nên mới chịu đựng như vậy đấy các nàng ạ!)

“Ngươi...Các ngươi...” Lúc này Minh Lam Nhi mới phục hồi lại tinh thần, nhìn tư thế ái muội của hai người, trong lòng căm hận không thôi, thấy con ngươi màu đỏ của Hiên Viên Mị, trong mắt hiện lên sự sợ hãi, bây giờ tình cảm của nàng đối với Hiên Viên Mị là vừa thương vừa sợ!

“Minh Lam Nhi, ta đã sớm cảnh cáo ngươi, ngươi lại cứ muốn tìm chết!” Thủy Nguyệt Linh nhìn nàng, trong mắt tràn đầy sát khí, giọng nói vô cùng lạnh lẽo.

Minh Lam Nhi sơ tới mức lùi về phía sau một bước, hoàn toàn quên toàn thân nàng đang trần truồng, có chút sợ hãi nói, “Ta...Ta là công chúa Minh Quốc!”

“Ngươi...A...” Đang muốn nói chuyện, Hiên Viên Mị cuối cùng cũng không chịu được nữa, nâng mông nàng lên, gấp rút ra vào.

Hai tay Thủy Nguyệt Linh để lên vai hấn, thân thể cũng phối hợp lên xuống cùng với hấn, giọng nói có chút bất ổn, nhưng độ châm chọc và sự lạnh giá trong đó vẫn không hề giảm, “Minh Quốc công chúa...Ngươi cho rằng Minh Vương đưa ngươi đến đây để làm gì? Một Minh Quốc nhỏ nhỏ lại dám lớn mặt như vậy...Tốt nhất nên diệt trừ...”

Dứt lời, nàng liền dồn dập thờ dốc, phía dưới thân có vật cuồng dã ra vào, làm cho nàng kiềm chế không được mà phát ra tiếng rên, ánh mắt đã có vài phần mê ly.

Ngươi...ngươi dám!” Sợ hãi trong lòng còn chưa biến mất, đã nghe thấy Thủy Nguyệt Linh không chút nào che giấu được tiếng rên dâm dăng, ánh mắt nhìn vào nơi hai người đang kết hợp, ghen ghét trong lòng Minh Lam Nhi lại lập tức xông ra, nhìn bộ dạng khiêu gợi của Hiên Viên Mị, nàng không khỏi đỏ mặt, nhưng lại lập tức bị Thủy Nguyệt Linh ngăn lại, làm nàng hồi phục tinh thần, nhìn Thủy Nguyệt Linh mà căm hận mắng, “Nữ nhân không biết liêm sỉ này, dám làm chuyện này ở trước mặt bản công chúa!”

“Ừm... Công chúa điện hạ cao quý không phải là vì chuyện này mà tìm đến sao?” Nhìn Minh Lam Nhi then quá hoá giận, Thủy Nguyệt Linh thờ dốc một hơi, cười lạnh nói, “Mà dù sao chuyện này cũng không còn quan hệ với ngươi nữa rồi... Bởi vì không bao lâu nữa...Ngươi đã trở thành một người chết rồi!”

Hiên Viên Mị dường như đã tỉnh táo được một chút, nghe xong lời của nàng, ánh mắt lộ ra chút mỉm cười, hấn vừa mới chú ý tới nàng đã che bộ dáng mập mờ của bọn họ lại.

Nhìn sự sợ hãi trong mắt Minh Lam Nhi, khoe miệng Thủy Nguyệt Linh lạnh lùng giương cao, “Ta đã sớm cảnh cáo ngươi...Người của ta không phải là người mà ngươi có thể mơ ước, ngươi đã không tin... Vậy ta cũng chỉ có thể khiến cho ngươi biết được hậu quả, nhưng mà ngươi yên tâm...Ngươi không thể chết nhanh như vậy...Trước đó, ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết!” Dứt lời, duỗi tay vung lên, Minh Lam Nhi liền ngã xuống đất.

“Ừm...” Thủy Nguyệt Linh không chịu nổi áp lực, chống lại đôi mắt màu đỏ kia, nhưng suy nghĩ dần dần mê loạn, “Mị...”

Minh Khê đi tới dõi lui ngoài ngự thư phòng, bất an trong lòng dần dần mở rộng, muốn đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà lại bị Tiêu Mặc ngăn lại, không thể tiến vào.

Bên trong yên ắng lâu như vậy, trái lại làm Tiêu Mặc yên tâm, hấn cũng đoán được một chút, tự nhiên cũng sẽ không để cho vị Minh Quốc Thái Tử này tới gần Ngự Thư Phòng.

“Tiêu tổng quản, lâu như vậy rồi, có phải có chuyện gì không hay rồi không, chúng ta vào xem một chút!”

Tiêu Mặc lờ mờ Minh Khê một cái, không bị cảm xúc nóng bỏng của hấn ảnh hưởng chút nào, về mặt bình tĩnh nói, “Mọi chuyện xảy ra như vậy, thái tử điện hạ vẫn nên ngăn lại làm thế nào để bệ hạ hết tức giận đi!” Sau đó lại hạo tâm mà nhắc nhở, “Quan trọng nhất là, lần này nương nương rất tức giận!”

Minh Khê hiểu được, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, vị Lăng Vương Phi này thật sự quan trọng với Hiên Viên Đế như vậy? Nói như vậy, phụ hoàng đưa Lam Nhi tới là một sai lầm rồi! Hiện giờ Lam Nhi vẫn không làm nên việc, chỉ cầu mong cho Minh Quốc không vì vậy mà bị liên lụy! Lấy lại bình tĩnh, nhìn Tiêu Mặc, cảm kích nói, “Cám ơn Tiêu tổng quản nhắc nhở!”

Tiêu Mặc không nói, hấn cũng không phải nhà hảo tâm, chủ tử của hấn là Hiên Viên Mị, không cần thiết phải đồng cảm với những người khác, hấn biết

rất rõ ràng, hần lẽ ra không muốn nhắc nhở, nhưng kết quả cuối cùng đều là một, bệ hạ và nương nương cùng tức giận thì không dễ thờ rỗi!

Mà trong ngự thư phòng, hai người toàn thân trần truồng ôm nhau ở cùng một chỗ, nhưng mà không có động tác gì khác, chỉ còn lại tiếng thờ đóc dồn dập, tay Hiến Viên Mị nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng đầy mồ hôi, có chút lo lắng, “Thủy Nhi...”

Không đợi hần mở miệng, Thủy Nguyệt Linh lười biếng nói “Ta không sao...” Giương mắt nhìn hần, mày kẻ cau mày hỏi, “Không có việc gì thật?”

“Ừm”. Hiến Viên Mị yêu thương mà hôn lên gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, “Không hỏi ta có sao không sao?”

Thủy Nguyệt Linh nằm gồi đầu lên cánh tay hần, một tay nàng nghịch nghịch sợi tóc màu bạc của hần, một tay ôm eo hần, miễn cưỡng nói, “Chàng nói xem?”

Hiên Viên Mị ôm chặt nàng, ánh sáng trong mắt chợt loé lên, nhẹ giọng giải thích nói, “Loại dược này tên là Mị Tinh, không sắc không vị, chỉ cần hút vào sẽ bị dục hoá đốt người* (bị kích thích), cho dù là không thờ, thì dược cũng tự xâm nhập vào da thịt bên ngoài, rất khó phát hiện!” Đây không phải là dược vật của nhân tộc, vốn dĩ tất cả dược vật của nhân tộc đều vô tác dụng đối với hần.

Thủy Nguyệt Linh cũng đoán được một chút, tuy nhiên y thuật của nàng là tự học, nhưng cũng không kém một ai, sao nàng vẫn chưa từng nghe qua có một loại thuốc như vậy, mà dựa vào năng lực của Hiến Viên Mị chỉ sợ dược phẩm bình thường không thể nào làm tổn thương đến hần, tuy nàng không biết thân phận cụ thể của Hiến Viên Mị là gì, nhưng mà chắc chắn hần không phải là loại người bình thường.

Thủy Nguyệt Linh cọ xát trước ngực hần, khẽ cười nói, “Sao ta lại cảm thấy chàng đặc tội rất nhiều người?” Kỳ thật điều này cũng nằm trong dự liệu của nàng, tính tình của hần hay tùy ý làm bậy như vậy, không có kẻ thù mới kỳ lạ nha! Ngón tay chạm vào gương mặt tuấn tú của hần, trong mắt mang theo vài phần chế nhạo, “Mị, thì ra tự chủ của chàng cũng tốt lắm!”

Hiên Viên Mị ôn nhu mà hôn lên trán nàng một nụ hôn, cực kỳ chân thành nói, “Thủy Nhi, bất kể là chuyện gì, nếu nó khiến nàng rời xa ta, ta đều không để việc đó xảy ra!” Hần không thể để giữa bọn họ xảy ra bất cứ hiềm khích nào, nàng chính là người thân nhất của hần!

Trong lòng Thủy Nguyệt Linh nóng lên, xoay người nằm ở trên người hần, trong mắt tràn đầy ý cười, vươn đầu lưỡi ra liếm lên môi của hần, “Sao ta lại có cảm giác chàng cực kỳ hiểu ta vậy?” Đường như khi vừa mới bắt đầu, hần đã hiểu nàng rất rõ, làm nàng có chút khó hiểu.

Hiên Viên Mị đang suy nghĩ không biết có nên nói cho nàng biết hay không (* chuyện anh là con hồ ly mà tỷ đã nuôi, anh là sư phụ của tỷ) nếu nàng biết rõ có thể cảm thấy là hần lừa nàng hay không? Nhưng mà nếu bây giờ không nói, đến lúc nàng biết rõ, sợ rằng sẽ tội tệ hơn thôi, mày càng nhíu chặt, đang chuẩn bị thẳng thắn, trên mặt đất lại truyền đến tiếng rên rất nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phi Hồ Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.